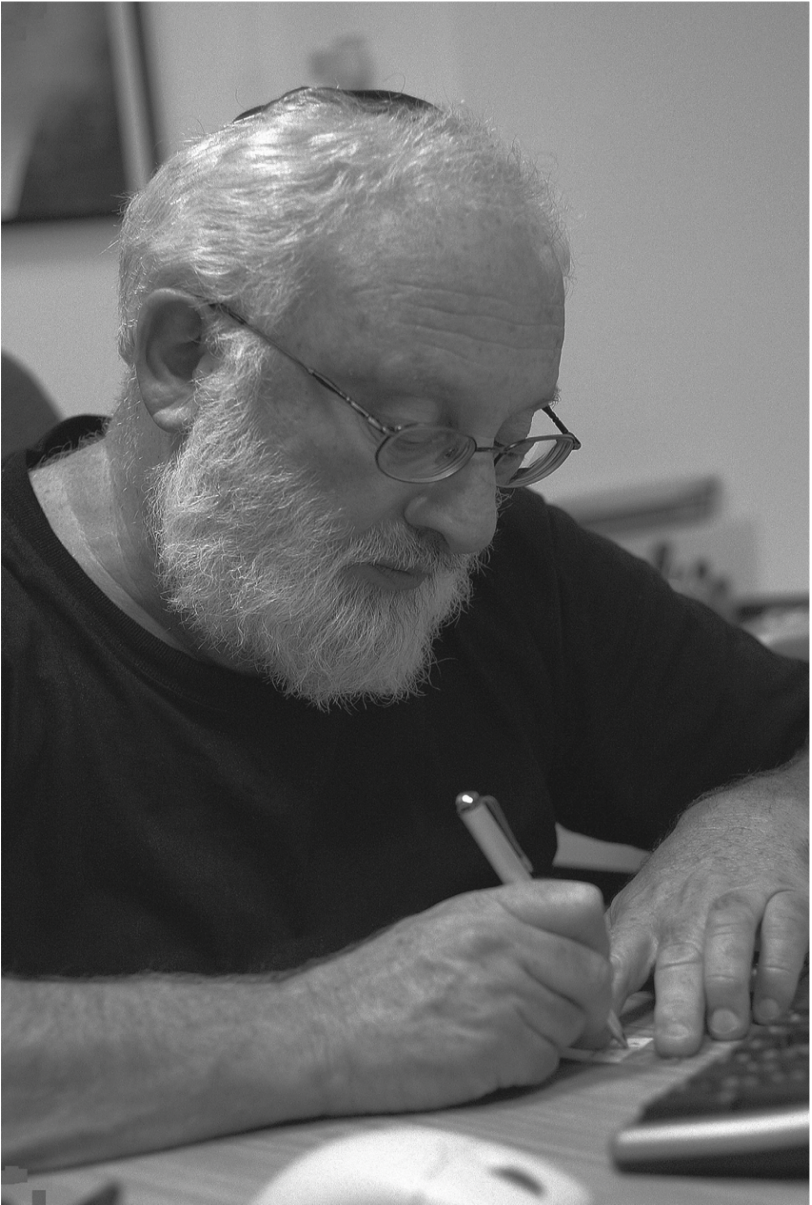

ÖĞRETMENİM
RABAŞ
HAKKINDA

MICHAEL

LAITMAN

DAİMA BENİMLE

ÖĞRETMENİM

RABAŞ

HAKKINDA

LAITMAN
KABBALAH
PUBLISHERS

Laitman, Michael

DAİMA BENİMLE: ÖĞRETMENİM RABAŞ HAKKINDA /

Michael Laitman-Laitman

Kabbalah Publishers, 2021 ISBN:

9798483226765

Rav Baruch Shalom HaLevi Aşlag (RABAŞ). Baal HaSulam'ın en büyük oğlu ve en önemli öğrencisiydi, yüce babasının çalışmasına devam etti. Adem'den günümüze kadar uzanan büyük Kabalistler zincirinin son halkasıydı. RABAŞ, çalışmalarında bir kişinin ruhsal yolunun aşamalarının ayrıntılı bir tanımını sunar.

Michael Laitman, PhD, bir bilim adamı ve Kabala'nın otantik bilgeliği konusunda dünyaca ünlü bir uzmandır. On iki yıl boyunca RABAŞ'ın en önemli öğrencisi ve kişisel asistanıydı. Dr. Laitman, Kabala bilgeliğini yaymak ve öğretmekle uğraşan bağımsız, kâr amacı gütmeyen bir dernek olan Bnei Baruch'un başkanı ve kurucusudur. Kabala Eğitim ve Araştırma Enstitüsü'nün başkanı ve kurucusudur. Üretken bir yazar olan Dr. Laitman, eğitim, ekonomi, siyaset bilimi, Yahudi tarihi, antisemitizm ve Laitman'ın birincil uzmanlık alanı olan Kabala'nın otantik bilgeliği dahil olmak üzere çeşitli konularda 40 dile çevrilmiş 70'den fazla kitap yazmıştır.

Telif Hakkı [c] 2021 Laitman Kabbalah Publishers
1057 Steeles Avenue West, Suite 532
Toronto, ON M2R3X1, Kanada
Tüm hakları saklıdır

İÇİNDEKİLER:

YAŞAMIN TEMEL SORUSU	9
DUVARA ÇARPTIĞINDA	14
TRAFİK IŞIKLARINDA BİR MELEK	16
İLAHİ SENARYOYU OKUMAK	17
GİTMEK İSTEMİYORUM	19
BANA BİR ŞANS VERİLDİ	20
ŞOK	23
BULDUYSAN BIRAKMA	26
HİLLEL	27
RABAŞ SENİNLE KONUŞMAK İSTİYOR	28
BENİ TERK Mİ ETTİ?	31
ŞÜPHE EKMEK	33
KURNAZ KABALİSTLER	33
YENİ HAYATIM BAŞLIYOR	34
BİR MUCİZE BEKLEMEK	35
RABAŞ ENDİŞELİ	37
RABAŞ KABUL EDİYOR!	37
KALPTE	39
TESADÜF DİYE BİR ŞEY YOKTUR	40
HİLLEL VE RABAŞ ARASINDA	42
RABAŞ'IN SİSTEMİ	44
KOŞULLAR	46
RABAŞ'IN LİDERLİĞİNDE	47
HAYATA SIMSIKI TUTUNMAK	48

KORKULARIM	51
SADECE BAŞLANGIÇ	52
BABASININ YAZILARI	53
BENİ ÖNDEN VE ARKADAN KUŞATTIN	55
KATI ÇERÇEVE	57
DÜŞÜŞLER	60
ŞAMATİ-DUYDUM	62
“SOL ÇİZGİLERİ YOK”	65
DUYAMAZLAR!	68
DUA	71
BÜYÜLÜ KİTABI	72
HAKKIMDAKİ HERŞEY	73
KENDİMİ KEŞFEDİYORUM	76
BİZ BİR GRUBUZ	78
RABAŞ İLE PESAH	81
KAHVE ÇEKİRDEĞİ	83
ÇOK ZORDU!	85
BİR KABALİST’İN “ÖNEMSİZLİĞİ”	87
GÜCÜMÜ TÜKETTİ	89
NEDEN TALEP ETMEDİN?	90
RABAŞ VE KOTSK	91
SESSİZLİK	93
İLERLEMEDEN ÖNCE	96
ARAMIZDAKİ BAĞ DAHA DA GÜÇLENDİ	97
BERG’E TEKLİFİM	100
RABAŞ EYLEME GEÇER	102

BİRDENBİRE OLDU	104
DEVİRİM	106
BİR DEVİRİMÇİ	107
İŞTE BÖYLE ZAMANLARDI	109
TAVİZ YOK	111
ONLULAR	114
İÇİNDE YAŞIYORDU	115
YÜKSELİŞE GEÇMEK İÇİN HAZIRLIK	118
İŞTE BÖYLE BAŞLADI!	121
DAKTİLO ALIYORUZ	124
KİŞİNİN RUHUNU BİLMEK	126
BAŞKALARINA ÖNEM VERMEK	128
BEKLENMEDİK BİR ŞEKİLDE ZOHAR	130
RABAŞ'IN YALNIZLIĞI	134
ORADA DEĞİLDİ	136
KAÇIŞ	139
YEMEKLER HAKKINDA	140
ANCAK BİRLİKTE!	142
KORKU	144
İKİ KİŞİLİK OTEL ODASI	145
BURADA KONUŞULAN BURADA KALIR	147
TİBERİAS'TAKİ SONSUZLUK	149
BIRAK ACI ÇEKSİN	151
BEDENİNİN EFENDİSİ OL	152
DÜNYAYA KARŞI ATAĞA GEÇMEK	153
ENGELLERİ AŞABİLİRDİK	155

KEŞFİM	159
DOĞUMUM	160
DÜŞÜŞLERİM	163
ÖĞRETMENİNİN ÖNÜNDE İPTAL OLMAK	167
GECEİN KARANLIĞI ÇÖKÜNCE	169
HATALAR	171
RABAŞ'IN GÜCÜ	174
RABAŞ KORKUYA NASIL YAKLAŞIRDI?	178
BEKLENMEDİK	182
RABBANİT YOHEVED	183
HASTANEDE	184
SEVGİ	186
VEDA	186
RABAŞ BENİ BİR KEZ DAHA ŞOK EDİYOR	188
RABAŞ GÜÇTEN DÜŞÜYOR	189
SON GÜNLERİ	194
KENDİ HALKIM ARASINDA YAŞIYORUM	195
VEFATI	197
GİTTİ AMA HALA ARAMIZDA	199
BİRDENBİRE, GİTTİ!	202

YAŞAMIN TEMEL SORUSU

RABAŞ¹'a geldiğimde, hakikate acıkmış, aramaktan çoktan bitap düşmüş ve onu tüm hayatım boyunca sonuca ulaşmadan arayıp durmuştum.

“Hayatın anlamı nedir?” Bu soru, hatırlayabildiğim kadarıyla, bana eziyet etmiş, kelimenin tam anlamı ile iliğimi kurutmuştu. Çocukken, şehir parkındaki çimenlerde uzanır ve bir umut ve özlemle yıldızlara bakar ve merak ederdim: “Belki de cevap yıldızlardadır. Hayatın anlamı nedir? Peki, nedir söyle?” Hayatımın daha henüz başlangıcında olmama rağmen, bu özlem beni içten içe yiyip bitiriyordu. Bilinmeyen, yüce ve hakiki bir amaca duyulan özlem.

1 RABAŞ–Rav Baruh Şalom HaLevi Aşlag (1907-1991), 20. yüzyılın en büyük Kabalist'i BaalHaSulam'ın ilk doğan oğlu ve manevi halefidir.

Aradan yıllar geçti ve ben cevabı bilimde aradım, kitaplarda taradım ve mantık süzgecine indirmeye çalıştım. Hiçbir şey işe yaramadı! Daha da kötü hissettim ve her çaba, çabanın nafile ve boşuna olduğunu ortaya çıkardı. Amacıma asla ulaşmadan öleceğimi düşündüğüm bir an geldi.

İsrail'e taşındıktan sonra, dört yılımı orduda hava kuvvetlerinin elektronik ekipmanlarını tamir ederek geçirdim.

Daha sonra kendi işimi kurmak için ordudan ayrıldım ki bu girişim oldukça başarılı bir şekilde sonuçlandı. Zenginlerin ve ünlülerin yaşamlarını taklit etmek amacıyla kendime bir ev aldım ve böylesine bir hayatta kendimi kaybetmeyi umdum.

Ne yazık ki, hiçbir şey işe yaramadı. Gecenin bir vakti uyanır ve bahçeye çıkar, ağlamamak için savaşırdım. “Bütün bunların anlamı ne?” Bilinmeyene karşı bir itirazda bulunmayı düşünürdüm. “En azından bana nereye bakacağımı göstersen? Bana bir yön versen!”

Belki de dinde bir cevap vardır diye düşündüm. Dindar insanların kendileriyle başa çıkması şekline bakılırsa -o kadar akılları başlarında ve o kadar kendilerinden eminler ki- kesinlikle hayatın anlamını bulmuş olmalılar. Rusça bilen ve Kudüs'te yaşayan, İncil'deki yılanın iki bacağı olduğunu söyleyen bir Rabbi'yi görmeye gittim. Oldukça ciddiymi: “Kutsal yazılardan şüphe mi ediyorsun?”

“Bunlara inanmam mı gerekiyor?” diye sordum ona.

“Elbette! Ak üstüne kara şekilde yazılmıştır.” diye yanıtladı.

Bu denli bilimsel olmayan bir yaklaşım, beni korkutup kaçırdı. Bir fizikçi olan ve dine dönen Herman Branover ile tanıştım. “Bilim adamının bana vereceği bir cevabı olmalı.” diye düşündüm. Ama yoktu.

Üç ayımı Kfar Chabad²'da çalışarak, Talmud³'u gençlerle beraber öğrenerek ve Tanya⁴ okuyarak geçirdim. Sonra oradan ayrıldım.

Bu arayışlarım sırasında, benim gibi arayışta olan başka bir ruhla karşılaştım. Adı Chaim Malka idi ve arkadaş olup her akşam görüşmeye ve düzenli olarak bütün kitapları çalışmaya başladık. Chaim sesli olarak okurdu ve ben de sanki üniversitede bir

2 Kfar Chabad: İsrail'deki ÇABAD Hasidimlerinin dini yerleşimi. Chabad-Lubavitch olarak da bilinen CHABAD, en büyük ve en iyi bilinen Hasidik hareketlerden biridir.

3 Babil Talmud, ana akım dini Yahudiliğin merkezi metni

4 Tanya, 18. yüzyıldan kalma bir Hasidik metin.

dersteymişçesine not alırdım. Böylece, RAMAK⁵ ve RAMHAL⁶ kitaplarını taramış olduk.

Yine de kitapların yardımcı olmadığını hissediyordum. Daha da kötüsü, herhangi bir yardımı da dokunmayacaktı. Fark ettim ki, kendi başımıza bunun üstesinden gelemeyecektik. Bu yolu çoktan geçmiş olan bir öğretmen bulmalıydık. Böylece arayışımız başladı.

Baba Sali⁷ ile tanıştık. Herkes onun bir Kabalist olduğundan bahsediyordu. Oldukça sade ve cana yakın bir adamdı. Bize gördüklerini anlattı ama açıklamaya muktedir değildi.

Daha sonrasında, tesadüfen Berg'in Kabala Merkezine denk geldim. Sahip oldukları bütün kitapları satın aldım ve Berg'in kendisiyle tanıştım, hatta ondan bir iki ders bile aldım. Ama açıklamalarını yapmak için uzayı kullanmaya başladığında, fark ettim ki bu bana göre değil. Ben bu tarz bir gizemciliğe katlanamazdım.

Kudüs'te, Yitzhak Zilberman ile tanıştım.

⁵ RAMAK, Moses ben Jacob Cordovero, 16. yüzyılın önde gelen

Kabalistlerinden

⁶ RAMHAL, Moshe Chaim Luzzatto, 18. yüzyılın önde gelen

Kabalistlerinden

⁷ Wiki Baba Sali, İsrail Abuhatzeira, 20. yüzyılda önde gelen

Faslı Sefarad haham ve Kabalist.

Zilberman ünü yayılmış ve Vilna Gaon'a (GRA⁸) göre Kabala öğreten bir Kabalistti. Bununla beraber, gizemci ve herkes tarafından nefret edilen Berg'in aksine, herkes tarafından saygı duyulan bir din adamıydı. Bana şöyle dedi: "Sen ve ben dindarların arasında yaşıyoruz, bu sebepten dolayı Talmud çalışmalıyız. Bu Kabala'yı çalışmamız için kılıf olur çünkü kimse Kabaladan hoşlanmaz."

Onunla birlikte çalışmaya başladım. Bana GRA'nın Safra deTzniyuta kitabından, Kabala'nın temellerini biraz olsun öğretti. Fakat yine de hiçbir şeyi açıklayamıyordu! Sadece kitaptan bir şeyler okuyordu, hepsi bu. Kan beynime sıçramıştı. "Neler oluyor burada?", "Bütün bunların anlamı nedir?" diye soruyordum. Onun cevabı ise şu idi: "Bir gün cevabını bileceğiz". Ama bu "bir gün" tabirinden memnun değildim. Benim vaatlere değil, cevaplara ihtiyacım vardı. Bir gün Zilberman beni evimde ziyarete geldi ve rafımda duran Baal HaSulam⁹'ın kitaplarını gördü. Birden beti benzi solmuştu, kitapları işaret ederek şöyle dedi: "Bunları bodrum katında kimsenin görmeyeceği bir yere koysan iyi edersin!" İşte o an canıma tak ettiğine karar verdim.

⁸ GRA (Vilna Gaon), Elijah ben Solomon Zalman, 18. yüzyıl Talmudisti, Kabalist ve son birkaç yüzyılın misnagdic (Hasidizm karşıtı) Yahudilerinin önde gelen lideri.

⁹ Baal HaSulam, Yehuda Leib Ha-Levi Aşlag, Zohar Kitabı üzerine yaptığı kapsamlı Sulam yorumuyla Baal HaSulam (Sulam'ın (Merdiven) yazarı) olarak bilinir. Baal HaSulam ayrıca, Isaac Luria'nın (ARI) yazıları üzerine kapsamlı bir yorumun yanı sıra sayısız deneme ve giriş metni olan On Sefirot'un Çalışması'nın da yazarıdır. Birçok kişi tarafından 20. yüzyılın en büyük Kabalisti ve muhtemelen ARI'den bu yana en iyisi olarak kabul edilir. Baal HaSulam aynı zamanda öğretmenim RABAŞ'ın babasıydı.

İşte bu benim Baal HaSulam'ı ilk savunuşumdu. Bütün hayatımın onun adı ve mirasıyla bağlanacak olduğunu henüz bilmiyordum bile.

DUVARA ÇARPTIĞINDA...

Bir gün arkadaşım Chaim Malka'yı ziyaret ediyordum. İşten sonraydı. Çok yorgun ve bitkindim. Kendimi kelimenin tam anlamıyla oraya sürükledim. Çok soğuk bir kış akşamıydı, kuvvetle esen bir rüzgâr vardı ve yağmur çiseliyordu. Chaim, her zamanki gibi biraz kahve yapıp çalışmaya başlamayı önerdi. Ama reddettim. Ona “Artık yapamam” dedim.

O durumu çok canlı hatırlıyorum. *Her şey anlamsızdı, buradan sonra gidilecek bir yer yok, o halde hayatın ne anlamı var ki?*

Bir insanın böyle bir duruma getirilip, ondan kaçmasına izin verilmemesi bir mucizedir. Neden kalkıp kapıyı ardından kapatıp, her şeyi unutmadım diye düşünebilirsiniz? İyi para kazanıyordum, harika bir ailem vardı, istediğim yere seyahat edebiliyor ve istediğim gibi yaşayabiliyordum. Ama hayır. Bir duvara çarparsın. Kelimenin tam anlamıyla içine itilirsin. Sonra aniden, kalbine bir umut ışığı ekilir.

Bunların, hayattaki en değerli anlar olduğunu fark etmem uzun yıllarımı aldı. Bir çıkmaza girdiğini hissettiğin zaman. İşte buna dua denir.

O umutsuz haldeyken şu sözleri söyledim.

“Chaim, şimdi öğretmen aramak için yola çıkıyoruz.” Kelimeler beni saran kalın zaaf sisinden dışarı süzüldü.” Sadece onu bulmalıyız. Bugün!”

“Onu nerede bulacağız?” diye sordu. “Her yere baktık.”

“Bazı insanların Bnei Brak’ta Kabala çalıştığını duydum.”

O ana kadar bu düşünce aklımdan bile geçmemişti. Daha önce sadece bir veya iki kez Bnei Brak'a gitmiştim. Şehri hiç bilmiyordum. Yine de ağzımdan şu çıktı. "Hadi Bnei Brak'a gidelim."

Kendi adına Chaim bir an tereddüt etmedi, hemen kabul etti. "Tamamdır, hadi gidelim."

Arabaya bindik ve sürdük. Yağmurun ön cama vurduğunu hatırlıyorum. Arabayı neredeyse kör kullanıyordum ama geri dönmeyi ya da durup yağmurun dinmesini beklemeyi düşünmedim bile. Hayır, sürmeye devam etmeliydik, olabildiğince hızlı.

TRAFİK IŞIKLARINDA BİR MELEK

Bnei Brak'a girdik ve şehrin ortasındaki bir trafik ışığında durduk, nereye gideceğimize dair hiçbir fikrimiz yoktu. Siyah dini giysili yalnız biri, sanki bizi bekliyormuş gibi ışığın yanında duruyordu. Pencereyi açtım ve yağmurun içinden bağırdım.

"Affedersiniz! Burada nerede Kabala çalışıyorlar?"

Kırk yıl önce, "Kabala" kelimesini söylemek, insanları cüzzamlıymışsınız gibi ürkütmeye yetiyordu.

Ama bu adam bana sakince baktı ve cevap verdi. “Buradan sola dön ve dümdüz git. Bir meyve bahçesi göreceksin, karşısında bir ev var. Orada Kabala çalışıyorlar.”

Bu hikâyeyi RABAŞ’a anlattığımda, bu adamın bir melek olduğunu söyledi. Kişi bu şekilde doğru yere getirilir. Belli bir güç sizi alır, döndürür ve tüm sorularınızın cevabını bulacağınız yere yönlendirir. Çaba sarf ettiğin sürece, onu kesinlikle bulursun.

İLAHİ SENARYOYU OKUMAK

Talimatlarını takip ettik ve gerçekten de birkaç yüz metrelik bir sürüşten sonra portakal ağaçlarının gölgesinde bir ev gördük.

Tüm pencereler karanlıktı, biri hariç, loş bir şekilde parlıyordu. Durduk, arabadan indik ve binaya girdik. Koridorun sonundaki küçük bir oda dışında tamamen karanlıktı. Masanın etrafında oturan beş veya altı yaşlı adamın ders çalıştığı bir sahne ile karşılaştık.

Tam eşiğin üzerinde, “Kabala çalıştığınız yer burası mı?” diye sordum. Masanın başındaki yaşlı adam, kayıtsız yanıtladı. “Evet, oturun.” Masaya oturduk.

Zohar Kitabı’nı okuyorlardı. Aramice metin yukarıda, İbranice aşağıdaydı ve açıklamalarını da Yidiş dilinde yapıyorlardı. İbranice yeterliydi. Okuyup iletişim kurabiliyordum ama Aramice ve Yidiş... Bu kadarı çok fazlaydı. Ayağa kalkıp başka bir yer aramak üzereydim. Sabırsızdım ve başkalarının benim hakkımda ne düşüneceği umrumda bile değildi. Ama Chaim beni durdurdu. Dini bir ortamda çalışmaya alışkındı ve bu nedenle “Bilgeye ve bilgenin müritlerine” saygı duyuyordu. Beni bir el işaretiyle durdurdu ve “Otur!” dedi.

Böylece dersin sonuna kadar kaldık. Kendi kendime, onların İbranicelerinin bana Aramice ve Yidiş kadar yabancı olduğunu ve o ortamdan mümkün olduğunca çabuk çıkmak için sabırsızlandığımı düşünüyordum. Ama sonra yaşlı adam aniden bize döndü ve sordu:

“İstedığınız nedir?”

“Rehovot’tan geldik. Kabala çalışmak için bir yer arıyoruz.”

Bu sözleri söylediğimi hatırlıyorum. “Çalışmak istiyoruz” yerine “Bir yer arıyoruz” çünkü buranın o yer olmadığından emindim.

Yaşlı adam, “Senin için böyle bir yer ayarlayacağım. Bana telefon numaranı bırak. Öyle bir yer ayarlayıp sana haber vereceğim” dedi.

O akşamı defalarca düşündüm. Bu asla tahmin edemeyeceğiniz türden bir İlâhi Takdir’di. Gitmeye, oradan kaçmaya hazırdım. Yine de durduruldu. Ne sevinç!

GİTMEK İSTEMİYORUM

Rehovot’a döndük. Ertesi gün normal bir iş günüydü. Chaim iş yerime öğleden sonra dört civarı geldi ve “Bu gece çalışmak için o yere geri dönüyoruz” dedi. Gitmeyeceğimi, onlardan ya da öğretmenlerinde etkilenmediğimi ve İbranicelerini anlamadığımı söyledim. Kısacası, onlarla çalışmak zaman kaybıydı ve zaten yeterince zaman kaybetmiştik.

Ama Chaim pes etmeyecekti. Söz verdiği konusunda ısrar etti, başka seçeneğimiz yoktu, gidip saygı göstermemiz gerekiyordu.

Gittikten kısa bir süre sonra, önemli bir toplantımız olduğunu hatırlamış gibi davranmak ve oradan çıkmak şartıyla kabul ettim. Temelli.

Bana söz verdi ve biz de yola çıktık.

BANA BİR ŞANS VERİLDİ

Oraya vardığımızda, her halinden oranın sorumlusu olduğu belli olan aynı yaşlı adamı gördük.

Bu yaşı adamın RABAŞ'ın kendisi olduğunu, hayatımı ona borçlu olacağım büyük Kabalist olduğunu henüz bilmiyordum. Ne eksik ne fazla.

O zamanlar bunu bilemeyecek kadar sığ idim. İnsan bu şekilde görmekten, işitmekten ve akıldan mahrum edilebilir. Önünde kimin olduğunu göremediğinde, insan pes edip gitmeye hazır olabilir. Ama hayır, bir şey seni gitmekten alıkoyuyor, sana dayanma şansı veriyor.

Bana bu şans verildi.

Binanın duvarında “ARİ-Aşlag” yazan bir tabela dikkatimi çekti. Bir gece önce işareti fark etmemiştim. ARİ'nin 16. yüzyılda yaşamış büyük bir Kabalist olduğunu biliyordum. Chaim ve ben onun yazdığı *Hayat Ağacı* kitabını okumayı denemiştik. Rav Aşlag'ı (Baal HaSulam) da biliyordum, onun yazdığı *On Sefirot'un Çalışması*'nı okumuştum ki bu hiç de basit değildi. Ayrıca onun *Kabala Bilgeliğine Önsöz'ünü* de çalışmıştık ve hatta bir şeyler anladığımızı sanmıştık. Tanıdığım ve güvendiğim isimleri görmek içimi biraz rahatlattı. “ARİ-Aşlag”, burasının gerçekten Kabala eğitimi veren bir yer olduğu anlamına geliyordu.

İçeri girdik, RABAŞ yaşı adamlardan birine selam verdi ve ona Hillel dedi. Bir çocuğu çağırıyormuş gibi çağırdı onu.

“Gel, Hillel. Onlarla çalış.”

Hillel, o sırada 65 yaşlarındaydı. Gözleri yaşlı, yüzü solgun ve zar zor hareket eden hastalıklı, yaşlı bir

adamdı. Kendi kendime ‘*Bu adam mı bize öğretecek?*’ diye düşündüm.

Daha sonra Hillel’in ünlü bir Hasidik soyundan geldiğini öğrendim. Bir hanedanın başı olabilirdi ama RABAŞ ve Hillel gençliklerinde tanıştıktan sonra, içsel çalışma hakkında konuşmak için buluşmaya başlamışlardı. Hillel, bu konuşmaları sırasında kendisinin tamamen cahil olduğu konularda, RABAŞ’ın bilgi sahibi olduğunu görmüştü ve çok etkilenmiş, adeta RABAŞ’ın bilgeliğinden ilham almıştı. Böylece her şeyi bir kenara attı ve ömrünün sonuna kadar ona sarıldı.

Hillel ile ilgili bütün bunları daha sonra öğrenecektim. Yine de o zamanlar ondan bir şeyler öğrenebileceğimden oldukça şüpheliydim. Nasıl kaçacağı mı düşünerek tekrar kapıya gizlice bakmaya başladım... Ama kaldım. RABAŞ

sayesinde kaldım. Bu onun yoluydu. Kolay, bugüne kadar tanıdığım hiç kimse gibi değil. Bizi işaret etti, sonra başını salladı ve bir bakış attı ve hepsi bu kadardı. Acele etmemeye karar verdim.

RABAŞ'ın o zamanlar hakkımdaki her şeyi zaten bildiğini ancak şimdi anlıyorum.

ŞOK

Boş odaya oturduk. Hava kararmıştı, dışarıda yağmur yağıyor ve şimşekler çakıyordu. Sert bir kıştı ama binanın içi sıcak ve rahattı ve bunun da bir etkisi oldu. Nereye gidecektik ki? Böylece çalışmaya başladık.

“Genellikle *Kabala Bilgeliğine* Önsöz ile başlarız,” dedi Hillel.

Bu kitabı kendimiz de çalıştığımız için aklıma ilk gelen şey, bildiğimizi zannettiğim bu konu ile Hillel’in iyi bir öğretmen olup olmadığını test edebileceğimiz olmuştı. O zaman bilmiyordum, Kabala’da “*çalışmak*” fizik veya matematik çalışmak gibi değildi, bilginin burada hiçbir rolü yoktu. Ama bütün bunları daha sonra anlayacaktım. Oysa o zaman Hillel’i test etmek için kendimi hazırlamıştım. Karşımda hasta, yorgun, yaşlı bir adam vardı, yaşlanan gözlerini bir mendille siliyor, hırıltılı bir şekilde inliyordu. Önümüzde oturan bu adama bakarken, birazdan neler olacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Kabala Bilgeliğine Önsöz’ün ilk cümlesini okumaya başladı. Okurken açıklamalar yapıyordu...

“Rabbi Hananiah ben Akashia dedi ki, ‘Yaradan İsrail’i onurlandırmak istedi... İbranice’de ‘onur’ kelimesi ‘temizlemek’ ile benzerdir. Bu iki soruya yol açar: a) Yaradan’ın bizi onurlandırmak istediği bu ayrıcalıklar nelerdir? b) Bizi temizlemek istediği bu ‘kir’ nedir?”

Hillel bize bakmak için kızarmış gözlerini kaldırdı ve Baal HaSulam’ın ardından tekrarladı.

“Öyleyse Yaradan bizi neyden arındırmak istiyor, hmm?”

Cevabımızı beklemeden açıklamaya devam etti.

Bu anı asla unutamayacaktım. Aniden kendimi sandalyeye çivilenmiş gibi hissettim. Tüm vücudum titremeye başladı. Bakışlarım ona kilitlendi ve gözümü bir an olsun ayırmadan ona baktım.

Hayatımda hiç bu kadar net, özlü, bilimsel bir açıklama duymamıştım. Önümde oturan adam hasta yaşlı bir moruk değil, kılıç ve kalkanla donanmış bir savaşçıydı. Yorgun, unutulmuş bir öğretmen değil, aksine bu dünyada eşi benzeri olmayan büyük bir bilge idi.

En karmaşık kavramlardan bahsetti. ‘Kuantum fiziği’ veya manevi dünyanın ‘roket bilimi’ idi, ancak onları basit, özlü tanımlarla, bir özet halinde sundu. Kapsamlı ve açık bir şekilde. Bize, büyük Baal HaSulam’ı ifşa ediyor ve süreçte köklü bir değişim yaratıyordu.

O anlarda ne hissettim? Korkunç acılar içinde kıvranan bir insan hayal edin, kesinleşmiş ölümcül hastalığı olan ve kesinlikle iyileşme umudu olmayan, birdenbire bu ıstırapın bir çaresi olduğunu ve iyileşeceğini keşfediyor. Bu tarif edilemez bir rahatlama duygusuydu.

Aniden “Ben kimim?”, “Neden ben?”, “Ben nereden geldim?”, “Bu dünyanın amacı nedir?” gibi küresel soruların yanı sıra, bana işkence eden bütün kişisel soruların cevaplarını aldım. “Bu evrenin amacı nedir?” hepsinin yakından bağlantılı olduğu ortaya çıktı. Net bir şekilde idrak ettim. *İşte bu! Nihai*

gerçek! Elimden kayıp gitmesine izin vermeyecektim.

En önemlisi, ait olduğum yeri bulduğumu hissettim. Tüm hayatım boyunca hissettiğim umutsuzluk ve çaresizlik, boşluk ve depresyon beni tam olarak buraya, Bnei Brak'ın eteklerindeki bu eve getirmişti.

BULDUYSAN BIRAKMA

Hillel aniden kitabı kapatana değin dersin bittiğini fark etmemiştim bile. Varlığımın her zerresi dersin devam etmesini can-ı gönülden talep ediyordu. Şimdi burayı nasıl terk edebilirdim? Dünyevi meselelerle uğraşmam nasıl beklenebilirdi? Hayır, bu imkânsızdı!

Fakat Hillel akabinde şunları söyledi:

“Haftada bir görüşmeye devam edeceğimizi düşünüyorum.”

Haftada bir ha? Düşüncesine bile dayanamıyordum. Hemen cevap verdim.

“Yarın ikimiz de müsaidiz. Yarın devam etmek istiyoruz. Lütfen, yarın!”

Ve o, bunu kabul etti.

HİLLEL

Ertesi gün hazırlıklı geldim. Bir kaset kayıt cihazıyla. Böylece çalışmalarımız başladı.

Birkaç ay geçti ve onlarla beraber benim başlangıçtaki coşkum da... Şimdiye kadar olanları değerlendirdim ve olaya ilişkin ana çıkarımımı yaptım. Doğru yolda ve doğru hocayla birlikteydim. Artık soru sormaktan korkmuyordum ve sorularım da kesinlikle yerindeydi. Üst gücün bizi nasıl yönettiğini, yaratılışın amacını ve bunun içimizde nasıl tezahür ettiğini sordum. Hillel bütün soruları ustaca ele aldı. Fakat burada duramazdım, her zaman daha derine inerdim.

Ona kafa tutmak ya da dersin akışını aksatmak gibi bir amacım yoktu. Sadece daha derine inmeye ve daha fazlasını anlamaya hevesliydim. Bu bilgeliğe karşı hissettiğim susuzluk, şimdiye değin hayatımda tecrübe ettiğim hiçbir şeye benzemiyordu.

Hillel ise ateşime sadece benzin döktü. Cevapları

neredeyse anında idi, sanki sorularımın ne olacağını önceden biliyor gibiydi. Açıklamaları sanki mekanik bir planı tartışıyormuş gibi oldukça sade ve spesifik idi. İşte ışık, işte kap ve ikisi birbiriyle etkileşime giriyor ve görünüşe bakılırsa ışık ile kap arasındaki bu ilişki her şeyi açıklıyor.

On Sefirot'u çalışmaya başladık. Dünyalar sistemini bize açtı, bir güçten diğerine bize liderlik etti. Kesinliğiyle, muhteşem ötesi bilgeliğiyle zengindi ve bunun nasıl iletileceğini de iyi biliyordu.

RABAŞ SENİNLE KONUŞMAK İSTİYOR

Çalışmalarımız kışın başladı, iki üç ay sonra, Pesah zamanı, Hillel bana dedi ki, “Michael, RABAŞ seninle özel olarak konuşmak istiyor.”

Özellikle bundan herhangi bir ilham almamıştım. Hillel ile çalışmaktan, onun öğretim şekli kalpten geldiğinden, oldukça memnundum. Ama Hillel’in bana tuhaf bir şekilde bakıp ardından gitmesi biraz şüphe yaratmıştı; gidip RABAŞ ile konuşmam lazımdı.

RABAŞ beni ofisine çağırdı, karşısına oturttu ve bir kitap açtı. Böylece *Zohar Kitabı*’na *Giriş*’i çalışmaya

başladık.

Geçmişte bu giriş kısmını okumayı denemiştim ama ilerlemekte sıkıntılarım olmuştu. Baal HaSulam makaleye birtakım sorular sorarak başlıyordu. ‘Özümüz nedir?’, ‘Sadece küçük başlantıları olduğumuz bu uzun gerçeklik zincirindeki yerimiz nedir?’ Böyle devam ediyordu.

RABAş, bu soruları okuyor ve onları her zaman yaptığı gibi yanıtlıyordu. “Başlangıcı ve sonu olmayan sonsuz bir Yaradan, nasıl olur da böylesine gelip geçici, kusurlarla dolu ve değersiz bir canlıya yükseliş vermek ister?”

Okuyup aıkladıka, kendimi onun düşünce dizisini takip etmekte zorlandığımı düşünürken yakaladım.

Ama RABAŞ okumaya devam etti.

Makalenin ikinci ve üçüncü kısmında, umutsuz bir şekilde kaybolmuştum, sanki kelimeler bilmediğim başka bir dildeydi. Bırakın kalbimde, aklımda bu söylenenleri birbirine bağlayamıyordum. Her yeni başlığı tam kavramışken anında kaybediyordum.

Hayır, bunlar Tora'nın sırları ya da gizemlerle dolu mistik bir şey değildi ama bu deneyim beni tam bir aptala çevirmişti. Öncesinde notlar ve çizimler yaparak, karanlık yerleri aydınlatarak, içinde kıyafetlenerek çalışılan materyali anlamlandırmaya alışkındım. Şimdi ise burada onca eğitime rağmen denizde kaybolmuş gibi hissediyordum.

Yaklaşık bir saat sonra, RABAŞ dersi sonlandırdı. “Bugünlük bu kadar yeter, başka zaman devam ederiz.” Ondan karışık duygularla hem onu hem de kendimi tüketmiş hissederek ayrıldım ama bir sonraki oturumda bütün bunları anlamlandırmaya karar verdim.

Bir sonraki oturum birkaç gün sonraydı. Hillel beni bir kez daha bilgilendirdi. “İstersen bugünkü dersten sonra Rebbe¹⁰'yi ziyarete gidebilirsin.”

Bir dersimiz daha vardı ve yine hiçbir şey anlamadım.

10 Rebbe ruhani bir liderdir. Rebbe, Rabbi için Yidiş (Eskinazi dilinde) bu büyük anlamına gelir.

Bundan sonra, Hillel bana bir daha RABAŞ ile çalışmayı teklif etmedi.

BENİ TERK Mİ ETTİ?

Bu canımı sıkıyordu. RABAŞ'a kızgındım. Elbette hiçbir şey anlamamış olmam benim hatam değildi! Daha yeniydim! Beni bunun için mi terk edecekti? İçimdeki bu ateşi tutuşturduktan sonra, beni yalnız başıma yanıp kül olmaya mı bırakacaktı? Nasıl yapabilirdi?

RABAŞ'ın ne yaptığını çok sonra anladım. Beni sıınıyordu. Benim çileden çıkıp çıkmayacağımı test ediyordu. Hiçbir şey anlamıyor olsam dahi çalışmaya devam etmek için bir fırsat arayacak mıydım? Yoksa öz değer duygumu yaralamayacak bir bilgiyi mi tercih edecektim? Esasen, uğraşmaya değer olup olmadığımı test ediyordu. Bu yolun gerektirdiği hakiki arayış, acı ve büyüme için yeteri kadar olgun muydum? Zamanını ve enerjisini bana harcamaya değer miydi?

O zamanlar, bu beni deliye döndürmüştü ama şimdi bakınca bütün her şeyi nasıl titizlikle planladığını görüyorum.

Üstteki her daim alttakini doğurur. Aşağıda olan kendi iradesiyle doğamaz. RABAŞ, değişmeyi isteyip istemediğini görmek için beni teste ediyordu. Bir bebeğin ebeveynlerini uyandırdığı gibi, onu uyandırıp uyandırmayacağımı... Tıpkı bir bebeğin tam olarak neye ihtiyacı olduğunu anlamasa da sırf kendini iyi hissetmiyor diye yaptığı gibi. Benim bilinç altımdaki duayı talep ediyordu. Benimle uğraşması için onu zorlamamı istiyordu.

Öyleydi işte. O zamanlar, RABAŞ'ı tanımıyordum ama beni “reddetmesi” ona ulaşmak için içimde muhteşem bir arzu uyandırdı.

RABAŞ her şeyi gördü, hissetti ve sessiz kaldı.

ŞÜPHE EKMEK

Birden farklı bir çalışma yönteminin var olduğunu anladım. Alışkın olduğum gibi mantıklı ve bilimsel bir çalışma değildi bu. Hillel ile çalışmaya devam etmeme rağmen artık eskisi gibi entellektüel bir şekilde eldeki materyalleri inceleyip, anlamaya çalışarak entellektüel kazanımlar sağladığım için sevinemezdim. RABAŞ bu şekilde çalışmaktan aldığım keyfi kaçırmış, içime bir şüphe düşürmüştü. İçime çalışma materyallerine dalmak isteyeceğim, sonrasında başımın etini yiyecek bir şüphe ekmişti.

KURNAZ KABALİSTLER

Baal HaSulam'ın size ne yaptığını, RABAŞ sayesinde anlamaya başladım! Sizi çalışmaya getiriyor, bir şeyler anlayabileceğinize dair umut veriyor. Siz de bu umuda sarılıyorsunuz ve seviniyorsunuz... Sonrasında her şey birden kayboluyor ve size kendinizi çaresiz ve umutsuz hissettiriyor. *Bu nasıl olabilir? Hâlbuki her şey ne kadar da anlaşılır ve mantıklı görünüyordu... Bütün bunlar nereye gitti?*

Bunun sebebi, Baal HaSulam'ın kafasında başka biramaç olmasıdır. Bütün hayatınız boyunca güven duyduğunuz o beyninizin, mantık yeteneğinizin,

Burada hiçbir gücü, kuvveti olmadığını farkına varmanızı istiyor. Manevi yolunuzdaki anahtar, bunu olabilecek en hızlı şekilde idrak etmektir. Ama keşke mantığı bir kenara bırakıp, kendini bilinmeyene teslim etmek bu kadar kolay olsaydı!

RABAŞ, kelimelerin arasına sızmak için hazır olmamı istedi. Çalışma materyallerini şeffaf hale getirmek, böylece yeni bir gerçekliğe geçebilmek için. Buna içsel edinim denir. Kitapların ve kelimelerin ötesindeki bir dünyanın varlığını idrak ettiğinizde olur bu. Kelimeler arasında dolaşırken yeni bir dünyaya girersiniz. RABAŞ, bende bunun mümkün olduğu hissini bıraktı.

Böyle bir fırsatı kaçıramayacağımı anladım.

YENİ HAYATIM BAŞLIYOR

Hillel'e sabah derslerine gelme konusunu sordum. O zamana değin sadece akşamki derslere geliyordum.

RABAŞ'ın dersleri, düzenli olarak sabah üçte başlayıp altıda bitiyordu.

“Gerçekten gelmek istiyorum” dedim.

Hillel RABAŞ ile konuşacağını söyledi.

“Ne zaman?”

“Bugün konuşmaya çalışacağım.”

“Şimdi konuşabilir misin? Beklerim.”

Hillel uzunca bir süre bana baktı ve sonra şunu sordu:

“Peki ya RABAŞ müsait değil ise?”

“Acelem yok.”

Hillel ikinci kata, RABAŞ’ın yaşadığı yere çıktı ve hemen geri döndü.

“RABAŞ kabul etti.” dedi. “O zaman görüşürüz.”

Aşağı yukarı 40 yıl önceki o an, hayatımda yeni bir dönemin başlangıcı oldu. Hayatımın en önemli ve tek anı diye düşünüyorum.

BİR MUCİZE BEKLEMEK

Rehovot’ta yaşarken, her gece 2’de kalkar ve Bnei Brak’taki ders için yola çıkardım. Yataktan fırlar, arabaya doğru uçarak gider ve yoldayken bir umutla heyecandan titrerdim. O karanlık ve soğuk koridora ilk ulaşanlardan biri olmayı isterdim. Kendime hızlıca bir bardak kahve yapmak ve *On Sefirot Çalışması*’nı açmak için. Hangi sayfa olacağının bir önemi yoktu. Metindeki satırlar arasında donup

kalmak ve Baal HaSulam'ı hissetmeyi ve bu materyali onun aracılığıyla işlemeyi isterdim. Tabi bu mümkünse...

Teker teker, herkes toplantıya gelirdi. RABAŞ ikinci kattan aşağı iner ve ders başlardı.

Tabi o zamanlar derse katılan çok kişi yoktu ve o zamandan bu yana birçoğu vefat etti. Ama ben her birisini tek tek halen hatırlarım. RABAŞ'ın bize baktığı, bizlerin soruları dolu gibi yağdırdığı ve onun da cevapladığı her bir anı halen anımsarım. RABAŞ'ın gözlerini kapattığı, bizim ise hazır bir şekilde dimdik oturduğumuz ve bir yandan da en ufak hareketimiz onun işine engel olur korkusuyla hareketsiz beklediğimiz o zamanları hatırlıyorum.

İşte RABAŞ ile çalışmaya böyle gelirdim.

Chaim Malka ise Hillel ile çalışmaya devam etmeye karar verdi.

RABAŞ ENDİŞELİ

İlk derse tek bir sözcüğü dahi kaçırmamayı kafaya koymuş bir şekilde, bir kayıt cihazı getirdim. Sonuçta, bugün için uzun zamandır bekliyordum!

Kayıt cihazını masaya koyduğumda fark ettim ki RABAŞ gözle görülür bir şekilde endişelenmişti.

Sessizce kayıt cihazına bakıyor ve ne yapacağını bilmiyordu. Ama derse de başlamıyordu.

Şimdiye değin kimse ne onun ne de babasının bir dersinde böyle bir şey yapmamıştı. Bırakın kayıt cihazını, kurşun kalemle bile olsa, kimsenin bir şey kaydetmesi alışılmış bir şey değildi.

“Bunu açamazsın,” dedi bana. Onu ikna etmek için elimden geleni yaptım ama bütün çabalarım sonuçsuz kaldı. Bir şey bulamazsam hayatımın geri kalanında kendime lanet edeceğimi fark ettim.

RABAŞ KABUL EDİYOR!

Tel-Aviv’e gidip özel bir kasetli kayıt cihazı satın aldım.

Bir sandalye kapıp, RABAŞ’a bütün özelliklerini göstermeye başladım. “Bu tuş kaydı durduruyor, bu

tuş ise teybi geri sarıyor. İstedğin kelimeyi ya da cümleyi böylece bulabiliyorsun. Bu tuş da eğer istersen bütün her şeyi tamamen silebiliyor.”

Beni pür dikkat dinliyor ve kayıt cihazını bütün tuşlarına basarak deniyordu. Bu esnada ben de ona yeni nesil öğrenciler olarak hepimizin böyle olduğunu, her şeyi kayıt altına almaya alışkın olduğumuzu ve özet çıkarttığımızı anlatıyordum. Hatta yazmazsam hiçbir şey duymayabilirim. Biz böyleydik işte. Dışsal ve boş, doymaya böyle muhtaçtık.

Bana hak verdi. Yeni öğrencilerin geleceğini ve bir yerlerden başlamak zorunda kalacaklarını anlamıştı. Böylece kabul etti. Bu yönüyle gerçek bir devrimciydi. Yine de tek bir şartı vardı. Bu kayıt cihazı onun yanında olacaktı ve ne zaman, neyi kaydedeceğine o karar verecekti.

Bütün bu yıllar boyunca kayıt cihazını o idare etti ve 2000 saati aşkın bir ders kaydı biriktirdik. Bir o kadar da diyagram.

Bütün bunlar boyunca onun yanında oturdum, notlar aldım ve çizimler yaptım. Bazen çizimlerimi düzeltir ya da sil baştan hepsini yeniden çizirdi.

KALPTE

Bir süre geçtikten sonra, neden RABAŞ'ın ne olursa olsun not tutmaya bu kadar karşı olduğunu, neden not almayı küçümsediğini anladım. Hatta bir keresinde beni tersledi, “Sana bir şey söylesem de söylemesem de hiçbir şey fark etmeyecek ki...” Çünkü o, öğrencinin kendi içinde değişiklik talep ediyordu. Söylediği sözlerin kâğıda dökülmesi değil, içselleştirilmesi gerekiyordu. Hafızanın kafesinden sızması ve içeri girmesi, kalbin ta içine ulaşarak orada yankılanması gerekiyordu.

Nasıl yaşanacağını canlı bir örneğiydi. Her güne yeniden, düne dair hiçbir ipucu olmadan boş bir sayfa ile başladılar. Yaradan'ın, ezberlenmiş entelektüel bilgiler hakkında raporlar değil, sadece kalpte değişiklik talep ettiğini anlamıştı.

KAZA DIYE BİR ŞEY YOKTUR

Geceleri RABAŞ, akşamları Hillel ile çalışmaya devam ettim.

Şimdiye kadar RABAŞ bana karşı özel bir ilgi göstermemişti. Onun için ben sadece sıradan bir öğrenciydim. Devam eder ve kalırsam, harika. Dayanamaz gidersem, yapacak bir şey yoktu. En azından, o sırada hissettiğim buydu.

Bir sabah RABAŞ'ı doktora götürmem istenmeseydi, geleceğim çok farklı olabilirdi. Memnuniyetle kabul ettim.

Doğru zamanda, doğru yerde olmak benim için büyük şanstı. Başkalarının meşgul olması ve bir arabam olması, benim büyük şansımdı. Çünkü o an hayatımda yepyeni bir dönemin başlangıcı oldu.

RABAŞ'ı doktora götürdüm. RABAŞ'a kulak enfeksiyonu teşhisi konmuştu ve hastaneye sevk edilmişti. Hastanede doktor bana “Öğretmeninizin kanser olduğundan şüpheleniyorum.” dedi. Kalbim teklemişti. “Ne yapacağız?” diye sordum “Derhal hastaneye kaldırılması gerekiyor” dedi.

Bütün bunlar Şavuot bayramının arifesinde oldu. RABAŞ'ın bunu kabul etmeyeceğinden, onu ikna etmeye çalışmam gerekeceğinden korktum. Ona gittim ve doktorun dediklerini anlattım. RABAŞ söylediklerimi dinledi ve hastaneye kaldırılmayı kolayca kabul etti.

Bu bana ders oldu. RABAŞ'ın, öğretmek için fiziksel sağlığının en üst düzeyde olması gerektiğini çok iyi anladığını fark ettim. Vücudunu ihmal etmeyi göze alamazdı ama her şeyi belirleyen hedefti. Manevi amaç nedeniyle, beden tamamen işlevsel kalmak zorundaydı. RABAŞ, doktorların isteklerini yukarıdan bir emir gibi uyguluyordu.

Her şey bu şekilde rayına oturdu ve su gibi aktı. Bize özel bir oda verildi. RABAŞ'a onu ne zaman ziyarete gelmem gerektiğini sordum. Her zaman yasalara ne kadar saygılı olduğunu göz önünde bulundurursak, yarın ziyaret saatlerinde gelmemi söyleyeceğini düşündüm. Bunun yerine bana "Sabah dersine gel." dedi

Ürperdim. O gün hissettiğim heyecanı bugün bile hala hatırlıyorum. RABAŞ *benimle bire bir mi çalışacak?! Böyle bir şeyi hayal etmeye bile cesaret edememiştim.*

Çekinerek

"Saat kaçta burada olmalıyım?" diye sordum.

"Dörtte" diye yanıtladı.

Eve araba ile gitmeme rağmen uçuyormuşum gibi hissettim! Hazırlanmam gerekiyordu.

HİLLEL VE RABAŞ ARASINDA

Saat üç buçukta hastanenin girişindeydim. Giriş iznim olmadığı için, çiti tırmandım, bu süreçte pantolonumu yırttım, gergin ve aceleci hissediyordum. Sonra yangın merdiveninden RABAŞ'ın koğuşuna çıktım.

RABAŞ beni bekliyordu. Sigaralarımızı yaktık. O günlerde dilediğiniz yerde sigara içebiliyordunuz.

Bu sefer Giriş'i değil, *On Sefirot'un Çalışması'nı* açtı.

İlerleyeceğim yönünde o kadar büyük umutlarım vardı ki, en azından bir şeyi anlayacaktım. Ne de olsa *On Sefirot Çalışması'nın* dili fiziğin diline benziyordu. Belki de öğretmenle özel olarak çalışmak işe yarayabilir ve metnin içsel anlamı kendini otomatik olarak ortaya koyabilirdi? Ya da belki şimdi RABAŞ bana farklı davrandığına göre, her şeyi belki düzgün bir şekilde açıklayabilir diye düşünüyordum. Bunların hiçbirisi olmadığı gibi, her şey daha da kötüye gitti.

Hiçbir şey açıklamadı, sadece okudu. Tamamen kaybolmuştum ve ne zaman açıklama istemeye kalksam, sadece kafasını kaşıdı.

"İşte böyle... Bu şekilde"

"Nasıl yani?" diye sordum.

"Aynen bu şekilde"

Anlama eksikliğinde tümüyle umutsuzluğa kapıldım. Hatta tüm sorularıma cevap almak için Hillel'in bazı akşam derslerine katılmayı bile düşündüm. Sorularımın hepsine orada cevap alacağımı biliyordum. Ama bunu yapmayacağımı da biliyordum.

RABAŞ'IN SİSTEMİ

Görünür bir monotonlukla, RABAŞ bana sorarcasına, “Eğer tüm aldığın hazır cevaplarsa, edinimin nerede? Bu tür cevaplar seni bir araştırmacıya dönüştürmez, sadece tatmin eder. Tatmin olduğunda, Yaradan’a ulaşmak için gerekli olan boşluğu içinde geliştirmezsin. Ne kadar çabalarsan çabala Kabala’da zihninle usta olamayacaksın. Sadece kalp anlar.” dedi.

Hillel ve RABAŞ, Baal HaSulam’ın öğrencileri olmasına rağmen, bu iki sistem birbirinin zıt kutuplarıydı.

Hillel’in sistemi şuydu: “Biz anlama ve öğrenme yeteneğine sahibiz.”

RABAŞ’ın sistemi, “Hiçbir şey bilmiyoruz ve hiçbir şey anlamıyoruz” idi.

RABAŞ kendini sadece edinime ayarladı. Edinim olmazsa ne kadar bilginiz olursa olsun Yaradan’ı ifşa etmeye yetmez. Ah, ama Hillel’in öğrencileri neşe ve ilhamla dolup taşarken, RABAŞ’ın dersinden hiçbir şey öğrenmeden sanki bomboş çıkmış hissetmek çok ağırıma gidiyordu. Hillel’in öğrencileri bize, “Neyi

anlamıyorsunuz ki? Bu çok basit!” deyip, açıklamaya devam edeceklerdi!

Bir gün RABAŞ, bir dersten sonra sevinç içinde mi yoksa umutsuzluk içinde mi olmak daha iyi diye merak ederek orada durduğunu fark etti. Bana geldi ve “Eğer bir dersten sonra kendini bomboş hissetmiyorsan, o zaman, o ders değildir!” dedi.

“Bir dersten hiçbir şeye sahip olmadığını hissederek çıkmalısın. İçinden ‘Ne yapmam gerekiyor?!’ diye bağırıyor olmalısın. Eğer durum buysa, o zamanders başarılıydı!” dedi.

Şükürler olsun ki, RABAŞ’ı duymuştum. Karşımda kimin durduğunu zamanla keşfetmiş ve onu adım adım ve sorgusuz sualsiz takip etmem gerektiğini anlamıştım.

KOŞULLAR

Ama burada dikkat çekici olan şey şu. Bunu anlasam bile yine de şüphe içimi kemiriyordu.

Sonunda taahhütte bulunduğunuzda ve kendinize “Bu benim hayatım, bu benim yolum, bu benim öğretmenim” dediğinizde, işte tam da o zaman, o kesinlik koşullarında, sorular ortaya çıkmaya başlar. Bu doğru yol mu? O doğru öğretmen mi? Amaç bir miktar doğrulamadan yararlanabilir...” Onlarla savaşılmaya başlarsın, bu süreçte her türlü hatayı yaparsın. Bunlar kaçınılmazdır çünkü sen henüz bir çocuksun.

Bir keresinde, ben böyle bir durumdayken, RABAŞ'ın yanına geldim ve dedim ki, “34 yaşındayım. Tüm hayatımı Kabala'ya adamaya niyetliyim. Umurumda olan tek soru şu: “Beni hedefe götürecek öğretmen sen misin?”

Beni rahatlatmasını, korkularımı yatıştırmasını, beni güç ve güvenle doldurmasını, güvence vermesini bekliyordum. Tam tersi oldu.

RABAŞ basitçe şöyle yanıtladı:

“Bilmiyorum. Bunu kendin hissetmelisin.”

“Ne?!” diye sordum neredeyse çığlık atarak.

“Kalbinde” dedi. “Başka yolu yok.”

Bütün öğrencilerini Yaradan'a yönlendirirdi.

Öğrencilerinin kendisine bağlanmasını hiç istemezdi.

RABAŞ'IN LİDERLİĞİNDE

Bir hafta geçti ve RABAŞ'ın bana ısındığını fark ettim.

Her sabah onu hastanede ziyaret eder, bütün günü onunla geçirirdim. Hiçbir şey dikkatimi dağıtmasın diye diğer tüm sorumluluklarımı yerine getirerek buna hazırlanırdım. Söylediği tek bir kelimeyi bile kaçırmamak için elimden geleni yaptım. Bu büyük bir konsantrasyon gerektiriyordu.

Onun derecesindeki bir Kabalist ile bire bir olmak kolay değil. İçimde hiç soru olmadığını ansızın fark ettiğim koşullar oldu, şok oldum. Önceden bir ton soru hazırlamama rağmen, birden kendimi RABAŞ'ın önünde donmuş halde, konuşamaz halde otururken bulurdum.

Sanki RABAŞ beni sersemletiyordu, onun karşısındayken hiçbir şey düşünemiyor ve hissedemiyordum. Ağzımı açamıyordum ve zaten beni tamamen görmezden geliyor gibiydi. Daha sonra, sanki tüm hayatımı yönlendiriyormuş gibi, benim ve geleceğim hakkındaki her şeyi biliyormuş gibi hissederdim. Gerçekten de durum buydu.

HAYATA SIMSIKI TUTUNMAK

Hastanede geçirdiğimiz zaman, aramızdaki gerçek, kopmaz bağın gelişmesine yardımcı oldu.

Bir vesileyle, ıstırabıma yenik düşerek “Bu nasıl anlaşılır?” diye sordum. Asıl söylemek istediğim, “Bana neden bu kadar işkence ediyorsun?” idi. Aslında ne sormak istediğimi hissetmiş olduğu, verdiği çok basit ve apaçık cevaptan belliydi. Talmud’dan bir hadiseyi inceliyorduk, burada iki kişi bir Tallit’e [bir dua şalı] tutunuyor ve her ikisi de ona sahip olduklarını iddia ediyor. “Benim,” diyor biri. “Hayır, benim” diyor diğeri.

“Burada neler oluyor?” diye sordum RABAŞ’a. “Bu adamlar neden talliti ikiye bölüyor?!”

Aniden dedi ki,

“Tallit adamdır.”

Şok içinde dondum. Cevabı beynimi alt üst etti.

RABAŞ devam etti.

“Onu paramparça eden iki güç, aslında insanın içindeki iki güçtür: “Kötü ve iyi eğilimler, alma arzusu ve ihsan etme arzusu.”

Çok basitti ama aynı zamanda çok derindi.

RABAŞ “Ve insan, kendini aralarında duran tarafsız taraf olarak görmeli.” dedi. “İçinde var olan bu iki taraftan hangisinin konuşacağından insan sorumlu olmalı. Şimdi kendine Yaradan’ın senden ne istediğini sor. Sonuçta, seni her iki taraftan da O etkiliyor! Sadece O ve başkası değil!”

O anda, onun inanılmaz derinliğini, ona sıkıca tutunmam gerektiğini ve bana bu fırsatı verdiği için Yaradan’a teşekkür etmem gerektiğini açıkça hissettim. Ama sonra, sadece birkaç dakika sonra, *On Sefirot’un Çalışması*’nı açıp rastgele bir sayfadan monoton bir şekilde okumaya başlayan aynı eski “sert ve sıkıcı” RABAŞ’a dönüştüğünü gördüm. Hiçbir açıklama yapmadan, hiçbir duygu hissetmeden, zerre kadar endişe duymadan, hiçbir şey hissetmemeye geri döndüm, boş ve kaybolmuş.

Geriye dönüp baktığımda, o an içimi gördüğünü anlıyorum. Onunla kalacağımı, bu yoldan başka hiçbir şeyi umursamadığımı, yanından asla ayrılmayacağımı zaten biliyordu. Gelecekteki hayatımın içini dışını biliyordu ve beni buna hazırlıyordu.

KORKULARIM

Beni sürekli tava ile ateş arasında savurdu. Bir an anladım, sonra anlamadım. Bir an bir şey hissettim, sonra gitti. Bir an gözümde harikaydı, sonra bu his için savaşmak zorunda kaldım.

Bu bitmek bilmeyen mücadele beni öfkeliendirdi. Ben farkına varmadan bir ay geçmişti ve RABAŞ hastaneden çıkmak üzereydi. Dehşete düştüm. Bana ne olacaktı? Hayır, bu öylece bitmezdi! Bu gece derslerinin bitmesini hiç istemiyordum. Ona Kudüs usulü, onun sevdiği şekilde, bir bardak kaynayan suya bir çay kaşığı kahve ekleyerek yaptığım şekersiz kahveyi yapmayacak olmayı hayal bile etmek istemiyordum. Beraber oturduğumuz o sessizlik dönemlerinde, gözlerini kapatıp düşünürdü ve ben kelimenin tam anlamıyla kiminle konuştuğunu hissederdim. Bu yüzden onu rahatsız etmeyeyim diye nefesimi tutarak otururdum... O yüksek gırtlak tınısı ile konuşmaya başladığında, gecenin sonsuza kadar sürmesini dilerdim! Bana büyükbabamı hatırlattığını düşünürdüm. Ah, büyükbabam benim için ne kadar değerliydi! O olmadan nasıl devam edebilirim?

Bizim bağıımız orada, hastanemizde başladı. “Bizim” çünkü ikimiz de onun “hastaları” imişiz gibi hissettiriyordu. İkimiz de böyle hissettik -o zaman ve sonrasında.

SADECE BAŞLANGIÇ

Ama korkularım yersiz çıktı; hastaneden sonraki dönem sadece başlangıçtı. Birlikte parklarda yürüyüşler yapmaya ve Ben Shemen Ormanı'na gitmeye başladık. Konuştuk, sessizlik anlarını paylaştık. Hayat daha yeni başlıyordu.

Hastaneden sonra RABAŞ çok zayıfladı. Çok fazla antibiyotik içiyordu. Arabayla ben Shemen¹¹ ormanlarına ya da parka gittiğimizde, onu mümkün olduğu kadar banka yakın yerlere götürürdüm.

11 Ben ShemenLod ve Modiin şehirleri arasında yapay orman

Arabadan iner, birkaç düzine adım atardı, o kadar. Sonra “Uzanmam gerekiyor” derdi.

Ben de hemen bir köpük şilte sererdim, o da onun üzerine yatarı, çocuk gibi bazen bir saat bazen daha uzun şekerleme yapardı.

O uyurken onu korurdum. Yakınlarda oyalanır, sigara içer ve düzeltme için RABAŞ’a verilen metinleri okurdum. Bunlar, daha sonra *Bir Bilgenin Meyvesi*¹² adlı kitabı oluşturacak olan, Baal HaSulam’ın makaleleriydi.

Uyanınca RABAŞ’a bir termostan sıcak çay veya kahve ikram ederdim ve bir süre dinlenirdi. Fazla konuşmazdık, onu yormak istemezdim. Dahasonra metinler üzerinde çalışmaya başladık.

BABASININ YAZILARI...

Babasının her sözüne karşı gösterdiği heyecan, ürperme besbelliydi. Herhangi bir yabancı müdahaleyi yani herhangi bir düzenleme girişimini anında fark ediyordu.

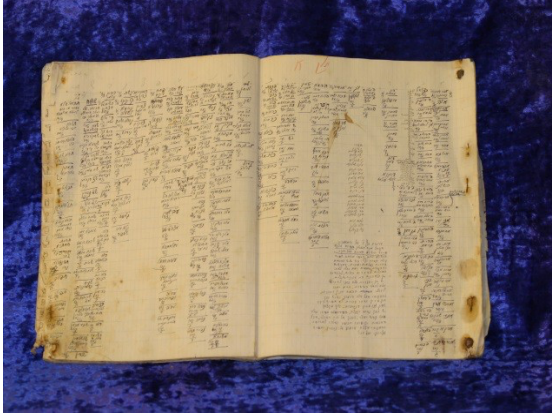
Burada değiştirilen bir kelime veya buraya eklenen bir cümle. Hayır, bu babasının sözü değildi; bu

12 Baal HaSulam’ın deneme ve mektuplarından oluşan bir derleme.

şekilde ifade edemezdi. O zaman bile onları birbirine bağlayan kopmaz içsel bağı gördüm.

En şaşırtıcı olanı, bir kez bile yanılmamıştı.

Bana bir Kabalist'in yazılarını düzeltmeyeceğini söyledi. Bir şey size mantıksız görünse bile, bu bir yazım hatası veya görünüşte bariz bir hata olsa bile, düzeltilemez! Neyin doğru neyin yanlış olduğunu bilmiyoruz.

O kadar küçüğüz ki, mantığımız maneviyattaki yüksek gerçekler açısından o kadar mantığa aykırı ki, herhangi bir düzeltme hata olacağından, karışmamak daha iyi olur. Bir Kabalist tam olarak ne iletmek istediğini bilir. Onun tarafından kaleme alınan her şey doğrudur ve herhangi bir şüpheyeye mahal yoktur.

RABAŞ'ın, babası Baal HaSulam'ın yazılarına karşı tutumu böyleydi. (Bu nedenle benim ve öğrencilerimin çıkardığı yayınlar dâhil tüm yayınlarımız, RABAŞ'ın ve Baal HaSulam'ın tüm yazıları hiçbir değişiklik yapılmadan muhafaza edilmiştir. Bizim için bu kanundur.¹³)

BENİ ÖNDEN VE ARKADAN KUŞATTIN

Ben Shemen'de Baal HaSulam'ın bir makalesini okuduğumu hatırlıyorum. *Bir Bilgenin Meyvesi* kitabının önsözünü oluşturan “Beni Önden ve Arkadan Kuşattın” makalesiydi.

RABAŞ yavaş okuyordu, hala zayıftı ve iyileşme süreci çok uzun sürmedi, gücün, gözlerimin önünde ona geri döndüğünü gördüm.

Sırtı dikleşti, gözleri parladı. Makalenin ilk satırları onu hayata döndürdü. “Beni Önden ve Arkadan Kuşattın” bunu hissetti. Bu onun sürekli duasıydı.

13 Örneğin, Laitman Kabala Yayınları tarafından yayınlanan Baal HaSulam'ın Yazıları ve RABAŞ'ın Yazıları.

Çünkü gerçekten de “O’nun krallığı her şeye hükmeder.” Her şey köküne dönecektir çünkü “O’nun olmadığı hiçbir yer yoktur...” Bütün bunlar onun içinde yaşadı, tüm düşünce ve eylemlerine rehberlik etti.

Bu yüzden Kral Davut’un Mezmurları¹⁴’nın bir kopyasını, her zaman arabada Şamati¹⁵’nin hemen yanında bulundurduk. Kitabı ne zaman alsa, otomatik olarak Mezmur 139 açılıyordu. Makalenin temeli haline gelen ilahi. “Beni Önden ve Arkadan Kuşattın”

RABAŞ bu yıpranmış sayfalara neredeyse hiç bakmazdı. Kral Davut’un bu duasını ezbere biliyordu. Çünkü bu onun da duasıydı.

14 Mezmurlar — İçlerinde, zamanının en büyük Kabalist’i Kral Davut, insanın doğasının tüm ıslah yolunu tanımlar.

15 Şamati (DUYDUM), RABAŞ’ın babasından duyduğu Baal HaSulam’ın sözlerini içeren bir defter.

“Ey Tanrım, sınavı, tanıdın beni. Oturuşumu, kalkışımı bilirsin; bana uzaktan bağlanmasını bilirsin. Gittiğim yolu, yattığım yeri sen kuşattın, bütün yollarıma alıştın. Çünkü dilimde söz yoktur, ey Tanrım, sen her şeyi bilirsin, arkamdan ve önümden beni kuşattın, üzerime baskını kurdun... Nereye gideyim senin Ruhundan, nereye kaçayım huzurundan? Göklere yükselsem, oradasın, yatağımı mezara yapsam, oradasın. Şafağın kanatlarına sarılsam, batının ucunda otursam, elin yol gösterir bana ve sağ elin tutar beni. ‘Karanlık beni karartsın, gece benim gibi aydınlık olsun’ dedim. Karanlık bile senden hiçbir şeyi gizleyemez ve gece, gündüz gibi ışıldar; karanlık nasılsa ışık da öyledir.”

KATI ÇERÇEVE

RABAŞ kendini Yaradan’a sanki zincir ile bağladı.

Hemen hemen her gece sabahın ikisinde, dersten bir saat önce yürüyüşe çıkardı. 81 Hazon Ish sokağındaki evinden telaşsız bir şekilde Rabbi Akiva Caddesi’ne kadar yürür ve geri dönerdi. Kendi kendine biraz şarkı söyler, nefes egzersizleri yapardı ama en önemlisi bu onun düşünme zamanıydı. Çok düşünme zamanı. Sabahın ikisi, kendini sabah dersine düzgün bir şekilde hazırlamak için bir

zamandı.

Sabah dersi saat üçte başlar ve genellikle sabah altıya kadar sürerdi.

Altı, altı otuz gibi dua edilirdi. Günü planlamak için beş dakikamızı ayırır ve sonrasında dinlenmeye çekilirdik.

Sabah dokuzda onu evinden alır, sahile, parka, doktora ya da başka bir toplantıya götürürdüm.

On iki buçukta geri gelirdik ve ben öğle yemeği yemek ve çalışmak için eve dönerdim. Genellikle birden dörde kadar çalışır, beşte akşam dersi için RABAŞ'ın yanına dönerdim.

Akşam dersi beşten sekize kadardı, bu sırada Baal HaSulam'ın makalelerini ve *On Sefirot'un Çalışması'nı* okurduk. Sonra sekiz buçuğa kadar, yarım saat Zohar çalışır ve on beş dakikayı da akşam duasına ayırırdık. Günün sonunda, dokuza çeyrek kala hepimiz evlerimize dönerdik.

Haftada üç kez yaptığımız akşam dersine “Şaul’un dersi” denirdi. Bu derste ARI’nin kitabı *Hayat Ağacı’nı* okurduk. Bu ders hiçbir koşul altında, sadece bir kişi olsa bile iptal edilmezdi. Ancak genellikle altı ya da yedi kişiydik. Shaul, sadece *Hayat Ağacı’nı* çalışmak isterdi. Son sayfaya geldiğimizde, RABAŞ geleneksel olarak “Eh, Shaul, bundan sonra ne çalışalım?” diye sorardı. Shaul, “Baştan başlayalım” diye cevap verirdi. RABAŞ soğukkanlılıkla sayfaları geri çevirir ve kitaba

yeniden başlardı...

Her şey 20:45'te sona ererdi. RABAŞ odasına çıktıktan beş dakika sonra derin bir uykuya dalardı.

Hiç zaman kaybetmemek gibi büyük bir yeteneği vardı. Gücünü korumak için de. Bazen tamamen bitkin düştüğünde gözlerini kapatır ve anında uykuya dalardı. Onu tam üç dakika sonra uyandırırđım ve sanki tüm gece uyuyup uykusunu almış gibi tazelenirdi. "Ne harika bir şekerleme!" Sonrasında 2-3 saat daha ders verebilirdi.

Programını hiç değıştirmedi. Programı ancak hastaneye kaldırıldığında ya da Tiberas'a¹⁶ gittiğimizde değışiyordu. Ama bu tamamen farklı bir çalışma ve farklı türden bir bağ idi.

Bu kadar katı, dakika dakika proglamlanmış bir programı anlamam zaman aldı. Başlangıçta bunu onun kişiliğine, sert Kudüs alışkanlıklarına bağladım. Aslında ne kadar derin bir anlamı olduğunu ancak daha sonra anladım.

16 Tiberias bir şehirdir. Kuzeydoğu İsrail'de Kineret Gölü'nün [Celile Denizi] batı kıyısında

DÜŞÜŞLER

Kendini düşüşlerden bu şekilde kurtardı. Onların geldiğini önceden gördü ve kıssadaki kaybettiğini arayan yaşlı adam¹⁷ misali kendini hazırladı.

Her yükselişten önce bir düşüş olduğunu biliyordu. Yukarıdan, hedefin öneminin size asla özgürce verilmediğini, tam tersine hayatın ruhundan tümüyle ayrıştırıldığınızı biliyordu. Doğanızın gerçeğini ortaya çıkarırsınız, sizi onun üzerine çıkmaya zorlar, “ölü” bedeninizi canlı bir bedene dönüştürmeye çalışır.

Bununla ilgili olarak şöyle yazılmıştır: “Yapabileceğiniz her şeyi yapın.” Kişi ne kadar büyükse, kalbinin yükü de o kadar büyük olur.

RABAŞ, tek kurtuluşun, sıkı bir günlük programda olduğunu biliyordu. Tüm aktiviteler tam zamanında gerçekleşiyordu. Uyan, ders çalış, kitaplar (ne olursa olsun atlayamayacağınız işler). Faaliyetler, ikinci doğa haline gelen bir alışkanlık oluyordu. Tamamen cansız koşullarda bile ona hayat veren şey, tam da bu yoğun programıydı.

Bu tür “canlandırmalar” gözlerimin tam önünde gerçekleşti. Çoğu zaman benden gizlemezdi.

¹⁷ Babil Talmudu. Masechet Shabbat, bölüm 23 TanMyA.

Aynı şeyin beni beklediğini bilmemi isterdi. Bu tür durumlara nasıl dayanılacağını ve katlanılacağını anlamamı istedi.

Yüzünde zoraki bir gülümsemeyle odanın ortasında dans ettiğini hatırlıyorum. Tıpkı bir çocuk gibi “Neşeli olma zamanı!” diye mırıldanır ve zıplama- ya başlardı, “La la la!” diye şarkı söylerdi. On dakika içinde başlaması planlanan bir ders vardı ve bu düşüşten çıkmanın tek yolu buydu.

Ayrıca yerde, duvara dönük yattığını da hatırlıyorum. Böyle şeyler de oldu.

Cenin pozisyonunda kıvrılırdı ve onu öyle görünce kalbim kanardı. Ama o zaman onun için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Orada birkaç dakika yatar, bedeniyle odaklanır ve içsel olarak cennet ve dünya arasında asılı kalırdı. Kalktığında, tamamen farklı bir kişi gibi olurdu.

Bir kitap açar ve materyalin içine dalar, tümüyle hazır...

Bir Kabalist'in düşüşleri gerçekten de derindir, ancak bu tür düşüşler, her zaman bir yükselişten önce gelir. Bunu biliyordu. Bu yüzden onlar için her zaman hazır.

ŞAMATİ—DUYDUM

RABAŞ'la arabada seyahat ederken, çoğu zaman doğal olarak onu soru yağmuruna tutardım.

O da bütün sorularımı cevaplardı. Soru soruyor olmamı severdi ve sessiz kalmamı istemediğini görebiliyordum. Sorularım anlamlı sorulardı. Özgür irade var mı? Yaradan'dan başkası yoksa eğer, neden ben iki ayrı kuvvetten yaratılmışım? Bu ve bunun gibi bir sürü soru sorardım.

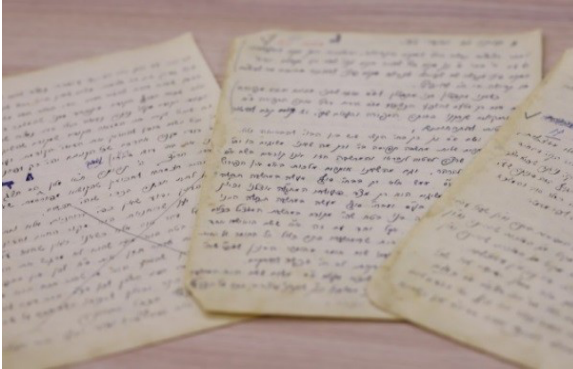
Sonra, hiçbir şeyi anlayamadığım ve hissedemediğim için acıyla kıvrandığım ve artık böyle devam edemeyeceğimi hissettiğim bir gün beni durdurdu. Eve yeni dönmüştük ve bana, "Burada bekle, sana bir şey vereceğim" dedi.

Odasına çıktı, onu arabada bekledim. Geri döndüğünde, elinde yıpranmış bir defter vardı, bu defteri

bana uzattı. Kapakta bir kelime vardı: “Şamati” (duydum). “Bunu al ve oku. Bunlar benim notlarım” dedi.

Defterin içine baktığım anda her şeyi anladım. İlk dizesi, “O’ndan Başkası Yok”, kalbimin çılgınca atmasına neden oldu. Kalp atışlarım ilk paragrafı bitirdiğimde daha da hızlanmıştı. Okumaya ara vererek, defterin tamamının bir kopyasını çıkarmak için kırtasiyeye koştum. Tüm kopya güvenli bir şekilde elimde olana kadar da rahat bir nefes alamadım.

O gün işe gitmedim, Rehovot’a gittim ve okumak için kendimi bir odaya kilitledim. “Ytro haftasının ilk gününde, (6 Şubat 1944), duydum.” Bunu okuyunca notların Baal HaSulam’ın söylediklerinden RABAŞ’ın duyduğu şeyler olduğunu anladım. Bu notları ellerimde tutuyordum.

Düşüncesi bile içimi titretti. Ama sonra ne oldu, okumaya başladığımda, “O’ndan başkası yoktur,” diye yazılmıştır. Bunun anlamı, dünyada O’na karşı bir şey yapabilecek başka hiçbir gücün var olmadığıdır.” Yüzyıllardır dünyadan saklanan sırları ifşa ediyormuşum gibi hissettim. Tüm hayatım boyunca aradığım şeyin tam da bu olduğunu, Yaradan’ın bu dünyadaki ifşasını...

Okumaya devam ettim. “Kişi bu dünyada, Yukarıdaki Mekânı inkâr eden şeyler görür, çünkü O böyle ister.” Çok etkilendim. Yani *Yaradan’ın kendisiydi insanın kafasını karıştıran?! “Bu ıslah sayılır ve buna “sol reddeder, sağ yaklaştırır” denir, solun reddedişi ıslah kabul edilir. Bu, başlangıçta, kişiyi bu dünyada yoldan saptırmayı amaçlayan şeyler olduğu anlamına gelir” Her kelime bir ifşa, yepyeni, tümüyle alışık olmadığımız bir koşula doğru bir keşifti. Benliğin yeniden yapılandırılmasıydı. Bırakın Hillel’i, RABAŞ’tan bile böyle bir şey duymamıştım. RABAŞ, bunu herkesten nasıl gizlemiş olabilirdi?*

“SOL ÇİZGİLERİ YOK”

Defteri bütün gün ve neredeyse bütün gece okudum. Sabah dersine gözlerim faltaşı gibi açılmış, içim heyecanla dolup taşmış bir şekilde geldim.

RABAŞ ne olduğunu hemen anlamıştı ama hiçbir şey söylemedi. Not defterini kopyaladığımı itiraf ederek ona notlarını geri verdim. Cevap vermedi, bu yüzden yaptığının doğru olduğunu anladım.

Ama neden başkasına değil de bana vermişti? Cevabını yakında bulacaktım.

Birkaç gün sonra sahile gitmek üzere yola koyulduk. Orada oturup, RABAŞ'ı beklerken *Şamati* okudum.

Bu notları okumaktan kendimi alıkoyamıyordum, sürekli notların içine dalmak için fırsat kolluyordum. Onları okuduğumda, dış dünya adeta yok oluyordu. Hiçbir şey duyamıyordum, hiçbir şeyi göremiyordum, bende yarattığı etki buydu. En başından beri, bu notların benimle ilgili olduğunu hissetmiştim. Kendimi her satırına, her kelimesine yakın hissetmiştim.

Orada durup RABAŞ'ı beklerken, kendimi okumaya o kadar kaptırmışım ki, Hillel'in arkamdan geldiğini fark etmemiştim bile. RABAŞ'ın el yazısını fark eden adam, gözlerini metnin satırlarına dikerek dondu kaldı.

Menachem'i çağıran sesini duyduğum anda arkamı döndüm. Baal HaSulam'ın kendisi ile de çalışmış olan RABAŞ'ın en yaşlı öğrencisiydi. Menachem bize doğru yürürken, Hillel elimdeki defteri işaret etti ve Yidiş dilinde sordu.

"Bu notları gördün mü daha önce?"

"Hayır ama bu RABAŞ'ın el yazısı," diye yanıtladı Menachem.

"Aynen öyle," dedi Hillel, sonra bana döndü.

"Bununereden aldın?" dedi.

Dürüst ama toy bir cevap verdim.

"RABAŞ verdi."

"Şuna bir bakalım," Hillel defteri benden aldı ve ikisi Yidişçe sohbet ederken, defteri karıştırmaya başladılar.

Ne dediklerini anlayamıyordum ama açıkça tedirgindiler. Hillel'in yüz ifadesi tamamen değişmişti, hareketleri tuhaflaşmıştı...

Göz ucuyla RABAŞ'ı gördüm, merdivenlerden hızlı bir şekilde inip, doğruca bize doğru geliyordu. RABAŞ, tek kelime bile etmeden defteri Hillel'in elinden kaptı, sonra omzumdan tutup beni dışarı çıkardı. Dışarı çıktığımızda bana döndü ve sertçe

sordu, “Neden onlara gösterdin?! Bunu yapmanı senden kim istedi?!”

Bunu, Baal HaSulam ile birlikte çalışmakta olan insanlar için söylüyordu!

Temkinli bir cevap verdim.

“Hillel kendisi aldı. El yazınızı tanıdı. “

“Unutma, onu yalnız sana verdim,” dedi RABAŞ sertçe. “O yüzden, kendine sakla! Sakla ve kimseye gösterme!”

“Bilmiyordum.” dedim.

Bir yandan da defteri bana verdiği için, içten içe gururum kabardı! Onlara değil, bana! Ama yine de kendimi tutamadım merakımı saklayamadım.

“Neden onlara gösteremiyorum?”

“Çünkü sol çizgileri yok,” diye yanıtladı RABAŞ.
“Yani bu makaleler onlar için değil.”

Bu cevap beni heyecanlandırdı çünkü mantıklı bir şekilde bu notların benim gibi insanlar için olduğunu anladım. Bu yüzden RABAŞ onları bana vermişti. Bu da Baal HaSulam’ın onları benim gibi insanlar için tasarladığı anlamına geliyordu... Peki bizi bu kadar özel kılan neydi? Nasıl bu kadar farklıydık? Nasıl bu kadar farklıydım?! Kendi hakkımda anlamam gereken neydi?

DUYAMAZLAR!

RABAŞ’ın “sol çizgileri yok,” derken neyi kastettiğini anlamam birkaç ayımı almıştı. O zaman, neden bana bu makaleleri gösterdiğini anlamıştım. Hiçbir şeye inanmayan, sorularla dolu ve sürekli olarak kendinden ve Yaradan’dan memnuniyetsizolan biri.

“O’ndan Başkası Yok” başlıklı ilk makaleden bir alıntı, bir anda olayı net bir şekilde anlamamı sağlamıştı...

“Aksine gerçekten Yaradan’a yakınlaşmak isteyenlere, azla yetinmesinler yani bilinçsiz

çocuklar gibi kalmasınlar diye, Yukarıdan yardım edilir ki böylece kişi ‘Tanrı’ya şükür, Tora, Mitzvot ve iyi işlerim var, başka neye ihtiyacım var ki?’demesin. Kişi yalnızca gerçek bir arzuya sahipse Yukarıdan yardım alır ve ona her zaman, mevcut durumundaki yanlışlarının ne olduğu gösterilir. Yani kişiye, çalışmaya karşı düşünceler ve görüşler gönderilir. Bu, kişinin Yaradan’la bir olmadığını görmesi içindir. Kişi bunların üstesinden geldikçe, kendisini Yaradan’la bütünlük içinde hisseden diğerlerine göre, kutsallıktan hep daha uzak olduğunu görür.”

Okuduğum her satır ve her kelime, Baal HaSulam’dan gelen bu paha biçilmez mücevherleri, RABAŞ’ın büyük ustalıkla yazdığının bir kanıtı idi.! Ne de olsa, bunu yapan tek kişi oydu! Bunları babasından duymak, derinliğini hissetmek, her şeyi hatırlamak ve sonra kelimesi kelimesine o deftere yazmak için (çünkü Baal HaSulam derslerinde not alınmasına izin vermezdi) gereken manevi gücü hayal etmeye çalışın. Bu düzinelerce, yüzlerce hatta bazen binlerce kelime yazmak anlamına geliyordu!

Gerçekten de her şeyi kelimesi kelimesine hatırladığından şüphem yoktu.

Çünkü ikisi, baba ve oğuldan öte idi, manevi bir merdivenin iki basamağı olarak, biri, diğer öğrencilerinin duymadığı diğer şeyleri aktarıyordu. Diğer öğrenciler muhtemelen onları duyamadılar çünkü RABAŞ'ın dediği gibi sol çizgileri yoktu, onların kuşkuları yoktu. Kendilerine “Yaradan sevgim var mı?” diye sorsalardı eğer, hiç tereddüt etmeden “Elbette var!” diye cevap vermekten çekinmezlerdi.

RABAŞ, Yaradan’a olan sevgisinden bahsederken %100 kendilerini seven böyle insanlardan söz etti. Yani onların ıslah edecek hiçbir şeyleri yoktu. Sol çizgileri yoktu. Baal HaSulam’ın konuşmalarında bahsettiği onlar değildi. Şamati onlar için değildi; onu duyma kapasiteleri yoktu.

DUA

“Sol çizginiz yoksa gerçek bir duanız olamaz” derdi RABAŞ. “Orta çizgi, sadece sol ve sağ çizgileri birleştirerek doğmaz. Duaya yanıt olarak gelen üst ışığa ihtiyacınız var.”

Şamati’deki her makalenin oluşturduğu şey budur, bir dua.

Bu nedenle RABAŞ, mavi defterini yanından hiç ayırmazdı. Nereye gitse hep yanındaydı. Her zaman başucunda dururdu. O defterini eline alır, rastgele bir sayfa açar, birkaç satır okur ardından sanki birşey dinliyormuş gibi dona kalırdı.

Onun bir parçasıydı. Onun kalbiydi, ruhuydu. Babasıyla ve onun aracılığıyla, geçmişin büyük Kabalistlerinin tüm zinciriyle olan kopmaz bağıydı.

Bu yüzden 1991’de bir gece, geç vakitte hastane yatağında yatarken “Al ve onunla çalış” diyerek onu bana verdiğinde, kötü bir şey olacağını anladım.

Onu bana verirken, defterinden sonsuza kadar ayrılıyordu. Bu dünyada fazla zamanı kalmamıştı.

BÜYÜLÜ KİTAP

Şamati hakkındaki bu bölümü tamamlamak için, birkaç yıl ileriye saracağım. RABAŞ defteri bana bırakıp gittikten sonra, içimi büyük bir korku kapladı. Dünya için çok önemli olan, ancak tamamen gizli tutulan bu paha biçilmez hazine burada mıydı?

Şüpheler içimi kemiriyordu ta ki artık saklayamayacağımı anlayana kadar. Dünya değişmeye başlamalıydı artık!

RABAŞ'ın, Kabala bilgeliğinin dünyaya ifşa edilmesini ve insanların onu Baal HaSulam'ın makalelerinden çalışmaya başlamasını çok istediğini biliyordum. Onu, bir mektup gibi değiştirmeden yayınlamam gerektiğine inanmamı sağlayan da RABAŞ'ın bu arzusuymdu.

Bu makaleler kabı olmayan ışık gibidir. Okuyucunun bu makaleleri her seferinde yeniden görmesini sağlayan, Baal HaSulam'ın ifşalarını ve edinimlerini içerir.

Bir kişi bu makalelerden birini her okuduğunda, daha önce okuduğundan farklı hisseder. Metin okuyucuyu, uyandırır ve değiştirir, aniden içindeki yeni katmanları ortaya çıkarır ve hem kalbinde hem de zihninde farklı hissetmeye ve düşünmeye başlar. Yepyeni bir insan olur. Bu büyülü kitap, okuyucuyu *değiştiren* üst ışığı çeker. Kitap bu değişiklikleri gerçekleştirir. Kişinin manevinin ifşası için üst realiteyi hissetmeye başladığı ruhu inşa eder.

HAKKIMDAKİ HERŞEY

Böylece, tıpkı RABAŞ gibi, bu kitaba sanki bir yaşam kaynağı gibi bağlandım. Hissettiğim tam olarak buydu. Bir yaşam kaynağı!

Kitabı okuyamadığım zamanlarda, okumaya tekrar başlamak için adeta dakikaları sayardım. Sadece bu kitabın uygun bir şekilde beni sabah dersine ve uykuya hazırlayabileceğini fark ettim. Sabahın ikisinde uyanır, komodinin üzerine uzanır, sadece birkaç satır okur ve ancak o zaman kalkar ve sabah rutinine başlardım. Bu arada, zaten içimde

yaşıyordu, beni heyecanlandırıyordu, “O’ndan başkası yok...” ifadesi aklımda sorular doğuruyordu. Bu düşüncelerle oturup okumaya başlıyordum.

Sabah dersinden tam bir saat önce, kahve demlenirken mutfakta bir sigara yakardım. Bu *Şamati* saatiydi.

Şunları okurdum:

1. O’nun, kendisini kurtarabileceğine inanmak. Tüm çağdaşları içinde en kötü koşullara sahip olmasına rağmen...
2. ...yapabileceği her şeyi zaten yaptı, ancak bulunduğu durum için şifa bulamadı.
3. Eğer O yardım etmezse, ölmek yaşamaktan daha iyidir.”¹⁸

Gece zifiri karanlıktı. Ev çok sessizdi, ben *Şamati*’den gelen dizeleri fısıldarken, sessizlik saatin zar zor işitilen tiktaklarıyla bölündü. Okuduğum satırların içime işlediğini hissettim. Ah, bu dizelerde ne büyük bir güç vardı!!! Ölçülemez bir acı ve arzu! Bu kurtuluş duasının, benim duam olmasını ne kadar çok istiyordum!

18 Şamati (Duydum), Makale No. 209, “Duadaki Üç Şart”, Baal HaSulam’ın Yazıları, Cilt. 2, s. 222

Bir keresinde, Bnei Brak'a taşındıktan sonra, RABAŞ dersten önce dışarıda yürüyüşe çıkıyordu ve pencereimde bir ışık gördü. Dışarı çıkmamı bekledi, sonra elimden tutup "Neden bu kadar erken kalkıyorsun?" diye sordu. "Derse hazırlanmak için Şamati okuyorum" diye cevap verdim.

Bana attığı bakışı hala hatırlıyorum. Geceleri Bnei Brak sokaklarında sessizce yürüdüğümüzü ve sanki benimle bir anlaşma yapar gibi kolumu nasıl sıktığını hatırlıyorum. O anı asla unutmayacağım. Bugün bile hala onun beni kutsamasını hissediyorum.

O an, aramızdaki bir başka bariyerin daha yıkıldığının işaretiydi. Bizi daha da yakınlaştıran Şamati'ydi.

RABAŞ, bu notların onun için olduğu kadar benim için de önemli olduğunu, tüm içsel çalışmamı üzerine inşa ettiğim temel olduklarını, başka bir hayat istemediğimi, onunla yanyana bu yolda yürüdüğümü hissetti.

Bana bir öğrenciden daha fazlası, aynı zamanda bir arkadaş, bir oğul gibi davranmaya başladı. Birçok kez bana şöyle derdi: “Sen ve ben dostuz. İki kişi çok olabilir ve ikimiz zaten bir grubuz. “

RABAŞ’ın benim hakkımda ne düşündüğu ile ilgili her geçen yıl daha çok şey öğrenecektim.

KENDİMİ KEŞFEDİYORUM

Birkaç yıl önce, öğrencim Doron Goldin ve ben, RABAŞ’ın bir başka eski öğrencisi olan yakın arkadaşım Jeremy Langford ile Shiva¹⁹ oturmasına gittik. Çok iyi tanıdığım eşi Yael’i kaybetmişti. Orada Yael’in kardeşi Shimon Itakh’ı gördüm. Shimon yirmi yaşında, grubumuzdaki en genç kişiydi.

19 “Şiva oturması”, Yahudilikte birinci derece akrabaların vefatının hemen ardından bir haftalık yas dönemidir.

Biz orada oturup konuşurken, Itakh bir şey hatırladı.

“Biliyor musun, daha önce hiç gündeme getirmedğim bir olayı hatırladım. Bir keresinde hatırlıyor musun RABAŞ ile tartışmıştınız ve onunla sahile gitmemiştin.” dedi.

“Evet, aslında bu birkaç kez oldu,” diye yanıtladım.

“Her neyse, senin yerine onunla ben gittim” diye devam etti Itakh. “Kıyıda suya girmeden hemen önce ona sordum, ‘Rebbe, Michael ile aranızda ne var? Onu bırakmalısın. Neden hep onunlasın?’ Bana ne cevap verdi biliyor musun? ‘Çünkü Michael’ın özel bir ruhu var’ dedi. İçinde çok güçlü hakikatin bir noktası var. Bu yüzden onunla çalışıyorum.’

Sessizce oturdum, sustum. Birden kendimi RABAŞ’ın karşısında oturuyormuş gibi hissettim. Sanki tam karşımdaydı ve her zamanki gibi onun her sözüne tutunuyordum. RABAŞ’ın özel bir ruhum olduğunu kastetmediğini, hakikati ifşa etmek için çok güçlü bir arzum olduğunu kastettiğini ve henüz bunu ifşa edememiş olmanın acısını içimde taşıdığımı fark ettim. O an açıkça anladım ki, benden istenen tek şey, bu büyük Kabalist’e bütün kalbimle (tam olarak kalbimle!) tutunmaktı.

Kaderime ve Yaradan'a, bu altın bileti ve servet değerinde olan RABAŞ'ın yanında olmayı bana nasip ettiği için hiç yorulmadan sürekli vebıkmadan şükretmem gerektiğini anladım.

BİZ BİR GRUBUZ

Her zaman RABAŞ'la birlikte olmam, arkadaşlarımla olan ilişkilerimi etkiliyordu. Onlar bunu kabul edememişlerdi. Bunu öğretmenimle konuştum ama onun da bu konuyla ilgili kendi görüşleri vardı. Bana verdiği cevap basitti: "Yanımda olmalısın."

Pesah zamanı yaklaşmıştı, RABAş, bu bayramı her zaman yalnız geçirir, kimsenin yanına yaklaşmasına izin vermezdi ve bunu herkes bilirdi.

Aniden beni mayalı yiyecekleri yakmam için bir çöplüğe götürdü.²⁰

(İlerleyen yıllarda da aynı şey oldu. Bazen oğlu Yehezkel bize katılırdı ama çoğu zaman yalnız olurduk.)

20 Temizlendikten sonra bulunan mayalı ekmekler geleneksel olarak yakılır. Mayalı ekmek yakmak, kişinin egosundan kurtulma ve üst dünyaya ulaşma kararlılığını sembolize eder. Kişinin egoist arzuları “yanarak” bir daha uyanmamak üzere toza dönüşür.

Büyük onurun tadını çıkararak ateş büyürken yanında hareketsiz dururdum. RABAŞ'ın her hareketi muazzam bir içsel baskıyla gelirdi! Görünüşte basit olan bu mayalı ekmek yakma eylemi, insanların çoğu için dışsal bir eylemdi. Onun için egosunun, Yaradan'a dönük olmayan bütün hayatının yanması anlamına geliyordu. "Pesah" bayramının kendisi, fiziksel dünyadan kopmak ve daha yüksek bir boyuta kaçış, yükselmek ve benlikle bu amansız mücadelede ustalaşmak için başka bir manevidereceye ulaşmak anlamına geliyordu

RABAŞ'ı rahatsız etmemek için sustum, nefesimi tuttum, her şey bittikten sonra içimden derinden bir soru boğazımı yırtarcasına çıktı ve kendimi tutamayıp bu soruyu adeta ona fırlattım. "Pratikte bunu ne zaman edineceğim? Ne zaman bir parça ekmeği yakmakla kalmayıp, bu can düşmanından, bu gururdan ve kendime olan bu sevgiden kurtulacağım? Ne zaman?!"

RABAŞ, ruhumun bu ilk çılgılığına cevap vermedi bile. Bunun yerine, neredeyse kıkırdayarak bana baktı ve o an içimde bir öfke fırtınasının yükseldiğini hissettim! Gözlerimde yaşlarla, kalbimin derinliklerinden ona haykırıyordum ve o...

Her zamanki gibi haklı olduğunu, düşündüğü kişinin tam olarak ben olduğumu ve bu çılgılığımın benim duama dönüşmesini kalpten dilediğini anlamam uzun sürmeyecekti.

RABAŞ İLE PESAH

Daha sonra RABAŞ, beni yemeğe davet etti ve Baal HaSulam ve RABAŞ ile Pesah'ın ne anlamageldiğini ilk elden gördüm. Bu mantığın açıklayamayacağı bir şeydi. Tencereler, tabaklar, bardaklar, kaşıklar, çatalar; bunların hepsi ya yepyenydi ya da sadece bir kez kullanılmış, sonra kaldırılmıştı ve ancak Pesah bayramı bittikten sonra yıkandı. Musluklar, kıyma makineleri ve diğer tüm demir aletler değiştirildi. Yemekler son derece basit ve sınırlıydı. Kullanılan tek tuz, Ölü Deniz'den Baal HaSulam'a gönderilen yerden getirilmişti. Plastik malzemeler zaten her yerde bulunsa da plastiğin hiçbir çeşidi kullanılmıyordu.

Pesah sırasında RABAŞ “dokunulmaz” idi. Etrafında kimsenin geçemeyeceği mayın tarlası gibi yasak bir bölge oluştıurdu. Yanlış bir hareket yapmaktan korkarak karşısına oturdum. Ellerimi masadan uzak tutuyor, yemeği çatalımın ucu ile birkuş gibi dikkatli yiyordum.

Tabii ki, tüm bu olanlar bende şüpheler oluşturmuş ve beni rahatsız etmişti. “Bayramın dışsal gözlemi gerçekten bu kadar önemli mi? Neden bu bayrama, bu dışsallığa bu kadar çok zaman ve para harcıyorsunuz? Hepsinden önemlisi, tüm dışsallıkları küçümseyen bir Kabalist için ne önemi var?”

Genç ve egoisttim, bu yüzden tüm bunlara karşı çok fazla içsel direnç hissettim. İşte bu yüzden sonunda alacağım cevap beni ikna etti. “Bütün bu eylemleri yaptığınızda, egonuzun onlara nasıl isyan ettiğini hissedersiniz.” Bunu ben de fazlasıyla hissettim! Pesah’a gelince, kişinin manevi yükselişinin başlangıcını işaret eden egosunun üzerine çıkmayı sembolize eder. Bu yolda hereylem, basit bir işlemi içerir. Egoyu kendinizden ayırmak, onu etinizden dışarı atmak.

Bu, RABAŞ’ı her şekilde takip etmem gerektiğinin bir başka hatırlatıcısı oldu bana. Onun gibi olmam, bu mantıksız eylemleri tüm dünyevi mantığın üzerinde gözlemleyerek, onun gibi üzerine manevi bir niyet eklemem gerekiyordu.

KAHVE ÇEKİRDEĞİ

Dünyamızdaki her şeyin, manevi köklerin dallarından başka bir şey olmadığı, bunların bile zaten egoist arzularla ilgili olduğu düşünceleriyle, kendinizi yıkayarak, bir süre odağınızı koruyorsunuz. İşte bu yüzden Pesah Bayramı sırasında onların tamamen ayrıştırılmaları gerekiyor... Böylece onları orada oturup kahve çekirdeklerini ayıklayarak “ayır” edersiniz.

Yeşil kahve alırdık ve çekirdekleri ayırır, herhangi bir kirlilik veya böcek olup olmadığına bakardık. Sonra çekirdekleri kavurup öğütürdük ve ondan sonra kahveyi içerdik. Orada oturduğunuzu, bütün o kahve çekirdeklerini saatlerce ayrıştırdığınızı hayal edin... Bıktırana kadar devam ediyorduk.

Kahve çekirdeklerini ayıkladığım bir gün, hayatımın kırılma noktası olmuştu. Bir gün sandalyeyesırtımı dayayıp oturdum ve temizlenmesi gereken kahve çekirdeği yığınınına bakıp, arka arkaya sigara içtim ve tüm bunların saçmalığına lanet okudum. Sonra RABAŞ geldi, karşıma oturdu, eline bir kahve çekirdeği aldı, göz hizama kaldırdı ve dediki, “Ben burada oturuyorum ve bu minik kahve çekirdeklerini kontrol ediyorum. Onları çok çok dikkatli bir şekilde kontrol ediyorum! Saf ve iyi olmalarını istiyorum. Böylece arkadaşlarım keyifle kahve içebilirler.” O çekirdeği bir kenara koydu ve başka bir çekirdek aldı. “Ve bu çekirdeği öğretmenim için kontrol ediyorum” diye bana baktı, “Çünkü öğretmenim kahveyi çok seviyor. Bunu onun için yapıyorum.”

Bu benim için ağır, çok ağır bir dersti. Ne hissettim? Utanç. Utançtan içim yanıyordu! RABAŞ ayağa kalktı ve uzaklaştı.

Hemen kahve çekirdeklerini temizlemeye başladım. RABAŞ’ın sözleri içimde yankılandı.

Ama bu bile sadece birkaç dakika sürdü.

Şok geçti ve ben yaptığım işe devam edemedim!

İçimde başa çıkılmaz bir kargaşa hissettim.

Eski halime, ülkeye yeni gelen göçmene, “Bu kahve çekirdeklerini ayıkla, para kazanacaksın” deseydiniz, kabul ederdim ve iyi de yapardım.

Ama burada, yüce, çok yüce! olarak gördüğüm
ğretmenime hizmet etmek amacı ile... ylece
oturdum, parmağımı bile kıpırdatamaz haldeydim.

Ve az önce içimde hissettiğim rahatsızlıkların bu
dünyaya ait olmadığını fark ettim.

ÇOK ZORDU!

Bir Kabalist'in yanında olmak çok ama çok zordur.

Öğrencisi ve asistanı olmak, onunla çalışmak ve onunla ilgilenmek... Bazen dayanılmaz derecede zordu. Her zaman onun yanındasınızdır, onu tüm tezahürlerinde görürsünüz ve onu herkes gibi kendi talepleri, alışkanlıkları ve zayıflıkları olan sıradan bir insan olarak görmeye başladığınızda, bedensel resim onun büyüklüğünü söndürmeye başlar. Aldatıcı düşünceden kurtulamıyorsunuz, onu diğerlerinden farklı kılan nedir? Büyük bir Kabalist'in, "Mohikanların sonuncusu", türünün son örneği olan bir Kabalist'in önünde durmayı sürdürmek ve onun yanında kalmak için harcadığım muazzam çabaları hatırlıyorum.

RABAŞ, maddesel herhangi bir şey söz konusu olduğunda son derece basit ve açıktı.

Çevresindeki hiç kimseye, ona saygıdan dolayı itaat etmeleri için açık bir kapı bırakmadı.

Toplum tarafından hayranlık duyulan ve saygı duyulan geniş bir takipçi kitlesini çekmek ve yönetmekle görevli ADMOR²¹ rolü oynamadı. RABAŞ tüm bunlardan nefret ederdi ve davranışları beklediğinizin tam tersiydi.

BİR KABALİSTİN “ÖNEMSİZLİĞİ”

Herhangi bir Kabalist olarak, kendi önemsizliğini hissetti. “Ben kimim? Bende ne var? “Başkalarına kendini böyle gösterdi.”

Kendini Yaradan ile kıyasladı, bu yüzden kendine her yönden bakışı, “Ben bir hiçim, sadece kül ve tozum” şeklindeydi. Bu tavır etrafındakilere de yansıdı.

Bu, onun kasten yaptığı bir şeydi. Bu dışsal boşluğu kasten koydu çünkü gerçekten öyle hissediyordu. Kudretli yönetici güçle, sürekli temas halindeyken (buna “Yaradan’ın önünde durmak” diyordu) sonsuzluğu ve mükemmelliği ifşa etti.

21 ADMOR, Hasidik harekette manevi bir liderdir. Kısaltması Adonu Morenu ve Rabennu’dur. (İbranice: Efendimiz, öğretmenimiz ve mentorümüz)

O'nunla karşılaştırıldığında kendini ister istemez önemsiz hissediyordu.

Bunu kendisine sorduğumda, “Şimdi babamın yanında olmanın benim için ne kadar zor olduğunu bir düşün...” derdi.

Gerçekten de babası böyle idi.

En azından benim durumumda, o aileden biri değil, bir yabancıydı. Bir yabancıyla belli başlı özel ilişkiler kurmayı deneyebilirsin, ama bir babayla bu ilişkileri kurmak mümkün mü? Onun sevgisini, bir babanın çocuğuna olan koşulsuz sevgisini hissedersiniz ve bu koşulda babayla özel bir bağ kurmaktan mahrum kalırsınız. Bilirsiniz ki siz ne yaparsanız yapın, baba sizi yine de sevecektir. Bu onunla direkt olarak özel bir şekilde bağ kurma zorunluluğundan kişiyi yoksun bırakır.

GÜCÜMÜ TÜKETTİ

RABAŞ onu özel biriymiş gibi görmemi engeller, onunla bu şekilde bağ kurma gücümü tüketirdi. Bir yandan üsttekinin, aşağıdakine yaptığı gibi beni kendine yaklaştırırdı. Benimle bir bebek gibi ilgilenmeye, beni büyötmeye başlardı. Öte yandan, o zamanlar bana acımasız görönen durumlarda bana rehberlik etti. Bunu anlamıyordum, içten içe ona isyan ediyordum ama karşılık olarak bana bakıp, “Hayatının tüm sıkıntılarının sorumlusunun ben olduğumun farkındayım” derdi.

Rabbanit Feyga’nın daha sonra açıklayacağı²² gibi, RABAŞ ona benimle ilgili her şeyi önceden bildiğini söylemişti. Kabala’yı çalışma sınıfımızdan çıkarıp dünyaya yaymadan rahat edemeyeceğimi biliyordu.

22 Feyga Aşlag tıp doktoru. RABAŞ’ın felçli karısına bakmak için Birkaç yıl harcayan doktor. RABAŞ’ın sadık bir öğrencisi olarak, onun ikinci karısı olmaya devam edecektir.

İsteddiği de tam olarak buydu. Beni bunun için yetiştirmişti.

Bu yüzden bana onun gücünü, büyüklüğünü bir koltuk değneği gibi kullanmadan yürümeyi öğretti. Bana kendinin sıradan olduğunu göstererek, onu reddetme hissine kapılmamı sağladı. Tüm bunlar beni Yaradan'a yönlendirmek içindi. Böylece gücü, sadece O'ndan isteyebileyim diye.

NEDEN TALEP ETMEDİN?

Günlerden bir gün Ben Shemen ormanındaydık ve ben bir şeye, aslında her şeye çok kızmıştım! Her şeyin ve herkesin berbat olduğundan, ilerlemediğimden, tüm enerjimin boşa gittiğinden, çekinmeden şikâyet etmeye başlamıştım...

RABAŞ hiç sözümü kesmeden her söylediğimi dikkatle dinledi ve anladı. Sonunda söylemek istediklerim bittiğinde, aniden “Neden talep etmedin?” dedi.

Bu beni hayrete düşürmüştü. Birdenbire, öfkeyle doluyken, isteğimin -bir istek bile değil, bir talep- çevremdeki herkesin değişmesi ile alakalı olduğunu fark ettim. Ben hariç herkes.

“Neden talep etmedin?” Bu onun için çok doğal bir soruydu. Kişi neden ıslah talep etmiyor? Herkesin ıslahı yerine neden kendi ıslahını talep etmiyor? Onu yiyip bitiren egonun ıslahını neden talep etmiyor? Bağırıyor, çağırıyor ve yaygara koparıyor... ama talep etmiyor. Cevabın tam da burada olduğunun farkında bile değil. Gerçek düşmanın, savaşması gereken tek şeyin kişinin içinde olduğunu hissedemiyor. “O’ndan başkası yoktur”, yani sadece Yaradan’a yalvarmak yardımcı olabilir. Bu isteğin, bir dua kitabından ezberlenmiş bir metin gibi değil, kalpten gelmesi gerekli. Bu istek, paramparça, kırık bir kalpten gelmeli.

RABAŞ’ın bunu nasıl yaptığını gördüm. Bunu her zaman yapıyordu.

RABAŞ VE KOTSK

RABAŞ derdi ki, eğer daha önce doğmuş olsaymış, Rabbi Menachem Mendel ile çalışmak için Kotsk’a²³ taşınırmış. Bunu kesin yapardı. Hiç şüphem yok.

23 Kotsk Polonya’da bir kasabadır. 1829 yılından itibaren şehir, Rabbi Menachem Mendel tarafından yönetilen ünlü bir Kabbalist grubuna ev sahipliği yapmıştır.

Bu Kabalist grubu onun sert kişiliğine, kocaman yüreğine ve muazzam perdesine çok uygundu. O gruba en uygun kişiydi. Hedef uğruna yaşayan, kendini hedefe göre ölçen ve başka hiçbir şeyi gözü görmeyen bir adam.

Kotsk tam onun için biçilmiş kaftandı. “Yaradan’ı kasıp kavurmak” isteyen herkesi bir araya toplayan cesur bir Kabalistik grup. Onlar komün olarak yaşadılar, sürekli açtılar ve her günü son günleriymiş gibi yaşarlardı. Birbirlerine sert davrandılar, her biri kasten maneviyatı küçümser gibi davranır, bu şekilde birbirlerini daha çok çalışmaya teşvik ederlerdi.

RABAŞ'ın aradığı bu tür cüretkâr ruhlardı.

Rabbi Menachem Mendel'in, RABAŞ 'a tam olarak uyan bir sözü vardı: “Kırık bir kalpten daha tam, eksiksiz bir şey yoktur ve sessizlikten daha derine işleyen bir çılgılık yoktur.”

RABAŞ böyle yaşamak istiyordu. Üstelik böyle yaşıyordu.

Ancak diğer zamanlarda sessizlik hüküm sürerdi...

SESSİZLİK

Birdenbire RABAŞ kapanırdı.

Ona uzaktan bakınca, böyle bir kapanmanın nasıl mümkün olduğunu anlayamazdım. Az önce koşuyordu, kendini korumadan saldırıyor ve sonra susuyordu. Bir anda bir hiçe, hiçliğe dönüşüyordu.

Belli bir gelişme dönemi sona erer ve o durma noktasına gelirdi. Hiçbir şey okumak, duymak, görmek istemezdi... Bu hal birkaç saat sürebilirdi.

RABAŞ'ın evine geldiğimi ve onu bir sandalyedesırtı güneşe dönük, tamamen hareketsiz oturduğunu gördüğümü hatırlıyorum. Onu o şekilde görmek beni korkutmuştu. Dikkatlice yanından geçerken bana baktı ve “Bir sandalye çek” dedi. Sandalye aldım. “Otur” dedi. Oturdum. “Hadi otur “

On dakika oturduk, sonra on beş dakika. O sessizdi, ben de. *Şimdi ne olacak?* Düşünmeye devam ettim ama sormaya cesaret edemedim.

Sigaralar imdadımıza yetişti. Sigara içmeye başlayınca ortam biraz yumuşadı. Şimdi sigaraya odaklanmışım, bir nefes içime çekiyor, bir nefes dışarı üflüyordum. Orada muhtemelen bir saat boyunca sessizce oturduk ve sigara içtik.

Bu tür durumlarda anahtarın, boyun eğip, bitene kadar beklemek olduğunu anlamıştım.

RABAŞ'ın bunu yaptığını gözlemledim. Sonuçta, burada uğraştığımız beden veya kişi değil, arzuydu. Bu arzunun sonuna kadar işlenmesi gerekir. Yani cansız madde seviyesine ulaştığınızda, toprakla bütünleşerek, kayaya çakılırsınız; tamamen boş, deliğe girip beklersiniz... Topraktan filizlenen bir tomurcuk gibi yeni bir arzupatlayana kadar. Sonra tekrar nefes alabilir, ayağa kalkabilir ve Yaradan'a saldırmaya devam edebilirsiniz.

O zamana kadar orada öylece oturduk, birbiri ardına sigara içtik. Sonunda masaya uzandı, mavi defterini aldı, rastgele bir sayfa açtı ve okudu: “Kişinin kendini bu çalışmadan özgür kılma hakkı yoktur, kişi *Lişma*'ya²⁴ yönelik içsel bir talep ve özlem duymalıdır, bu bir duadır çünkü duadan başka bir şeyle edinilemez.’

24 Lişma, Yaradan için niyettir... Şamati (Duydum), Madde No. 20, “Lişma”, BaalHaSulam'ın Yazıları, Cilt. 2, s.40.

İLERLEMEDEN ÖNCE

Şimdi RABAŞ'ın hayatındaki belki de en önemli olaydan bahsedeceğim. Sadece birkaç yıldır onun yanındaydım, aniden kendini kötü hissettiğini hissettim. Grubumuz küçüktü. Altı yaşlı adam ve birkaç gençten oluşuyordu. Çok uzun zamandır kendi yağıımızda kavruluyorduk ve yeni birilerine, taze kana fena halde ihtiyacımız vardı. Ama kimse gelmiyordu.

Pek çok kez RABAŞ bana, “Baal HaSulam birileri tarafından duyulmayı o kadar çok istemişti ki kayalarla bile konuşmaya razıydı” demişti. Şimdi, yıllar sonra, RABAŞ bu görevi devralmıştı ama sonuç ne oldu? Aynı yarım düzine yaşlı öğrenci ve birkaç genç. Başka hiç kimse yok. Bu hep böyle mi gidecekti yoksa değişecek miydi?

Hiçbir Kabalist, kitlelerin tam olarak ne zaman geleceğini asla bilemez. Sadece yaşlılar değil, gençler de. Bir Kabalist bir akım, eğilim belirleyebilir. Ne olacağını, Kabala'nın tüm dünyada ifşa edileceğini tam olarak bilir. Ama ne zaman? Belki de uzun bir süre olmayacak, ancak onun ölümünden sonra...

O dönemde özellikle bana ihtiyacı olduğunu hissettiğim için onu yalnız bırakmamaya çalıştım.

Pek çok kez bana, “Yakınımda olduğunu bilmem önemli” derdi. Çoğu zaman, etrafında yüzlerce Hasidik akrabası olan büyük toplantılar ve kutlamalar sırasında, kalabalığın içinde beni aradığını ve beni bulur bulmaz rahatladığını görürdüm.

Bir keresinde ona hislerimin doğru olup olmadığını, yanında ve yakınında olduğumu görmek ve teyit etmek isteyip istemediğini sorma cesaretini gösterdim. “Evet, seni görmem çok önemli” diye yanıtladı ve ekledi: “Hastaneden beri senin yakınlarda olman benim için önemli.”

ARAMIZDAKİ BAĞ DAHA DA GÜÇLENDİ

Sonunda, bana taşınmamı söyledi. Daha önce izin vermemişti. Rehovot’ta yaşıyordum, sürekli arabayla Bnei Brak’a gidip geliyordum. Özellik

akşam etkinliklerine katıldığımız günlerde, genellikle çalışma salonundaki bir koltuğa kıvrılıp uyuyordum. On birde işimiz bitse, eve gidene kadar saat on iki olurdu ve sonra sabah dersine yetişmek için saat iki de kalkıp yola koyulmam gerekirdi ki saat üçteki sabah dersine yetişebileyim. Bu koşullar altında eve gitmenin bir anlamı kalmıyordu, bu yüzden bu gibi zamanlarda sınıfta kalıp bankın üstünde uyurdum. Bu süreç birkaç yıl böyle devam etti. Yolda ne kadar zaman geçirdiğimi gören eşim bile taşınma fikrini benimsemişti. Fiziksel olarak bitkindim ama yine de RABAŞ bunu görmezden geliyordu. “Henüz değil” derdi. Benden çaba göstermemi istiyordu. Gençliğinde sabah otoyol döşer, şantiyelerde ter döker, geceleri de çalışmış. Hayatı boyunca her şeyde kendini sonuna kadar zorlamıştı ve benim de aynısını yapmamı istiyordu.

Sonunda, kabul etti. “Zaman geldi.”

Sadece kabul etmekle kalmadı, bana ondan çok uzakta olmayan 5 Rav Ami Caddesi’nde bir daire bulmayı da kendine görev edindi.

Kârlı bir işim vardı ve hiçbir bağım kalmadığından emin olmak için tamamen vazgeçtim. Rehovot’taki çatı katı dairemizi de sattım ve taşındım. Bugüne kadar, geçmiş hayatımda olan ve beni hedeften alıkoyabilecek hiçbir şeyi yanıma almama kararı aldığımı hatırlıyorum.

Bana bir şans verildiğini fark ettiğim için köprüleri yaktım, sadece bir şans ve bunu kaçıramazdım. Büyük bir Kabalistin yanında olma, ona sadık kalmak ve onun yaşadığı hayatı yaşama şansı.

Bu kararımdan bir an bile pişmanlık duymadım. Bu, RABAŞ'a daha yakın olmamı sağladı ve bu para ile satın alınabilecek bir şey değildi. Ayrıca yüksek koltuklu, bardak tutuculu ve kitap koyma yeri olan, içinde daha rahat edebileceği yeni bir araba aldım.

Her şeyi onun için yaptığımı ve nedenlerimi de biliyordu. Onun yüce ruhundan benim yenidoğan ruhuma bir iki damla bile olsa ışık ekleyebilmeki için bu bağlılığı arzuladım. Onun gibi, ihsan edebilmeyi öğrenmeyi o kadar çok istiyordum ki. Onu kıskanıyordum ve bana yardım etmesi için yalvarıyordum.

Bu sahneyi rüyamda defalarca gördüm. İkimiz, birlikte, doğada baş başa, tüm dünyalarda iç içe, birleşik, herkesten ayrı...

Ama ben konuyu dağıtıyorum. Hayatlarımızı alt üst edecek olan “beklenmedik” olaya dönelim.

BERG'E TEKLİFİM

Sukkot Bayramı'nın hemen başında, Rav Berg'in Amerika'dan döndüğünü ve benimle onun Sukka'sında bulaşmayı istediğine ilişkin bilgilendirildim.

RABAŞ'ı keşfetmeden evvel ondan birkaç ders aldığımdan, Berg'i tanıyordum.

Onunla ilk tanıştığımda, zaten “yükselişteydi”. En nihayetinde, onun Kabala'yı bir iş girişimine çevirme isteği zaferle sonuçlandı. Bunu, onunla olan üçüncü dersimizde, Berg'in kozmik güçlerle alakalı bir konuşma yapıp, insanın sağ ve sol eliyle ilgili,

elleri nasıl merhamet ışııyla temizleyebileceğimizi söylediğinde fark etmişim. Mistik veya doğaüstü bir şeyin arayışında değildim ve buna dayanamazdım. Bu yüzden bıraktım.

Yine de Berg ile dostça ayrılmıştım. Hatta Şabat'ta beni Rehovot'ta ziyaret etmişti. Kabala'ya ilişkin tamamen bambaşka bir yaklaşımım olduğunu ve aradığım şeyin mistisizm değil, ilim olduğunu anlamıştı. Buna saygı duydu.

Bu yüzden telefon ve davetiye aldığımda, RABAŞ'a bununla ilgili ne yapmam gerektiği konusunda danıştım. "Neden gitmiyorsun?" dedi RABAŞ. "Ben eski ben değilim" diye yanıtladım. "Yine de..." dedi RABAŞ. "Bunu reddetmek kabalık olur."

Sanki bunun sonunda bir şeyler olacağını hissetmiş gibiydi. Ben de gittim.

Berg'e gittim ve muhabbet etmeye başladık. Doğal olarak ona, Baal HaSulam'ın en büyük oğlu olan RABAŞ ile çalıştığımı söyledim.

Hala hatırlıyorum, Berg'in sahip olduğuna inandığım "kalpteki noktasına" dokunurum ve ikna ederim diye bir ümit vardı içimde. Ama başarısız oldum. Hiç tepki vermedi. "Bizim kendi sistemimiz, kendi yöntemimiz var" dedi. "Yine de bu sistemi genişletebilirsin" diye bir öneride bulundum.

“RABAŞ’tan ne öğrendiysem, öğretmenlerinizle bunu paylaşabilirim. Örneğin, *Kabala Bilgeliği’ne* Önsöz üzerine dersler verebilirim.” Bu onun ilgisini çekti. “Tamam, yapalım.” diye beklenmedik bir şekilde kabul etti.

Şimdi geriye dönüp baktığımda, Berg’in eksik olan şeyin tam olarak bu olduğunu anladığına eminim. Eğitimcilerinin, Baal HaSulam tarafından öğretilen şekliyle otantik Kabala için bir his edinmelerini istedi.

RABAŞ EYLEME GEÇER

RABAŞ’a bundan bahsettiğimde, endişelenmişti.

İşte o an, bir kez daha Baal HaSulam’ın hakiki öğrencisi olmanın ne demek olduğunu gördüm. Her ikisi için de bu ilmin dağıtımını yapmak bir kutlamaydı, en yüksek düzeyden bir hediye, cennetten gelen ve kaçırılmaması gereken bir fırsattı. RABAŞ, her bir dersi baştan sona tekrar tekrar gözden geçirmeye ve her soruyu yanıtlamaya hazırdı. Berg’in merkezindeyken, tam dersin ortasında beni arayıp, “Nasıl gidiyor? Dinliyorlar mı? Anlıyorlar mı? İkinci kısıtlamaya geçtin mi? Her şeyi anladılar mı?” diye soruyordu.

Uzun lafın kısıası, bayramlardan hemen sonra sabahları ders vermeye başladım. Öğrencilerim de sayıları 12-14 olmak üzere Berg'in Kabala Merkezi'nin eğitmenleriydi. Üçü ile daha önce tanışıklığım vardı. Jeremy Langfort, Yossi Gimpel ve Shmuel Cohen. Üçü de otuzlarında, enerji ve arzu dolu gençlerdi. Berg'e söz verdiğim üzere, *Kabala Bilgeliğine Önsöz* ile başladık. Bu gençlerin ciddiyetini ve hakikat için olan özlemlerini gördüğümde, *Şamati*'yi çıkardım ve "kalpten kalbe" konuşmaya başladık.

Görünüşe bakılırsa bu onları ateşlemiş gibiydi çünkü daha önce duydukları hiçbir şeye benzemiyordu. İlk etapta, sessizce oturdular, sonrasında hepsi yerinde sorular sormaya başladılar.

Dersin hemen sonrasında, RABAŞ'ın yanına döner ve en ince detayına kadar ona rapor verirdim.

Ah, Kabala'nın, sigara dumanıyla dolu olan odamızdan halka yayılmasına ne kadar da mutlu olmuştu RABAŞ! Kimseyi kendine çekmek gibi bir niyeti yoktu. Ortada sinsî bir plan da yoktu. Bu genç adamların her şeyi bırakıp, onun yanına çalışmaya gelip gelmeyeceklerini merak etmiyordu. Umurunda olan tek şey, onların dinliyor olmasıydı! Sorular sormasıydı! Anlamaya çalışmasıydı!

BİRDENBİRE OLDU...

Tam RABAŞ'a uyumlu olacak şekilde öğretiyordum. Her ders onlarda yeni hisler ortaya çıkartıyordu. Öğrencilerin sayısı git gide artmaya devam etti. Hatta sonlara doğru sayımız kırk civarı olmuştu. Bütün fazlalıklar, bütün kabuklar gözden kaybolmuştu, sadece Kabala kalmıştı, tam da olması gerektiği şekilde, gerçekte olduğu gibi. "Kozmik güçlerden", kutsal sulardan, kırmızı ipliklerden ve mistisizmden arınmış bir şekilde. Ciddi bir ilim, daha önce bilmedikleri türden. Bütün bunlar hayatlarını boş yere harcadıklarını fark ettikleri için, ruhlarında bir çöküntüye yol açtı.

Baal HaSulam'ın 17. mektubundaki²⁵ tabuta çakılan çivi gerçekleşti.

Keskin bir şekilde başlar: "Çizginin başlangıcında yürümeye başlayan kişi, bir saç teli inceliğinde bile olsa, sağa ya da sola sapmamak için çok dikkatli olmalıdır. Bu böyledir çünkü sonrasında düz gitmeye devam etse bile eğer başlangıçtaki sapma bir saç teli kadarsa, şu açıktır ki kişi gerçek çizgiden çıkmış olduğu için kralın sarayına artık ulaşamaz.'

Bu gençlerin, hakiki bir arzusu vardı ve bu yüzden endişeleniyorlardı. Her defasında her bir sözcüğün ardındaki derinliği fark etmeye başlamışlardı.

25 Mektup No. 17, Baal HaSulam'ın Yazıları, Cilt. 2, sayfa 30

Mektubu çalışmaya, satır satır devam ettik. Onların konsantre olmuş yüzlerine baktım; tek bir kelimeyi bile kaçırmıyorlardı. Mektubun geri kalanını hiçbir açıklama yapmadan okudum çünkü herhangi bir açıklamaya gerek kalmamıştı: “İşte bu ‘Bana yeter ki tövbe kapısını aç, bir iğne deliği kadar bile olsa ve ben sana arabaların girebileceği kadar büyük bir kapı açacağım’ın anlamıdır. Yorumu şudur: İğnenin deliği, giriş ve çıkış için değildir. İpliği geçirip, iğnenin kumaşı dikmesini ve çalışmayı sağlar. Aynı şekilde siz de Efendinizin emrini, çalışmayı isteyeceksiniz. O zaman ben size, sanki koridora giriş gibi bir kapı açacağım. Bu, “Fakat hakikaten (İbranice’de koridor gibi yazılır) ben yaşıyorum ve Tanrı’nın ihtişamı yeryüzünü dolduracak.” ayetindeki açık adın anlamıdır.”

Bitirdim. Herkes sessizdi, herhangi bir soru sormuyorlardı. Onlarla vedalaştım ve oradan ayrıldım. İşte tam da o akşam, Berg’in kıdemli öğretmenlerinden biri olan Jeremy Langfort, evime geldi. Anlaşılacağı üzere görüşmeye gelmişti. RABAŞ’ın onu öğrencisi olarak kabul edip etmeyeceğini sordu. “Neden etmesin? Evlisin, işin var. Eminim kabul edecektir,” diye cevap verdim. “Bu durumda, seninle çalışmaya başlayacağım.”

DEVİRİM

Jeremy, barajın kapağını açmıştı. Yavaş ama emin adımlarla, Berg'in merkezindeki diğer eğitimciler ve ardından onların öğrencileri de gelmeye başladılar.

Daha önceden de belirttiğim gibi, Rabaş'ın amacı, Berg'in öğrencilerini "çalmak" değildi. Onlara sadece Kabala'nın gerçek bilgeliğini anlatmak istedi. Beni sürekli olarak buna yönlendiriyordu. Geri kalanına gelecek olursak, bir anda oldu. Dürüst olmak gerekirse, hakiki bir arayış içerisinde olan kişi, böylesine bir fırsatın elinden uçup gitmesine izin vermez. Kendi için Kabala'nın ifşa olmasını ister. Bu genç adamlara saygı ve övgüden başka bir şeyim yok. Onlar hakikaten de gerçek arayıcılarıdır.

Her gün yeni biri ekleniyordu. Sabah dersinde bir kapı açılır ve dışarıya çağırıldım. Orada karşımda Bnei Brak'ın tarzına hiç uymayan genç adamları görürdüm. Uzun saçlı ve Tel Aviv (laik ve bohem) tarzında giyinmiş genç adamlar. "Burada çalışmak istiyoruz. Çalışabilir miyiz?" diye sorarlardı. "Sorup hemen size döneceğim," diye cevap verirdim.

Tabii ki, RABAŞ herkesi kabul etti. Toplamda yaklaşık 40 kişi. Bu bizim küçük grubumuz için bir devrimdi.

BİR DEVRİMCİ

Tabii ki, en büyük devrimci RABAŞ'ın kendisiydi. Oldukça heyecanlı ve ilham doluydu. Onu uzunca bir süreden beri ilk defa böyle görüyordum. Sanki yeniden doğmuş gibiydi. Çok uzun yıllar boyunca 25-30 yaş arasında yeni ve genç öğrencileri kabul etmenin hayallerini kuruyordu ve işte sonunda buradaydılar.

Bunu gözünüzün önünde bir canlandırın, sevgili okuyucu. 77 yaşındaki RABAŞ, bütün hayatını Bnei Brak'daki ortodoks bir Yahudi toplumunun içinde, tüm kısıtlama ve yasaklarıyla birlikte yaşamış ve Tel Aviv'li bir grup "putperest" laik öğrencileri kabul etmeye cüret etmişti. RABAŞ'ın umurunda değildi. Tehditlere boyun eğmedi ve yakın çevresinden açık bir şekilde gelen, onları öğrenci olarak sakın "kabul etme" söylemlerini "duymadı" bile. Hepsini kabul etti!

Ve direnç muazzamdı. Muazzam! Akrabalar, arkadaşlar, tanıdıklar aynı şekilde reddetmesini istedi. Her gün açıkça diğer gruplar tarafından gönderildiği bariz olan bazı "duacılar", RABAŞ'ın kapısına gelir ve ondan kararını yeniden gözden geçirmesini isterlerdi, bu öğrencileri ne olursa olsun reddetmesi gerektiğini söylerlerdi.

Bnei Brak onları istemedi. Ama RABAŞ da buna boyun eğmedi.

Olağanüstü bir içsel güce sahip bir adamdı. Onun için, Kabala ilmini çalışmak isteyen bir kimse, diğerlerinin üstündeydi.

Bu kararı kendisi için verdiğine tanık oldum. Ne olacağını, başkalarının ne düşüneceğini veya söyleyeceğini önemsemedi. Bir grup genç öğrenciyi kabul etti; önemli olan tek şey de buydu.

RABAŞ, diğer hiçbir Kabalist'in daha önce yapmadığını yapıyordu. Bir dönüm noktasını hedefliyordu.

İŞTE BÖYLE ZAMANLARDI...

Kabala için kolay olmayan zamanlarda yaşadık. Bigelik, kitleler tarafından henüz kabul edilmemişti. İnsanlar, halen her türlü söylenti ve efsaneler yüzünden korku içindeydi ve ona dokunmak istemiyorlardı.

Hatta bazı insanlar, binamızın önünden geçerken kazara “ARİ-Aşlag” tabelasını okumasınlar diye, yüzlerini kapatıyorlardı.

Hiçbir kitapçı veya sinagog Baal HaSulam'ın yorumunu içeren *Zohar Kitabı*'nın kopyasını kabul etmiyordu. Bedava bile olsa.

Arabamı bu kitaplarla doldurup, her yere onlarla gittiğimi anımsıyorum. Her defasında reddedildim. “Onlar için yerimiz yok,” derlerdi. Boş rafları gösterirdim. “Bu kitaplar halka açık yerlerde, göz önünde bulundurulamaz.” Bir defasında, nihayet onları kabul edecek bir yer bulduktan sonra, RABAŞ’a gidip, ona birinin *Zohar*’ı istediğini söylemek üzereydim. Havalarda uçuyordum. Sanki bütün hayatım boyunca hayalini kurduğum bir hediyeyi almış gibiydim. Ama daha ben arabama varamadan, dükkânın sahibi kitaplarla beraber bir hışımla dışarı fırladı ve fikrini değiştirdiğini söyledi.

İşte biz böyle zamanlarda yaşadık! Bugün, Kabala her köşede bulunabiliyor, hele internette çok fazla bilgi var Kabala hakkında. Ama o zamanlar, dile getirilmeye bile çekinilirdi.

1977-1978 civarı, RABAŞ'ı bulmadan evvel, Kudüs'-te bodrum katında adı *Kikar ha-Shabbat* (Şabat Meydanı) olan ve Kabala kitapları satan küçük bir kitapçıya giderdim. Sahibi yaşlı bir adamdı ve o zamanlar diğer kitapların çoğunun en fazla 3-4 dolara mal olduğu bir zamanda, kitap başına 100-150 dolar gibi yüksek fiyatlara sahipti. ARI'nin *Yaşam Ağacı'nı* 300 dolara oradan satın almıştım. Ona bu kitabı neden böyle astronomik fiyatlara sattığını sorduğumda bana dürüstçe şunu dedi: 'Herkes korktuğu için kimse bu kitapları satın almıyor. Bu yüzden kitapları toptan sipariş veremiyorum, dolayısı ile onları tekli fiyatının on katı paraya satmak zorunda kalıyorum.'

Bu tutumun değişmesi için uzunca bir süre geçmesi gerekti.

Bir keresinde, RABAŞ ile üç yıl çalışmamın ardından, yedek bir anahtar yaptırmam gerekti ve Bnei Brak'ın hırdavatçı dükkânına girdim. Dükkânın sahibine anahtarı uzatırken yüzündeki ifadenindeğiştiğini fark ettim.

Adamın tıpkı hayalet görmüş gibi beti benzi atmıştı ve benden ürkmüştü. Titreyen ellerini sanki beni defetmek istercesine sallıyordu. Kafam karışık bir

halde orada duruyordum, sonra bir şeyler geveledi, “Lütfen sana yalvarıyorum, o şeyi benden uzak tut!” İçeri girer girmez tezgâhın üzerine koyduğum kitabı işaret ediyordu. O kitap ARİ’nin *Yaşam Ağacı* idi.

Onun neden bu denli korktuğunu fark eder etmez, kitabı kaptım ve özür diledim. Hatta onu daha fazla endişelendirmemek için dükkândan ayrıldım. Bu arada, anahtarın kopyasını benim için oldukça hızlı bir şekilde yapmıştı.

İşte sadece 40 yıl önce böyleydi.

Böylesi zamanlardı. Ama yine de RABAŞ’a dışarıdan 40 genç yabancıyı getirdiğimde, onları öğrencisi olarak kabul etti.

TAVİZ YOK

Rabaş, öğrencilerin kalmasını can-ı gönülden istiyordu. Bu onun hayaliydi! Ama hiçbir taviz de vermeyecekti çünkü bu manevi çalışmayla ilgiliydi.

Başlangıçtan itibaren, onda bir²⁶ konusunu onlara anlatmamı istedi.

26 Onda bir (İbranice Maaser), bir kişinin hasadının, sığırının vb. onda birini Tapınak hizmetleri ve diğer ihtiyaçlar için ayırmaya yönelik eski bir uygulamadır. Kabala’da, ruhun düzeltilemeyen onuncu kısmı olan Malhut’u temsil eder, bu yüzden onunla çalışmıyoruz, sadece onu veriyoruz. Yani gelirimizin onda birini veriyoruz.

Beni bir telaş sardı ve onu bu işten vazgeçirmeye çalıştım. “Rebbe” dedim. “Tel Avivli laik bir gence daha ikinci gününde ha onda bir’den bahsetmişsin ha buradan kovmuşsun, aynı.”

Fakat Rabaş tereddütsüzdü. Onlara bu bilgiyi vermem konusunda ısrarcıydı.

Onların paralarına ihtiyacı yoktu. Basitçe, o, bir kişinin onda birini bölüştürmeden nasıl Kabala çalışabileceğini hayal dahi edemiyordu. Ona göre, bu ruhun ıslah edilmesi imkânsız olan kısmıydı, haliyle nasıl olurdu da bunu bölüştüremezdiniz?

Dizlerim titrer şekilde, onlara söyledim. “Beyler, bu gelenek antik zamanlara değin gidiyor. Eğer gerçekten maneviyatta ilerlemek için geldiyseniz, bunu kabul etme dışında bir seçeneğiniz yok.” Karşılık olarak ne umacağımı bilmiyordum ama en son umacağım şey topyekûn hemfikir olmalarıydı. Bu bana göre, söz konusu maneviyat olduğunda, dünyevi mantığın pencereden uçup gittiğini gösteren bir kanıttı. Onlar açıkçası nerede ve kimin önünde

durduklarını sezmişlerdi. Bundan ötürü de bir saniye bile olsa direnmemişlerdi.

Ama RABAŞ'ın onlar için başka bir testi daha vardı.

Bana şöyle dedi: “Bekar erkeklere öğretemem.” İşte burada, testte yine başarısız olmuştum. Düşünmüştüm ki, bu sefer gençler bunu kesinlikle kabul etmeyecekti. Tel Aviv’li bir gencin bile isteye özgürlüğünden feragat etmesinin hiçbir yolu yoktu. Bu imkansızdı!

Tabii ki, RABAŞ’a göre bu öğrencinin ilerlemesi için temel şartlardan sadece bir tanesiydi; bir işte çalışmak, evli ve çocuklu olmak. Baal HaSulam, RABAŞ evlenene değin derslerine katılmasına müsaade etmemişti.

Bütün bunları biliyordum ama yine de zaman o eski zaman olmadığından ve ayrıca ruhlar, daha aşağı ruhlarla dünyaya indiğinden durum farklı olur sanmıştım. Bu evlilik şartının anlaşmayı bozacağından kesinlikle şüphem yoktu. Ama onlara söyledim. Dinlediler ve hemfikir oldular.

O günden sonra düğünlerin önüne geçemedik.

Birbiri peşi sıra! Bazen haftada iki düğünümüz oluyordu. Böylece hepsi evlendi. Akabinde hepsi Bnei Brak’ın geleneklerine olan saygılarından ötürü, yerel tarzda giyinmeye başladılar ve fark ettim ki yeni bir dönem başlamıştı.

ONLULAR

Gerçekten de hayat oradan başladı.

Bu yeni *Hissaron*²⁷ doldurulmayı talep ediyordu. Yeni öğrenciler, RABAŞ'ın öğrettiği ders materyallerini büyük bir hırsla özümstediler, kitaplara büyük bir iştahla saldırdılar ve gerçek bilgeliği keşfettiler.

RABAŞ onları gruplara ayırdı. Benden onların adlarını sesli olarak okumamı ve onların her biri hakkında, örneğin kişilikleri ve ne kadar süredir çalışmada olduklarını söylememi istedi. Bunların hiçbirisinde formalite yoktu. Bütün verdiği kararlar üzerinde derinlemesine düşünülmüş şeylerdi.

Onlu dememize rağmen her biri 15-16 üyeye sahip olan 3 gruba ayırdı onları. (Beni de sadece 6 kişi olan bir onluya atadı ve bu onun kararıydı.) Her onlunun kendi düzenleyicisi vardı. Buna ek olarak, RABAŞ, herkesin güzel bir şekilde hazırlandığı, düzenli dostlar toplantıları başlattı.

²⁷ Hissaron, arzu edilen bir eksikliği doldurmak için kalpten gelen hakiki taleptir. Bir eksiklik birimi, bütün farklılıklara rağmen bir olma isteği ve ortak destektir.

İÇİNDE YAŞIYORDU

Bir sabah parkta yürüyüş yaparken, RABAŞ bana şöyle dedi:

“Dostların toplantısından önce onlarla bir konuşma yapmalısın. Onlara bunun ne olduğunu, neyi neden yaptığımızı ve birlikte nasıl organize olmamız gerektiğini onlara anlatmalısın.”

Buna karşı çıktım.

“Ama ben nasıl organize edeceğimi bilmiyorum. Bu bana öğretildi mi ki? Bu yürüyüşleri yaparken, başka şeylerden konuşuruz. Onlara içsel çalışmayı, tecrübe ettiklerimi ya da sizden duyduklarımı belli bir yere kadar anlatabilirim. Ama manevi bir grubu organize etmek hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Korkarım ki boş bir muhabbetten öteye geçmez bu.”

Bunun üzerine derin düşüncelere daldı. Akabinde şunu ekledim:

“O zaman belki sen bir şeyler yazabilirsiniz? Ben de onlar hakkında konuşurum?”

Şimdi böylesine talihli bir düşünceyi nereden elde edinebilirim? Tabii ki kaynağını biliyoruz. Nasıl da tam zamanındaydı! Bana bakışını halen hatırlarım.

Ganey Yehoshua²⁸ parkında bir bankın yanında duruyorduk. Bugün bile o bankı gözüm kapalı bulabilirim. RABAŞ, banka oturdu ve bir kalem çıkardı. Her daim yanında taşıdığı bir diğer şey, küçücük bir not defteriydi, hani şu alışveriş listesini ve benzeri şeyleri yazdığımız türden. Not defteri elinde, kalemi oynatıp durdu, kâğıt o kadar küçüktü ki oraya herhangi bir şey yazmayı zar zor becerebilirdiniz.

O zaman fark ettim, bu kaderdi. Bu şansın boşa gitmesine izin veremezdim. Bu yüzden sigara paketimi cebimden çıkardım, paketi açtım, ambalaj kağıdını çıkardım ve beyaz tarafı bana gelecek şekilde çevirdim ve sonra onu *Niyetler Kapısı* kitabının üstüne yerleştirdim ve RABAŞ'a uzattım.

En ufak detayına kadar bunu anımsıyorum çünkü o anlar hayatımın en önemli anlarıydı. Sadece benim değil. Diyebilirim ki, o an yeni bir dönemin başlangıcıydı.

RABAŞ bir an düşündü, tam anlamıyla bir an. Ardından yazmaya başladı. “Burada, Baal HaSulam’ın metodunu ve yolunu izlemeyi arzulayanlarla beraber, insan derecesine yükselip,

28 Tel-Aviv’in kuzey kesiminde Yarkon Nehri boyunca uzanan bir park.

bir hayvan gibi kalmamak için bir grup oluşturmak üzere bir araya geldik...”²⁹

Omuzlarının üstünden bakıp okurken o durmaksızın yazmaya devam etti... Dostlar toplantısından önce amansızca irdelediğim kafamdaki bütün sorular otomatik olarak şekillenmeye başlamıştı. “Toplanmak ne demekti? Baal HaSulam’ın metodu neydi? İnsan derecesi neydi?”

Bu esnada, o yazmaya devam etti. “Ve burada toplanma sebebimiz budur -her birimizin Yaradan’a ihsan etme ruhunu izlediği bir toplum kurmak.”

²⁹ RABAŞ, “Toplunun Amacı (1),” RABAŞ’ın Yazıları, Cilt. 2, sayfa 9.

YÜKSELİŞE GEÇMEK İÇİN HAZIRLIK

RABAŞ'ın grupla ilgili ilk makaleleri işte böyle bir ambalaj kâğıdının üzerinde hayata geçti.

Bu makaleler, onun içinde yaşadılar, dışarı çıkabilme fırsatını beklediler.

Uzun yıllar boyunca RABAŞ, Bnei Brak'ın bir ucundaki küçük bir odada, içindeki bu hazineleri saklı tutarak ve zihinsel olarak bu makalelere kendini hazırlayarak dersler veriyordu ama henüz onları kâğıda dökmemişti. Şimdi ise bunları gerçekleştirmenin zamanı gelmişti ve ben de bunun farkında olmadan bir tanık ve başlatıcı oldum. Beni şok eden en büyük şey, bu makalelerin grupla ilgili olmasıydı.

Özellikle bir noktayı merak edip duruyordum. Nasıl olur da hiçbir zaman, hiçbir gruba sahip olmamış bir adam böylesine güçlü bir şekilde grubun gerekliliğini hissediyordu? Sadece grupla, Yaradan ile temasa geçilebileceğine dair böyle bir inanç?

On Sefirot Çalışması'ndaki bütün bu dünyalara, grafiklere ve çizimlere bakıp arka planda grup ve dostların önemli olduğunu nasıl anlayabilirsiniz? İşte bunu hiç beklemiyordum. Yine de RABAŞ ısrar etti.

“... Hangi hakikat, kişiyi kendisi için almanın hatalı olduğuna inandırıp, ihsan etmesi için yeni bir nitelik edinmesini sağlayabilir? Bu doğaya karşıdır! ...Bu nedenle, tek bir tavsiye vardır: Birkaç kişi, ihsan etmenin bağımsız olması için dışarıdan yardım almadan, kendini sevmeyi bırakma arzusu ile bir araya gelmelidir. Şimdi, eğer bu insanlar, her biri, gerçekte onu muhafaza edemeseler de en azından potansiyel olarak Yaradan sevgisine sahip oldukları için, birbirlerinin önünde kendileri iptal ederlerse...”³⁰

Bugün fark ediyorum ki, bu patlama sadece hayatının akışında değil, aynı zamanda yürüyüşlerimizde, konuşmalarımızda, incelemelerimizde, bende uyandırdığı sorularda, onunla paylaştığım ve deneyimlediğim koşullar aracılığıyla sızıyordu. Ona, bana neler olduğunu, bununla nasıl ilişki kurmam gerektiğini ve tepkimin ne olması gerektiğini sorardım. O da cevaplardı.

Çoğu kez, kendi başıma ya da öğrencilerimle makaleleri okurken, parktayken konuştuğumuz o şeyi anımsar, ansızın özellikle o makaleyi doğuran koşulun farkına varırdım.

30 RABAŞ, “Dost Sevgisi”, RABAŞ’ın Yazıları, Cilt. 2, sayfa 23.

Grupta ne olup bittiğini veya derste ne hissettiğimi RABAŞ ile paylaşır ve onun tavsiyesini alırdım.

O da tavsiyelerde bulunurdu. Şimdi ise bu makalelerde onun açıklamalarını görüyordum.

Bazen öğrencilerim, “Keşke onunla olan derslerinizin bir videosu olsaydı, bugün çok daha verimli olurduk.” derler.

Ama hayır, RABAŞ buna müsaade etmezdi. Video onun işi değildi. Kitaplar ve makaleler, işte bunlar onun için tanıdık bir dünya idi. Babası, tıpkı nesiller boyunca diğer büyük Kabalistler’in yaptığı gibi, bütün hayatı boyunca yazmıştı. RABAŞ, yazılı materyallerin o yüce manevi köklerini hissediyordu.

Harflerin önemini ondan daha iyi kim bilebilir? Özellikle yazılı harflerin. Güçlerin ve vektörlerin birleşimi. Bu harfler, onun içinde yankılanıyor, kelimelere dönüşüyor ve makalelerinde bize o paha biçilemez bilgiyi aktarıyordu.

Şöyle yazılmıştır: “Yaradan bütün dünyayı harflerle yarattı.” RABAŞ, tıpkı Yaradan gibi bir dünya yarattı, dünyaya ve Yaradan’a ihsan edebilmek için o uçsuz bucaksız arzusunu yazdığı her şeye üfleyerek yaptı bunu.

İŞTE BÖYLE BAŞLADI!

Sonraki haftanın başlangıcında, bir sonraki dostlar toplantısı için bir makale talep ettim. Bu sefer akıllılık yapmıştım ve bir dosya dolusu kâğıt ile gelmiştim. Buna karşı koymadı, yazmak istiyordu.

Her hafta yeni bir makale yazdı.

Bir konuyu önce benimle tartışır, sonrasında onu asla yarı yolda bırakmayan sezgisini takip ederdi. Her şeyi, herkesi hissetti çünkü kendisi bunların hepsini yaşamış ve her insanın kederini ve sıkıntısını anlamıştı. Bu yüzden makalelerini okuyan insanlardan sık sık “Bu tam da beni anlatıyor! Nasıl biliyor bunu?” dediklerini duyuyorum. Biliyordu!

Bir gün, çalışmamın en başında, bir caddeden aşağı doğru yürüyorduk ve ben adaletsizlikten bahsetmeye başladım.

“Dünyada çok fazla kötölük var!”

“Nasıl kötölük?” diye karşılık verdi.

“Ah, hadi ama” dedim. “Cinayet, hırsızlık, şiddet. Dünya böylesine iğrenç şeylerle dolu.”

Yürümeye devam ederek, sıradan bir açıklama yaptı.

“Hepsini gördüm geçirdim.”

Durdum, donakaldım ve ona sordum.

“Tam olarak ne yaşadın?”

“Bir hırsız ve bir katil olarak yaşadım. Hatta daha da beterini.”

İstemsizce tartarak baktım ona. Önümde, kısa boylu, hayatının çoğunu mavi yaka olarak çalışarak geçirmiş ve dindar bir toplulukta yaşamış, Baal HaSulam’ı gölgesi gibi takip etmiş yaşlı bir adam duruyordu. Yine de buradaydı, feleğin çemberinden geçtiğini ve her şeyi gördüğünü söylüyordu. Ona bakıyorsunuz ve düşünmeden edemiyorsunuz. Kendi topluluğunun dışına çıkmaya hiç teşebbüs etmemiş, hiç kimseyle tanışmamış olan bu adam kendi dünyasından başka ne görmüş olabilir? Ona baktığımı gördü ama açıklamaya devam etmedi.

Daha sonrasında düşüncelerimin ve mukayesemin ne kadar ilkel olduğunu fark ettim. Öyle ki ben, onca kapsamlı yaptığım gezilere, eğitimime, biyosibernetik tahsilime ve bir ton farklı literatürü okumama rağmen hiçbir şeyi görmemiştim. Ama RABAŞ görmüştü.

O, içinde öylesine farklı bir seviyedeki egoyu ifşa etmişti ki, hakikaten de hepsini yaşamıştı. Hırsız da, katil de, tecavüzcü de olmuştu. Hatta en kötüsü,

bu dünyadaki en korkunç şeylerin hepsini, kendi içinde keşfetmişti.

Daha sonra bana, manevi çalışmayı gerçekten yapan birisinin, tüm insanlığı keşfedeceğini açıklayacaktı. Başkalarının bütün suçlarını, haksızlıklarını ve günahlarını, kendininkiymiş gibi kabul ediyordu.

“Ortak ruhu kendi önünde görmelisin.” derdi. “Ve dünyanın kusurlarını görünce, durmak için bir hakkın olmuyor. İslahta yerini almalısın. Bir günahkâr, hırsız ve katil gibi hissetmelisin. Suçunun ne olduğuna bakmaksızın, içindeki hakimi ortaya çıkarmak için. Böylece Yaradan’ı seni yargılayıp ıslah etmesi için çağırabilirsin. Eğer böylesine bir koşula gelmeyi başarırsan, problemi çözmüşsün demektir. İşte her seferinde bunu yapmak zorundasın.”

RABAŞ, bütün hisleri, sezgileri ve ifşaları aldı ve onların hepsini makalelerine dahil etti. İşte onları paha biçilmez yapan da budur.

DAKTİLO ALIYORUZ

RABAŞ’ın durmayacağını görünce, el yazısının pek okunaklı olmadığını öne sürerek, onu bir daktilo almaya ikna ettim. Dünden hazırmışçasına kabul etti. Tel Aviv’deki bir dükkâna doğru arabamızı sürdük. RABAŞ, sanki şekerçi dükkânındaki bir

ocukmuşçasına, bütün daktiloları tek tek denedi. Geri döndüğümüzde, oturup yazmaya başladı. O andan itibaren, plan programımız sabitleşmişti

Parktaki yryşmzden sonra eve dönerdik, ona kahve yapardım, o da yazmak için dairesine çıkardı. Ben de karanlık ve soğuk olan aşağıda kalır, onu beklerken bir şeyler okurdum.

Daktilonun o ritmik tıkırtısını dinlerdim. şimdi bile, bu yazıyı yazarken bile o sesi duyabiliyorum. Bazen makaleleri okurken duyarım. Kulağımıza RABAş'ın bu Kabalistik “müziğinden” daha güzel gelen bir şey yok. Tık tık tık...

RABAş tek parmakla yazardı ve yazım hatalarını da daksil ile dikkatlice dzeltirdi. Bu onun için gerçek bir süreçti ve kendini tamamıyla buna verirdi. Her

bir kelimeyi sanki anlattıklarını net olarak bildirmek istercesine, her bir kelimenin bir amacı olduğunu belirtircesine, ayraçla takip ederdi ki okumayı hızlıca geçiştirmek yerine, derinlemesine anlaşılsın ve hissedilsin. Yedi sekiz sayfalık bir makale yazmak da bu nedenle onun bir haftasını alıyordu.

Bir süre sonra, elektrikli bir daktilo satın aldık ve Rabaş gerçekten onu iyi belledi. Bir kere olsun düzenini değiştirmede. Yıllardır biriktirdiği onca şeyle, mola vermeyi göze alamazdı. Acelesi vardı.

KİşİNİN RUHUNU BİLMEK

Aradan biraz zaman geçti ve biz dersin başında grup olarak bu makaleleri okumaya başladık. Okuma bir ila bir buçuk saat sürerdi. RABAş gözleri kapalı, kafası geride olacak şekilde makaleleri dinlerdi.

Sadece öğrencilerinin değil aynı zamanda eşlerimizin de görüşlerini önemserdi. Makaleyi bitirdiğimizde, “Kadınlara dağıtmayı unutmayın” demeyi asla ihmal etmedi. Makalelerin kopyasını hazırlayıp, eşim aracılığıyla kadınlar arasında dağıtımını yapmak, görevlerimden birisiydi. RABAŞ’ın bir sonraki sorusu şuydu, “Pekala, makale hakkında ne söylediler?” Rabaş, eşlerimizin görüşlerine muhtemelen erkeklerin görüşlerine önem verdiğinden daha fazla değer veriyordu. Bu yüzden her ay sadece kadınların soruları üzerine bir makale hazırlardı.

Bugün, neredeyse 40 yıl sonra, RABAŞ’ın makalelerinin bende, öğrencilerinde ve onun çevresindeki herkeste nasıl bir değişim yarattığını görebiliyorum.

Başlangıçta makaleler, bağlantısız ve tutarsız hissettiren kısımlarla, kötü yazılmış veya dilbilgisi kurallarına aykırı görünse de bunun tek sebebi bizlerin tam olarak bu yol boyunca gelişen ruhun güçlerinin kesin yolunu göremememizdi. Bizler kendi ruhumuzu bilmiyorduk. Ama Rabaş biliyordu.

Makaleler görevlerini yerine getirmişti. İlk elden mucizelere tanık olmaya başlamıştım. Bir keresinde makaleleri okuyorken, yabancı birisi aniden sınıfa

girdi ve kendine bir bardak kahve koyup göze batmadan bir sandalye çekti. On dakika geçmemiştir ki kapı yine açıldı. Başka bir yabancı girdi ve tıpatıp aynı şeyleri yaptı. Benim şaşkınlığımı görünce, RABAŞ eğilip kulağıma şöyle fısıldadı, “İlk gelen adam 10 yıldır ortalıkta yoktu, diğeri ise 15 yıldır...”

Makaleleri okumaya başladığımızda, Rabaş’ın yıllar evvel yoldan çıkmış arkadaşları, sanki çağrışı duymuşlarcasına, aniden geri dönmüşlerdi. Öylesine kusursuz bir şekilde ve doğallıkla ki sanki 10-15 yıldır yokmuşlar gibi değil de bir sigara molasından ya da bir günlük aradan geri dönmüşlercesine hareket etmişlerdi.

Bütün bunların sebebi, bu makalelerin insan ruhunun yazılı metinleri olmasıydı.

Ruh neyi özler? Başkalarını önemsemeyi. RABAŞ da işte herkese böyle önem veriyordu.

BAŞKALARINA ÖNEM VERMEK

RABAŞ bana şöyle derdi, “Eğer karanlıktan kaçmak istiyorsan, diğelerini umursa.” Bu onun duası idi.

Bunu, 1982’deki Lübnan Savaşı’nda birinci elden gördüm. RABAŞ ister evde, ister arabasında hatta derste olsun, son dakika haberlerini almak için her

saat başı radyoyu açardı. Yorumlarla ilgilenmiyordu, tek ilgilendiği sahadaki gelişmelerdi.

Lübnan'daki savaş sürdüğü müddetçe radyoyu bırakmadı.

Her şey, derste ara sıra çıkagelen yabancılara oldukça tuhaf görünüyordu. Nasıl oluyor da dersin tam ortasında böylesine yüce şeyleri çalışırken, Tora dersine ara verip haberleri dinlerdi?

Hatta bir keresinde bir *Haredim*'in (aşırı-ortodoks Yahudiler) RABAŞ'a feci sinirlendiğini hatırlıyorum. "Böyle bir şey nasıl olur? Hiçbir şekilde radyo dinlememeliyiz, bunun için dersi durdurmak da ne oluyor?"

RABAŞ şu cevabı verdi. "Eğer kendi çocukların cephede ön saflarda olsaydı, orada ne olup bittiğiyle ilgilenir miydiniz?! Eminim ki, kalbiniz orada olurdu. Tabii! Radyoyu açar ve dinlerdiniz, çünkü kaderinizin orada olduğunu hissederdiniz. Şu an, bütün ordumuz orada ve onların hepsi benim çocuklarım. Onlar için büyük bir ıstırap ve endişe hissediyorum."

Bu benim için iyi bir ders oldu. Bir Kabalist'in halkı için nasıl özel bir sevgi beslediğini, onun nasıl acı çektiğini ve insanların kederlerinde, onların başına

gelen dert ve felaketlerde onlarla birlikte olmaya çalıştığını fark ettim.³¹

BEKLENMEDİK BİR ŞEKİLDE ZOHAR

1983 yılının Eylül ayıydı. Bir akşam vakti, Bnei Brak'ın bulunduğu caddenin aşağısına doğru aceleyle yürüyordum. Ansızın, gözüm duvardaki bir tabelaya ilişti: “Aşlag öldü.” Dondum, dizlerimin bağı çözüldü. *Hangi Aşlag?* Duvara doğru atıldım ve ilk ismi okudum: ‘Shlomo.’ O an kimin öldüğünü anladım. Shlomo Benyamin Aşlag, Rabaş'ın küçük erkek kardeşi.

RABAŞ'ın evine koştum ve onu masası başında otururken buldum. Kapı eşiğinden ona ne yapacağımızı sordum, şöyle bir yanıt verir diye umarak, “Yas tutacağız.”

Ama cevabı bambaşkaydı. “Hiçbir yere gitmiyoruz. Burada kalıp çalışacağız.”

31 Baal HaSulam, Arvut [Karşılıklı Garanti] ve Matan Tora [Tora'nın Verilmesi] makalelerinde, kişi ne kadar çok gelişirse, kendisi için değil ailesi için ve sonra akrabaları topluluğu, ülkesi ve nihayet tüm dünya için o kadar çok endişe duymaya başladığını yazıyor. Bu, hepimizin tek bir organizma olduğumuzun içsel farkındalığından kaynaklanır.

İşte bu da bütün dünyayı alt üst edecek olağanüstü bir yedi günlük bir dönemin başlangıcı oldu.

Tüm bu yedi gün süresince, yapayalnızdık. Hiç kimse RABAŞ'a gelmedi, biz de hiçbir yere gitmedik. Grupta daha henüz hiç çalışmadığımız bir şeyi bana açıkladı. RAŞBÎ [Rabbi Shimon Bar Yochai] tarafından yazılmış olan, *Zohar Kitabının* Tacı (*Keter*³²) olarak bilinen, *Zohar Kitabına Giriş*.

32 Keter (İbranice “taç”) Kabala’daki 10 Sefirot’un ilki ve en üstünüdür.

RABAŞ, “Eğer bu kitap birine ifşa olursa, bütün *Zohar* ona ifşa olmuş olur.” dedi. Bu girişi özel olarak çalışmak onun kendi kararıydı. Kitabı açtı ve açıklamaya başladı.

Bu yedi gün içinde, sanki dünyada değildik! RABAŞ normalde yaptığından daha fazla açıklama yapmadı, hayır. Her zamanki yöntemini değiştirmede, özellikle *Zohar*’ın *Segula*³³ olmasıyla, niyeti tutmak için çaba göstermenin önemini sürekli vurguladı... Fakat öylesine bir atmosfer yaratmıştı ki tek bir sözcüğü dahi kaçırmaya korkar hale gelmiştim.

33 *Segula*-şifa veya güç- Kabbalistlerin insanlığı, grubu ve Yaradan’ı tek bir bütün halinde birleştirebilecekleri çalışmalarına atıfta bulunur. Bunların birleşmesi, ancak içinde bulundukları sistemin doğru kullanılmasıyla mümkündür.

Bu, bir kitapta aktarılabilecek bir şey değildi. Orada ağzım bir karış açık halde otururken, “olgunlaştı mı” hissettim. Tıpkı, daha henüz bir işe yaramayan ve rengi oturmamış bir meyve gibiyken, en nihayetinde gübrelenmiş toprak, biraz güneş veyağmurdan beslenmeye başlamışım gibi. Henüz tam olarak ne olduğunu idrak edemiyor olsanız dahi, *dönüşmekte olduğunuzu hissediyorsunuz. RABAŞ ile Zohar Kitabı tarafından yönlendirildiğiniz bu temel yol için her şeyinizi feda etmeye hazırsınızdır.*

“O salonda, birbiri üzerine yığılmış, engin hazineler saklıdır. O salonda kapılar sıkıca kapalıdır, ışığın içeriye girmemesi için mühürlenmiştir. Ve orada onlardan 50 tane vardır...”

Rabaş açıkladı. “Kapılar, kaba, ışığı alma arzusuna atıfta bulunuyor.”

“Ve o kapılarda, bir kilit ve bu kilidin uyacağı daracık biryer vardır.”

Kapılardaki kilidi görmek, ışığın yalnızca ihsan ederek çekilebileceğini anlamaktır. İhsan etmeye çalıştığınızda, bu yerin tıpkı bir iğne ucu kadar dar bir yer olduğunu anlarsınız. Bu kilide, maneviyata girişin yapıldığı bu yere ulaşmak, kolay olmaktan çok uzaktır. Bir santim bile sapmaksızın, ona doğru gitmeli ve anahtarı deliğe oturtmalısınız... Anahtar bizim niyetimiz, kilidi açmak ise emri yerine getirmek, Yaradan’ı memnun etmek anlamına gelir.

RABAŞ, zamanında Baal HaSulam'ın açıklamalarını not etmişti. Bu notlar, Şamati'lerin temeli olmaya devam etti.

Bu yedi gün süresince, RABAŞ'ın açıklamalarının notlarını almaya çalıştım ve bu notlar da benim sekizinci kitabım, *Zohar: Aşlag'ın Yorumuna Açıklamalar* haline geldi. O kitapta herhangi bir mevcudiyetim falan yok. O kitaba benden bir şey eklememek için elimden gelenin en iyisini yaptım. Kitapta sadece RAŞBİ ve RABAŞ'ı bulunmaktadır.

İşte o unutulmaz yedi günü böyle geçirdik. O günler sona erdiğinde, RABAŞ, “Şimdi biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var.” dedi.

Ve Tiberias'a gitti.

RABAŞ'IN YALNIZLIĞI

Tiberias'a kendi başına giderdi. Yalnız kalmak istediğinden, yanına kimseyi almazdı.

Her ay bir kez, iki günü bulacak şekilde bizden ayrılırdı. Tiberias'ta iken, eski öğrencisi olan Drori'nin küçük evinde kalırdı.

Bu zamanlar, onun kendi ortamını, eşini ve çocuklarını, öğrencilerini geride bırakarak, kendiyle yalnız başına vakit geçirmeye ihtiyaç duyduğu zamanlardı.

Eski günlerde, Kabalistler'in kendi aralarında bir gelenek olan ve adına "sürgüne gitmek" dedikleri bir şeydi bu. Kişi bir veya iki yıl boyunca yanına hiçbir şey almadan evini terk ederdi. Tutunacak başka kimse olmadığı için, Yaradan'a tutunarak elinden geldiğince hayatta kalır ve para kazanırlardı.

RABAŞ, birkaç yıl uzakta durmayı göze alamazdı, sadece birkaç günlüğüne bunu yapabilirdi.

Döndüğünde, onu otobüs durağında karşıladım. Bavulunu taşımasını izlerken, itiraf etmeliyim ki bir gün beni de yanına alacağını hayal ederdim.

Ama bir Kabalist için bu düzeyde bir yalnızlığa sahip olmanın ne kadar önemli olduğunu anlayarak, ona bunu teklif etmeye cesaret edemedim.

Sonuçta, bunu kendim görecektim.

ORADA DEĞİLDİ

Bir keresinde, Tiberias'a yapılan böyle bir gezi sırasında, tüm grup birdenbire onu ziyaret etmeye karar verdi. Perşembe dostların toplanma günüydü. Cuma günü dönecekti ama o günü öğretmenimizle birlikte geçirmeye karar verdik. Mangal yapacağımızı ve bunun onu mutlu edeceğini düşündük.

RABAŞ'ın kaldığı o küçük evin çitlerine doğru yürüyüp vardığımızda aniden durduk. Nasıl içeri gireceğimizi bilmediğimizi fark ettik. Hatta bu düşüncenin içimizde nasıl belirdiğini ve niye buraya

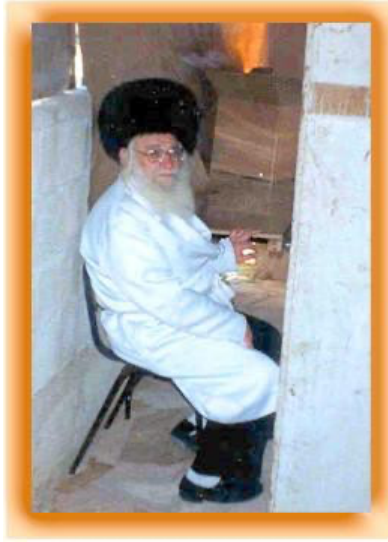
geldiğimizi bile bilmiyorduk. En nihayetinde, davet edilmemiştik. Sessizlik içinde, şaşkın bir şekilde, çitlerin orada beklerken, biri “İlk Michael gitsin” diye önerdi. Herkes bana bakıyordu.

Bakımsız bahçeye girip, eve giden yolda ilerlediğimi ve içimin telaşla dolduğunu hatırlıyorum. Ya zamanlamamız kötüyse? Bizi davet etmemiştii, niye buradaydım ki? Niye buraya gelmeyi kabul ettim ki?

Kafamda bu düşüncelerle, sineklik ile kaplanmış, ön kapıya geldim. Halen her şeyi en ince detayına kadar hatırlıyorum. Kapıdan içeri baktım ve ilk başta hiçbir şey görmedim. Daha sonra yatakta yatan bir adam silueti gördüm. O adamın RABAŞ olduğunu fark etmem biraz zaman aldı.

Hareketsizdi, pantolon üzerine atlet giymişti ve hiçliğe bakıyordu. Sessizliği bozmaya cesaret edemedim ama zaman geçtikçe, giderek daha fazla rahatsız oldum çünkü onu gizlice gözetliyor gibiydim. En sonunda, sessizce selamımı verdim. “Merhaba, Rebbe.”

Tepki göstermedi. Daha yüksek sesle seslendim: “Rebbe?!” Yavaşça başını bana doğru çevirdi beni görmediğini anladım!

RABAŞ, sanki şeffafmışım gibi bana baktı. Kalbim gümbür gümdür atıyordu. Bu durumda ne yapacağımı bilmiyordum.

Birdenbire gözlerini yere indirdi ve oraya iki dakika boyunca baktı. Sonra, yavaşça gözlerini baktığı yerden kaldırdı ve bana baktı. “Seni kim davet etti?”

Sesiz ve davetsiz bir yabancıyla konuşacağı bir tonda konuşuyordu. Arkamı dönüp ayrılmayı ve gerikalan herkesi de yanımda götürmeyi düşündüm. Ama yine de cevap verdim. “Hepimiz geldik Rebbe. Bütün grup. Düşündük ki...”

“Sizi kim davet etti?” diye sözümü kesti, sonra sırtını dönüp, onu bulduğum duruma geri döndü.

Onun huzurunu bozmaktan korktuğum için başka bir şey söylemedim, dikkatlice merdivenlerden inip bir sigara yaktım. Diğerleri yanıma geldi ve açıklamaya bile gerek kalmadan her şeyi anladılar. Orada ne yapacağımızı bilmez bir halde, sigara içerek beklemeye başladık.

KAÇIŞ

RABAŞ, dışsal bozukluklardan ya da “rol kesmesi” gereken insanlardan uzaktayken, neredeyse vücudunu hissetmeyeceği bir koşula girerdi. İçsel olarak öylesine derine inerdi ki vücudu onu rahatsız etmezdi. Çevresinde ne olup bittiğini bile zar zor duyar, sadece içinde ne olup bittiğini deneyimlerdi. Bu meditasyon değildi. Kabala’da böyle bir kavram yoktur. Aksine bu manevi bir dalış idi. İşte bu koşul kazara Tiberias’ta şahit olduğum koşuldu.

Yarım saat, belki de daha fazla geçti ve biz halen ne yapacağımızı bilmiyorduk. Bir yandan onu haberdar etmeden gelmememiz gerektiğini anlamıştık. Diğer

yandan onu böyle bırakamayacağımı hissettim. Beklemeliydim.

RABAŞ çıkageldi. Öncekine kıyasla farklıydı, daha canlı idi, gözleri merakla bizi inceliyordu. “Ne yapıyorsunuz burada?” diye sordu. Biz de ona onu rahatsız etmek istemediğimizi, dostlarla beraber Tiberias’ta toplanmaya karar verdiğimizizi ve onu da ziyaret etmeyi düşündüğümüzü açıklamaya başladık. Hazır buradayken nasıl olurdu da onu ziyaret etmezdik?

Bütün gözler RABAŞ’a çevrilmişti. Uzunca bir duraksamanın ardından, hepimize meraklı bir bakış attı ve şöyle dedi, “Hadi bir şeyler yiyelim.”

Herkes rahat bir nefes aldı ve yüzümüz güldü. Yemek uzmanımız Aron Brizel, birilerini pazara gönderdi, diğerleri suyu kaydattı ve sebzeleri doğradı. Bizi bir bayram havası sardı.

YEMEKLER HAKKINDA

RABAŞ ile yemek, özel olarak anılmayı hak ediyor.

Ona göre yemekler, yemek yemekten çok daha fazlasıydı. Dostlarla yan yana oturmak, üst düzey manevi bir süreçti. Bu eyleme karşı bu tutumu hepimizin içine yerleştirdi.

Yemeklerimiz tam bir sessizlik içinde gerçekleşirdi. Birbirinizle konuşamazdınız, herkes kendi içine odaklanır ve kendisiyle konuşurdu.

Hava gerilimden o kadar yoğundu ki, ağızımızdaki en ufak kırıntıya bile bir niyetle eşlik etmeye mecbur hissediyorduk. Eğer yemek bittikten sonra herhangi birimize ne yediğini soracak olsaydınız, o kişinin bunu hatırlaması bayağı zor olurdu. Yemeğin kendisinin hiçbir tadı yoktu çünkü bütün tat, yemekte değil, o koşulun kendi içindeydi.

Tiberias'ta gerçekleştirdiğimiz yemek de tam böyle

bir yemekti. RABAŞ'tan yayılan o özel içsel güç sayesinde bugün bile hepimiz hatırlarız.

ANCAK BİRLİKTE!

Birkaç ay geçti. Koşulları hatırlayamıyorum ama güzel bir gündü. RABAŞ ile Tiberias hakkında konuşmaya başlamıştık.

Birdenbire bana “Hadi, birlikte gidelim” dedi.

Bu uzun zamandır hayalini kurduğum bir şeydi. Doğal olarak, yolculuktan önceki gece uyuyamayacak derecede gergin ve darmadağındım. Aklım çılgına dönmüştü. Nasıl olacaktı? Rebbe'yi hayal kırıklığına uğratmamak için ne yapmalıyım? Hangi yemeği hazırlamalıyım?

Yemek hazırlama işini eşim üstlendi. Eşim, RABAŞ'ı görür görmez, ona karşı kanı ısınmıştı. Eşimin babası Stalin'in "Büyük Temizliği'nin"³⁴ kurbanı olmuştu ve RABAŞ, eşimin hayatına girince, eşimin kalbi ona ısınmıştı; babasının yokluğu ve babasıyla birlikte geçiremediği onca yıl vardı.

Bu en çok onun yemeklerinde kendini gösterdi. RABAŞ sık sık Olga'nın (eşimin adı) yemeklerini diğerlerinininkine tercih ettiğini çünkü onun tüm kalbini vererek yemek yaptığını söylerdi. Özellikle Olga'nın kendi tarifıyla hazırladığı çorbayı çok severdi. İçinde bir parça dana eti, tavuk budu, patates ve makarna olan ve kaşığın içine girebileceği bir kalınlıkta pişirilmeleri gerekiyordu. Birbirimize yakın yaşadığımızdan, yemeği soğumadan, hala sıcakken RABAŞ'a getirirdim. Bir kaşık tadar, gözlerini kapatır, bir süre durur ve sonra dudaklarını şapırdatarak şöyle derdi, "Ah, bu çok iyi!" Sonrasında oturur ve Olga'ya teşekkür notu yazardı. Olga bu notların çoğunu halen saklar. Her bir yemek için ona geri bildirim verirdi. "Biraz tuz ek," yazardı RABAŞ, "Az biraz daha pul biber ve yemek mükemmel olacak!".

34 Büyük Temizlik ya da Büyük Terör, Joseph Stalin'in 1936'dan 1938'e kadar Sovyetler Birliği'nde yürüttüğü siyasi baskı kampanyasıydı.

RABAŞ'ın inanılmaz bir özelliği vardı. Hiç kimseyi ihmal etmezdi, aksine herkesle ilgilenirdi. Özellikle kendisine karşı sıcak davrananları hissederdi; bunlar ona neşe getiren meleklerdi. Eşim Olga da onun için tam olarak böyle biri olmuştu.

KORKU

Yolculuktan önce, sanki gözden hiçbir şey kaçırmamam lazımmış, sanki ıssız bir adaya gidiyormuşuz gibi endişeliydim. Çarşaf, kitap, kahve ve yemek aldım. Ringa balığı, kepekli ekmek ve bir çeşit peynir sevdiğini biliyordum. Olgatavuşu, pırzelayı kızarttı ve sebzeleri doğradı.

Sonunda arabaya vardığımızda, RABAŞ’a neden bu yolculuk hakkında bu kadar telaşlı olduğumu sordum.

Bunun iyi bir şey olduğunu ve ilk emrin korku olmasının tesadüf olmadığını söyledi. Aynı türden bir korkuyu babasına karşı hissettiğini ve bunun manevi korkuya benzer olduğunu ekledi. En nihayetinde, kendim için endişelenmiyordum, endişelendiğim şey kendimi yükseltip yükseltmeyeceğim, kendimi iptal edip edemeyeceğim ve hocama yardımcı olup olamayacağımı. “Doğru değil mi?” diye sordu ve hemen akabinde kendi sorusunu yanıtladı, “Dünyamızın tamamen farklı olmasının önemi yok. Sürekli olarak başkaları için yaşamaya çabalamalıyız. İşte bu doğru korkudur. Işığı çeker.”

Sürekli olarak not defterimi ya da kayıt cihazını çıkarmak istiyordum; bu ikisini sürekli yanımda taşırdım. Ama RABAŞ bu gezimizde oldukça katıydı. Not defteri ya da kayıt cihazı yasaktı!

İKİ KİŞİLİK OTEL ODASI

Tiberias’ta bazen Rabbi Yitzhak Keller’in öğrencisine ait pejmürde bir otelde kalırdık. Otelin tek misafirleri bizdik.

Bomboş koridorlar, cereyanlıydı ve toz ve baharat kokuyordu. Gece vakti, sessizlik RABAŞ'ın gırtlaktan gelen sesle bozuluyor ve boş koridorlarda yankılanıp açık pencereden geceye sızıyordu.

Tıpkı bir bebek nasıl babasının yanına oturur, ben de onun yanına öyle oturdum. Numara yapmama gerek yoktu; benim hakkımda her şeyi zaten bilirdi. Beni harekete geçiren şeyi, bütün düşüncelerimi, arzularımı, dürtülerimi. Bazen onu benim hakkımda bir şeyler anlatması için zorlardım ve kendime bile itiraf edemediğim karakter özelliklerimi bana söylerdi. Kendimdeki bu nitelikleri tanımlayabilmemin, aynı yargıya varabilmemin, kendimi olduğum gibi görmemin mümkünatı yoktu.

Bu otelde birkaç hafta kaldıktan sonra Drori, onunla kalmamızı teklif etti. İşte tam o ev, kalbimde sonsuza dek yer edecekti. Mucizelerin yaşandığı ve dualarını yükselerek dünyayı baş aşağı çevirdiği o ev. Gerçek RABAŞ'ı, Yaradan'ın hayaliyle dolup taşan, kendini tek ve büyük bir amaca, kendini O'nu dünyaya ifşa etmeye adanmış adamı orada gördüm.

BURADA KONUŞULAN BURADA KALIR

Bazı zamanlar, Tiberias'taki konuşmalarımızı kaydetmediğim için pişmanlık duyarım; onlar inanılmazdı. Aynı zamanda, kaydedilmesi ve kaydedilmemesi gereken şeyler arasındaki farkı kendim gördüm. Öncekinde kendini nasıl kısıtladığını ve sonrakinde nasıl rahat olduğunu.

Baal HaSulam da aynı şekilde davranıyordu. Derslerinde not tutulmasına izin vermezdi. RABAŞ dersten çıkıp, dersteyken babasının söylediği her şeyi hatırlamaya çalışırdı ki bu daha sonrasında muhteşem *Şamati*'lerin (*Duydum*) doğumuna sebep oldu. Notları Baal HaSulam'ın mükemmel bir kop-

yasıydı, ki RABAŞ'ın babası karşısında kendini iptali muhteşemdi ve bu yüzden notlar, konuşmalarıyla kelimesi kelimesine eşleşiyordu.

RABAŞ, bir yandan babasının sözlerini kayda alıyor, öte yandan söylenenlerin bir kez bile kaybolmayacağını biliyordu. Manevi bilgi her daim aynı kalır. Pek çok kez, olağandışı, oldukça yüce, bu dünyaya ait olmayan bir şeyi açıklamadan söylerdi.

Bir defasında, RABAŞ'ın bir öğrencisi, arkadaşım Aron Brizel, bizi Tiberias'ta ziyaret etmişti. Bu vesileyle, RABAŞ, anlamını takip edemediğimiz sözler söyledi. Brizel bir heyecanla meraklı bir şekilde atladı: “Ne dedin Rebbe?”, “Ah, bu sizin için değildi, dünyada kalsın diyeydi.” diye yanıtladı RABAŞ.

Yüce bilgilerin kaybolmadığını ancak zamanı geldiğinde onu anlayacak insanlar için beklediğini anlamıştı. Daha sonra, bu onların kalplerini açacak ve bizler RABAŞ'ı ve bizler için bu düşünce ve edinim hazinesini toplamış olan tüm büyük Kabalistleri ‘duyacağız.’ İhtiyaç duyacağımız tek şey onları duyma arzusu olacak, herhangi bir teknoloji değil.

TİBERİAS'TAKİ SONSUZLUK

Tiberias gezilerimiz için Drori'nin eski tek katlı evine taşındık.

Evin dışındaki arazi otlarla kaplıydı ve eve giriş için tek bir yol vardı. Evin iki odası vardı. RABAŞ birinde uyurdu, ben de diğerini aldım.

Ev oldukça basitti, ekstra bir imkânı yoktu. Ama bu iki küçük odalı evi ve orada hissettiğim sonsuzluğu dünyadaki en gösterişli odalara değişmezdim.

Eve gelir, bavullardan eşyaları çıkartır ve bize yemek pişirirdim. Yemeği yer ve hemen Hamei Tveria³⁵ kaplıcalarına giderdik. RABAŞ kocaman bir küvete dalar ve sıcak bir duş alana kadar yarım saat orada kalırdı ki bütün bu seans toplamda kırk dakika

35 Hamei Tveria [İbranice Tiberias] kaplıcaları, Celile Denizi kıyısında, Tiberias kasabası yakınlarında bulunur.

sürerdi. Sıcağı gerçekten çok severdi. Ben 20 dakika bile dayanamazdım. Sonrasında yatağa uzanır, onu boydan boya örter ve battaniyelerle sarardım.

Her şeyi çıkarmaya yetecek kadar terlemeyi severdi. Çok da içerdi. İçerdi ve terlerdi, terlerdi ve içerdi. Doğal olarak, kendisi için neyin iyi olduğunu ve neyin olmadığını hissederci. Kendini zorlamazdı, hayır. Bu oldukça doğaldı, sanki doğrudan doğa ile konuşuyormuş ve uyum içeren her şeyi kabul ediyormuş gibi. Bu onun kendi bedenini temizleme şekliydi. Tüm kirin gözeneklerden akıp gitmesine izin veriyordu.

Daha sonrasında ne olduğunun detayına fazla girmeyeceğim. Nasıl oradan eve geldiğimiz ve ne yediğimizi. En ufak ayrıntısına kadar her şeyi hatırlıyorum ama en önemli olan şey bunu tek bir amaçla yapmış olmasıydı. Bütün gücünü çalışmaya harcamak.

Hamei Tveria'daki bu istirahati, hatta yeme ve içmesi (Bu arada, hiç gereğinden fazla yemezdi!) bile bütün bunlar 8-10 saatlik çalışmanın tek bir dakikasını bile boşa gitmemesi için yapıldı.

Esasen bedenine karşı son derece sertti. Her zaman nasıl yaptığını gözlemlerdim çünkü benim kendi bedenim için başka hesaplarım vardı.

BIRAK ACI ÇEKSİN

Yılda birkaç kez cilt problemi yaşadım. Bazen o kadar kötü oluyordu ki yataktan kalkamıyordum bile. Marangoz arkadaşım Yaron, benim için özel bir çember yapmıştı. Bu çember sayesinde battaniyeyi hiç vücuduma değdirmeden üzerime örtebiliyordum. Elden ayaktan kesilmiş bir şekilde, korkunç acılar yaşadım. Vücudum nefes almıyor, cildim katmanlar halinde soyuluyordu. Kelimenin tam anlamıyla derilerimi tutar ve soyardım. Tüm vücudum yaralarla kaplıydı, gözeneklerimden iltihap sızıyordu. Kelimenin tam anlamıyla deri döküyordum...

Bu dönemlerden birinde, RABAŞ'la parkta yürüyüşe çıktım. Yataktan çıkmayı başarmıştım ve kıyafetlerim cildime değdiği için canım çok yanıyordu. Acı içinde olduğum halde yine de parkta RABAŞ ile buluşmaya gelmişim, aksini düşünemezdim bile.

Kıştı ve havanın soğuk olması hoşuma gitmişti. Rüzgâr soğuk ve sert esiyordu ve yürürken gömleğimin düğmelerimi açtım, rüzgâr tenime işliyordu. Daha da soğuk olmasını, tenimi daha da yakmasını istiyordum. Gözlerim kapalı yürürken, sadece RABAŞ'ın orada olup olmadığını kontrol etmek için gözlerimi açtım... Birden onun gözlerini dikip bana baktığını gördüm.

Ağzımı zar zor hareket ettirdim, sanki ağzımın içi zift doluydu, canım çok acıyordu ve ona “Ne olacak Rebbe?! Ne?!” diye sordum.

Bana doğru bir adım attı, elimden tuttu ve büyük bir acıyla konuştu, “Bırak acı çeksin! Bırak!” Bedeni kastediyordu. Sonra, sanki sertçe çimdikliymiş gibi kendi derisine parmağı ile bastırdı, gözleri neşeyle parladı. “Michael! Bu çektiğin acının sana nasıl bir yarar sağlayacağını hayal bile edemezsin.”

BEDENİNİN EFENDİSİ OL

O böyle yaşamıştı. Çocukluğundan beri bedenine, sanki yabancı bir şeymiş gibi davranacak şekilde yetiştirilmişti. Böylece bedenini işaret edip, “Bırak acı çeksin!” diyebilirdi. Bırak *acı çeksin!* Bedenden bahsederken, her zaman egoyu kastetmişti. Kendi egosunu çiğnemekten haz alıyordu.

Bu bir tür mazoşizm değildi çünkü aynı zamanda ihsan etme niteliğine sahip biriydi. Ona göre beden, ruhun bir uzantısı gibiydi, ondan tamamen ayrıydı. Bedenin ve ruhunun efendisiydi hem bedenin egosunu hem de ruhunun yüksek amacını kontrol ediyordu. Ego ve ruhun amacı, iki çizgi gibiydi ve o ikisini birleştirerek üçüncü çizgiyi inşa etmişti. Bu üçüncü çizgide kendini buldu.

Daha yüksek realiteye ulaşan bir kişinin hayatı böyle olmalıdır. Sürekli saldırıda bulunan bir kişi. O öyle bir insandı ve sürekli saldırıyordu. Tiberias’da buna bizzat şahit oldum.

DÜNYAYA KARŞI ATAĞA GEÇMEK

Tiberias’tayken günde 8-10 saat çalışırdık.

8-10 saat de dua ederdik. Çalıştığımız şeyler, *On Sefirot*’un 16. bölümü, *Niyetlerin Kapısı* kitabı, Baal HaSulam’ın mektupları ve tabi ki *Şamati*’den makalelerdi.

Bunlar, genel derslerde başkalarıyla birlikte ya çok nadir ya da hiç çalışmadığımız materyallerdi. Yıllar sonra RABAŞ onları tüm grupla birlikte çalışmaya karar verdi. Bunun dışında Kabalistler’in çok gizli bir şekilde yazdıkları *gizli parşömenleri* sadece kendileri veya onları anlayanlar için okurduk. Henüz bunun hakkında konuşamam.

RABAŞ bu metinleri alır ve bana açıklardı. Tam olarak ruha en yakın kısımları, bize en yakın kökleri seçerdi. Onları hissederci. Benim duymam onun için önemliydi, sadece duymak değil. Beni o metinlerle yıkadı.

Tüm dünyadan kopuk, telefonsuz, sadece maneviyat konuşmak arzusu ile karşılıklı otururduk ve tek bir kelimeyi bile kaçırmamak için can kulağı ile dinlerdim.

Her zaman yaptığı gibi gözlerini kapatıp, başını sallayarak konuşurdu. Aniden donar ve uzun süre sessiz kalırdı. Ne duydu? Ne düşündü? Bazen Baal HaSulam'la konuşuyor, onu duyuyormuş gibi geliyordu. Geriye dönüp baktığımda, muhtemelen durum tam olarak buydu.

Akşamları yürüyüşe çıkardık. RABAŞ kolumdan tutunarak yavaş bir tempoda yürürdü. Dükkanları, restoranları ve kafeleri geçip göle inerdik. Bazen konuşur, bazen sessizce yürürdük, ben sigara içerken o derin düşüncelere daldı, onu rahatsız edeceğim diye ödüm patlardı.

Geri döndüğümüzde, yatakları yapar, komodinin üzerine su koyar ve sonra onu yatırırdım. Uyumadan önce her zaman *Şamati*'den bir şeyler okurdu. Okuduktan sonra ışığı kapatır ve anında uykuya daldı.

Böylece sabah olsun da başka bir saldırı başlatabilsin.

ENGELLERİ AŞABİLİRDİK...

Bir keresinde grubumuza atak fırsatı verildi. Bu Sukot³⁶ Bayramı'nda gerçekleşti.

36 Sukot, ruhsal ıslah yolundaki evrelerden birini simgeleyen bir bayramdır. Sukkot bayramı için hazırlıklar, bir çardak inşa ederek başlar, çatı ana unsurdur. Çatı, perdeyi temsil eder – kişiye doğuştan gelen egoist niteliklerinin üstesinden gelmesi için verilen özel bir güç.

Tüm grubumuz bayrama hazırlanmak için dışarı çıktık. Sukayı, RABAŞ'ın katı kurallarına uygun olarak inşa ettik. Her şeyi iyice kontrol etti, her eklemine dokundu ve mutlu ayrıldı. Tek bir demir çivi olmadan, çardak duvarların üzerinde yükselen ve neredeyse tüm ışığı engelleyen özellikle sağlam bir çatı³⁷ ile tamamen ahşaptan inşa edilmişti.

Yorgunluktan zar zor ayakta duruyorduk ama şenlik havası çok güçlüydü, yükselme hissi her zamankinden daha fazlaydı.

37 Bir sukka inşa etmek ve onu bir çatı ile örtmek, dış inşaattan daha fazlasını ifade eder, aynı zamanda iç inşayı da ifade eder. İkincisi, manevi değerleri egoist değerlere göre yükseltmeyi ve bunların önemini hayattaki her şeyin üzerine yerleştirmeyi içerir. Tek bir kişi için sukkah inşa etmek imkânsızdır. Arkadaşlarınızın, çevrenizin yardımına ihtiyacınız vardır. Bu nedenle maneviyata giden yolda böyle bir ortam inşa edilmelidir.

Bayram esnasında, RABAŞ, belki de daha fazlasını algılayabildiğimiz için derste özel bir açıklama yaptı. Her zamanki gibi duygusal ve açıklamalarıyla cömert, bizi atağa geçmeye hazırlıyordu.

“Artık evi terk ediyoruz” dedi. “Egoya kapımızı kapatıyoruz. Bir daha geri dönmeyeceğiz.”

Nefes nefese onu dinliyorduk. Hemen arkasındaydık...

“Bu ilk ıslah, kişinin egosunu kısıtlanmasıdır. Onsuz ilerleme olmaz. Sukka’ya taşınıyoruz. Bu geçici konutta, sürekli değişim içinde, perdeler yönelerek sonsuza kadar yaşamaya hazırız. İşte üstümüzde, ortak perdemiz. Biz her zaman perdemizin altındayız! Ancak bu şekilde gerçek bir bayram olur! Arzularımızın üzerine çıkmak, ihsan eden gibi olmak, Yaradan gibi olmak, havada süzülüyormuş gibi yaşamak...”

Heyecanlandık, her an bir şey olacak beklentisiyle yanıyorduk. Hepimizin hayatı boyunca beklediği bir şey...

Ama günler geçtikçe böyle bir şeyin olmayacağını anladık.

Sukkot Bayramı'nın beşinci günü, sabah saat 11 civarında, sahil boyunca yaptığımız yürüyüşte kendimi daha fazla tutamadım. Durdum ve RABAŞ'a sordum: “Ne eksikimiz var?! Ne?! Hepimiz maneviyatı o kadar çok istiyoruz ki, bütün hafta Sukka'da birlikte çalışıyoruz. İnanılmaz dersler veriyorsunuz! Peki neden ilerleyemiyoruz, neyi kaçırmıyoruz?!”

Sorunun yalnızca bana ait olmadığını, hepimizden geldiğini hissetti ve cevap verdi.

“Kaybettiğimiz şey bir atak. Atağa geçmeliyiz! Birleşirsek ancak üstesinden geliriz.”

Ve yürümeye devam ettik.

O akşamın ilerleyen saatlerinde unutulmaz bir ders verdi ve bize İsrail halkının Mısır'dan çıkmasına izin

verilmesinin tek sebebinin halkın arasındaki birlik olduğunu söyledi. Yaradan’a haykırmalarını, Kızıldeniz’i geçmelerini ve bilinmeyene hücum etmelerini ancak birlik sağladı. Sadece birlik, Yaradan’ın şu şartını kabul ederek Sina Dağı’nın eteğinde tek bir ulus olmalarına izin verdi: Birleşin, yoksa burası sizin mezarınız olacak.

“Bu koşulları kabul ederseniz” dedi, “yeni bir dünyaya doğmayı başaracaksınız.”

Biz bu şartları kabul edemedik. Başaramadık. Bu kalbimde asla iyileşmeyecek bir iz bıraktı.

KEŞFİM

O unutulmaz Sukot Bayramı’ndan ve Tiberias’ta geçirdiğimiz zamandan bu yana uzun yıllar geçmişti. Geriye dönüp baktığımda çok net anlıyorum ki, o zamanlarda sorduğum sorular benden değil, ondan gelmişti. Okuduğu metnin hiçbir satırı benim için okunmadı. Yaptığı hiçbir açıklama bana yönelik değildi.

Bu düşünceler, özellikle bizim Tiberias’ta geçirdiğimiz zaman için geçerlidir. Bana dışarıdan gelen diğer tüm etkilere direnme, sonuna kadar onunla kalma gücü bağışlayan bir tür “kan nakli” idi. Ölene kadar ve hatta o öldükten sonra bile onunla kalmam için.

Son nesil³⁸ için son derece gerekli olan bu metodu, üzerimde kusursuzlaştırıyordu. Bu metot oksijen kadar gerekliydi. Bu nesil, daha “son” nesil olduğunu anlamamış olsa da burada. Ama RABAŞ biliyordu, bu yüzden üzerine düşeni yapmak için acele etti. O, İbrahim ile başlayan ve büyük Kabalistler’in tüm nesillerinden günümüze uzanan bu uzun zincirin son halkasıydı.

Onu hissettim. Ve umutsuzca en küçük ölçüde bile olsa onun gibi olmayı istedim.

DOĞUMUM

Ama bu ne olabilirdi? RABAŞ’ın, Kabala’nın tüm insanlara ifşa edilmesini istediğini biliyordum, bu yüzden uzun zamandır bir kitap yazmayı planlıyordum.

“Kendimi bir kitaba adamalı mıyım?” diye sordum.

“Kesinlikle. Bir tane yazmalısın” dedi. “Sana elimden geldiğince yardım edeceğim.” Sık sık gelişimi kontrol edecekti.

38 “Son nesil” terimi, insan egoizmini düzeltme sürecinin başlangıcına işaret eden nesli ifade eder.

Kitap, sanki ona gebeymişim gibi, içimde çok doğal bir biçimde şekilleniyordu. Sonuçta, benim için düzenli olarak düzelterceği tüm çizimler de dâhil, RABAŞ'tan öğrendiğim hemen hemen her şeyi kopyalıyordum. Zaten tüm dünyalar sisteminin kısaltılmış bir versiyonunu yazıp çizebilecek durumdaydım.

Bugün milliyetlerine, yaşlarına veya başka herhangi bir şeye aldırmandan Kabala'yı herkese açıklamak ve öğretmekle suçlanıyorum. Bu insanlar, RABAŞ'ın buna izin vermeyeceğini iddia ediyorlar. Ne saçma!

Evet, Ortodoks bir ailede dünyaya gelmişti. Evet, tüm hayatını dini bir çevrede geçirmişti. Yine de babası Baal HaSulam gibi onun da zihniyeti evrenseldi. Kabala'nın herkese açıklanacağı bir zamana girdiğimizi biliyordu ve beni buna hazırlıyordu. Bu yüzden Rusça kitap yazma fikrimi tamamen destekledi. Bu kitapların Rusya'da sadece Yahudilere değil herkese dağıtılacağını çok iyi biliyordu ve bu onu hiç rahatsız etmedi.

Kitap içimde tamamen olgunlaştığında, oturdum ve onu tam anlamıyla iki ayda yazdım ve üç küçük kitap haline getirdim. Bana ıstırap veren her şeyi kâğıda döktüm; yazmasaydım o içsel gerilimden patlayacağımı fark ettim.

Böyle doğurdum. Daha uygun bir ifade şekli düşünemiyorum.

Bütün kitaplar bitip basıldığında, onları RABAŞ'a getirdim. Sayfaları okurken ve diyagramları kontrol ederken, ağzında bir sigarayla başı hafifçe yana eğik, orada oturduğunu görünce içimi mutluluk kaplamıştı.

Sonra bana sordu: “Kaç nüsha basacaksınız? Satış fiyatı ne olacak?”

“Ücret talep etmeyeceğim” dedim.

RABAŞ, “Hayır. Satılması gerekiyor ve ucuza da değil. Normal bir kitap gibi fiyatlandırın” dedi.

Ben de öyle yaptım.

Kitap üzerinde çalıştığım süre boyunca sürekli mutlu hissettim. Ama kitap çıktığında, sanki içimdeki tüm hava çıkmış gibi, içim karardı. Düşüşlerin yolda gerekli durumlar olduğunu bilseniz bile, onlar için hazır olsanız da düşüş gerçekten geldiğinde, hiçbir bilgi veya hazırlık süreci kişiye yardımcı olmaz.

DÜŞÜŞLERİM

Düşüşler nasıl geldi? Beklenmedik bir şekilde. RABAŞ'ın tartışmasız büyüklüğü birdenbire parçalandı. Büyük bir yükseklikten düşmek gibiydi.

Onlar için hazırlıklı olduğumu, RABAŞ tarafından “korunduğumu” düşünmüştüm. Ama bir düşüş geldiğinde, öğrendiğim hiçbir şey yardımcı olmadı ve negatif sonsuzluğa düştüm.

Özellikle bir düşüşü asla unutmayacağım. RABAŞ’a çok sinirlendim, bu yüzden yanına gidemeden evde kaldım.

Daha sonra, RABAŞ’ın sınıfta kollarını şaşkınlıkla iki yana açtığını ve “Dostunu öylece nasıl terk edersin?!” diye tekrarladığını anlattılar bana.

Benden bahsediyordu! Dostuydum ve onu terk etmişim!

Öğrendiğimde afalladım. Bana hemen söyleselerdi, her şeyi bırakıp ona dönerdim!... Ama sonra, gerçeği hemen anladım. Bana söyleselerdi bile, sorunumun üstesinden gelemezdim. Hayır, gitmezdim.

Tam bir hafta evde kaldım. Sağlıklı, yetişkin bir adam olarak kendimi tam bir paçavra gibi hissettim. Tüm çabalarımın rağmen kendime hükmedemedim.

Sonra RABAŞ’tan beklenmedik bir çağrı geldi.

“Ne oluyor, Michael?”

“Kalkamıyorum.”

“Kalk ve gel, hemen şimdi!”

“Yapamam!”

“Gel!”

“Evden çıkamıyorum” diye ağlamaya başladım. En son ne zaman ağladığımı bile hatırlamıyordum ama o an gözyaşlarımı tutamadım. “Hareket edemiyorum, Rebbe!” dedim.

Söylediği bir sonraki şey sakın, düzgün bir tonda söylendi.

“Beni duyuyor musun Michael?”

“Evet.”

“Bu akşam seni bekleyeceğim. Oturup yemek yiyeceğiz. Seni anlıyorum.”

O akşamın ilerleyen saatlerinde, grubumdaki adamlar, onun habercileri olarak evime geldi. Beni yemeğe götürdüler, orada RABAŞ bana bir bardak viski ikram etti.

“Şimdi sen de benim gibi paspassın³⁹” dedi. “Bu iyi. Şimdi iç.”

İçtim. Bu bizim iç dualarımız eşliğinde sessizce yediğimiz tipik bir yemeğimizdi ve hemen işe yaradığını hissettim! Farklı bir insandım!

³⁹ “Paspas” kavramı çok yönlüdür. Bu, bireysel olarak hiçbir şeyi başaramayacağım, Yaradan’a tamamen bağımlı olduğum ve bunu keşfetmekten mutlu olduğum anlamına gelir. Böylece, eylemin başı ve sonu var ve bir “paspas” durumuna ulaşmak için her eylemde çaba sarf etmeliyim. Oradan, Yaradan’a sarılmalı ve O’nu bir şeyler yapmaya zorlamalıyım.

“Çabaladım ve buldum” ilkesine göre, tüm çabalardan sonra “paspas” haline gelir. Bu son aşama, hiçbir şeyim kalmadığını, tamamen tükendiğimi, enerjiden ve tüm itici güçlerden yoksun olduğumu ve şimdi ışıktan almam gerektiğini fark ettiğim kritik bir adımdır.

Kendi başıma bir düzeltme yapamam, algının gerekli bileşenlerini de biriktiremem. Ancak, çaba sarf etmek için ihtiyaç duyduğum arzuyu gruptan alabilirim. Yaradan bana Baal HaSulam tarafından tarif edilen yüce dereceye yükselme fırsatı vermemiş olsaydı, sonsuza dek hayvan seviyesinde kalırdım.

Ertesi günkü sabah dersinde, RABAŞ'ın yanındaydım ve bana dşşm hatırlatacak herhangi bir yorum yapmayıp, böyle bir yaklaşım sergilemedi

ÖĞRETMENİNİN ÖNÜNDE “İPTAL” OLMAK

Bu son derece önemlidir, RABAŞ hayatım boyunca bana bunun önemini anlattı. Ğretmenden alabilmek için, onun önünde kendini geçersiz kılmalısın. Bu gerekli bir koşuldur.

Bir keresinde RABAŞ'ın erkek kardeş, Moşe Aşlag'ı, arabayla eve götürüyordum. O zamanlar gerçekten yeniydim ve Moşe ile konuşurken laf arasında öyle bir cümle kurdu ki o cümle hafızama kazındı; o sözü sonsuza dek unutamayacaktım. “Rebbe'ne bağlı kalmalısın. Sana hiçbir şey yardım edemez.”

Dinlenmeme izin vermeyen “bağlı kalmak” kelimesidir. RABAŞ ile aramdaki birliğin doruk noktasında olmasının hayalini kurdum; bu en çok özlem duyduğum şeydi. Onunla, özellikle Tiberias’tayken, “ağızdan ağza”⁴⁰ bağ hakkında birçok kez konuşmuştum. Ve duyduğum cevap her zaman aynıydı. Üstteki, çocuk seviyesine indiğinde ve onda manevi bir iz bıraktığında, üsttekinin önünde iptal olmak, ortak bir perdeyle sonuçlanır.

Öğretmeninin “içine girebilmek” için, kendini tamamen onun hizmetine adayabilmek için, sıfır olman gerekir böylece o da seni bir sonraki haline dönüştürebilir. Anne babanın göğsüne bastırılan bir çocuk gibi, kendinizi etkisiz hale getirmeli, ağzınızı açmalı ve öğretmeninizden almalısınız.

⁴⁰ Kabbalistlerin dilinde, “ağızdan ağza” bağ, ortak bir perde ile manevi bir bağlantıdır. Bir öğrenci ve öğretmeni aynı niyete sahip olduklarında, onlar için “ağızdan ağza” bir bağ içinde birbirlerine bağlı oldukları söylenir.

Deneyimlerimin bana öğrettiği şey buydu ve idrak çok açıktı.

Başlangıçta RABAŞ'ın yanında görünmez olmak için bir fırsat aradığımı, onun “mağarasına” girmeyi ve orada onunla oturmayı hayal ettiğimi hatırlıyorum. Ego büyümeye devam ettikçe bu giderek daha da zorlaştı. Öğretmen, daha fazlasını ihsan etmek için can atarken, iptal olmak daha da zorlaştı.

GECEİN KARANLIĞI ÇÖKÜNCE

Bu günlerde, ne zaman “gece”⁴¹ karanlığı çökse, hep aklıma RABAŞ'ın kaya gibi sağlam olduğu geliyor. Kaya gibi! İçimde bu kayaya ait olma hissi uyandıkça, ondan güç alıyorum. Ondan güç alıyorum! Eğer güç almaz isem, en azından sabır alıyorum. O olmasaydı devam edemezdim, buna hiç şüphe yok.

Bütün hayatını manevi edinime adanmış ve her an kendini feda etmeye devam eden bir adamdı.

⁴¹ “Gece,” arzunuzun kaybolup yerini ilgisizliğin aldığı, lezzetin kaybolduğu bir duruma işaret eder. Birinin ıslahı üzerindeki çalışmalarını duymak zorlaşır, sürekli olarak dost sevgisi ve bağ hakkında konuşmaktan yorgun düşeriz.

Karşısına dışsal ya da içsel bir sorun çıktığında, RABAŞ bu sorunun üzerinde çok düşünür ve sonra tepki verirdi. Dışarıdan tamamen sakın görünse de tepkisi şimşek hızındaydı. Tek ihtiyacı olan bir andı! Tam bir inançla ilerlemeye devam etti.

Bana gerçek manevi çalışmanın doğasını gösteriyordu. Hiç düşünmeden bir dişli çark ol! Kendinizi o kadar ıslah edin ki, tüm sistemle aynı yönde hareket etmeye devam edin.

“Yaradan’ın kölesi”⁴² olmanın anlamı budur. Evet, bir analiz yapmak ve karar vermek gerekir, ancak bu o kadar sık ve hızlı gerçekleşir ki başlangıç ve bitiş adeta birleşir.

RABAŞ böyle bir adamdı.

42 “Köle”, Efendisinin iradesini, amacı üzerinde durmadan, onu edinmeden ve hatta onu edinmeye çalışmadan gerçekleştiren kişidir. “Adanmış bir köle”, kendisine bir emir verildiği için yüzde yüz mutlu olduğu ve Efendi’nin iradesine tam olarak uygun olarak -tamamen, eksiksiz, kusursuz bir şekilde, tek bir kusur olmadan, kendi aklının herhangi bir müdahalesi olmaksızın- yerine getirebildiği için yüzde yüz mutlu olduğu anlamına gelir. Efendisinin beyninin emrini yerine getiren bir organ gibi. Kendimi düzeltme, hiç düşünmeden yüksek sistemle uyum içinde hareket eden bir dişli çark olma arzum o kadar büyük ki! Bu “Yaradan’ın kölesi” olmanın anlamı budur, yani insanın tam ıslahı. Böyle yaparak O’na tam olarak ulaşırım- tüm sistemi ve onu yöneten gücü.

HATALAR

Tüm grubumuz onu böyle gördü. Biz de onun gibi olmayı arzuladık.

Sonuç olarak, acele ettik ve hatalar yaptık.

Bir keresinde birkaç kişi bir komün oluşturmak için grubu ikna etti.

Yapay ve vakitsiz olduğunu düşünerek, bu fikre karşı çıktım. Niyetin iyi olduğunu biliyordum ama yine de itiraz ettim.

İddiaları şuydu: Neden Kabala'yı ve RABAŞ'ın dost sevgisi hakkındaki makalelerini çalışıyoruz? Neden birbirimize dost, hatta kardeş diyoruz?!

En temel olan şeyle başlamaya karar verildi. Tüm maaşlarımızı bir araya getirip eşit olarak paylaşacaktık.

Ertesi gün, dostlar toplantısından sonra, RABAŞ ile yürüyüşe çıktım. Kendimi tutamadım ve ona her şeyi anlattım.

Aldığım tepki, tamamen beklenmediğim bir tepkiydi.

Sokağın ortasında durdu, yüzü kıpkırmızıydı.

“Ne?!”

Kekeleyerek tekrarladım. Onu uzun zamandır böyle görmemiştim.

“Dost sevgimizi ifade etmek istedik...” diye açıklamaya başladım.

“Bunu yapma hakkını size kim verdi?!” diye bağırdı.

O anda korkunç bir şey olduğunu anladım.

“Şimdi ne yapabiliriz? Herkes kararını verdi...” diye mırıldandım.

“Kim karar verdi?!”

“Herkes.”

Hızla arkasını döndü ve yürümeye başladı. Sonra durdu ve sert bir şekilde ekledi:

“Ben karışmam. Siz başlattınız, o yüzden siz halledin!”

Hemen adamların yanına gittim ve onlara RABAŞ'ın tepkisinden bahsettim. Bu tehlikeli girişime derhal son verdik.

Daha sonra, nasıl bu kadar kör olabildiğimizi düşündüm. Bütün bu devrimlerin nasıl sonuçlandığını çok iyi bilmemize rağmen, nasıl böyle bir karar verebilmiştik? Özellikle ben. Bunları bire bir yaşamıştım. Egoistler, dost sevgisi adı altında yaşamaya karar verdiklerinde, sokaklarda kan gövdeyi götürürdü, bunun ne anlama geldiğini görmüştüm. Tüm bunlar egonun kurnazlığını fark etmedikleri, gerekli uzun ve kapsamlı hazırlıkları tamamlamadıkları, yeni nesilleri eğitmedikleri içindi... İşte bu yüzden, hep çöküyor. Bizde de böyle olacaktı.

RABAŞ, çok yatırım yaptığı grubumuzun bu başarısızlığını önceden görmüştü. Bizi kaçınılmaz olarak parçalayacak olan nefreti öncedengörmüştü. Nefretin üzerinden sevgiye çıkmaya hazır olmadığımızı gördü.

Bizi korkuttu, biz de başlamadan bitirdik. Yaradan'a şükür devam etmedik.

Bu girişime grubu teşvik edenler, birkaç hafta sonra gruptan ayrıldı. Sanki yukarıdan dışarı itilmiş gibiydiler...

...Yoğun bir haftanın sonunda Tiberias'a geri döndük.

Neredeyse hiç aksatmadan, yolculuk sırasında Meron Dağı⁴³'ndaki RAŞBÎ'nin mezarını ziyaret ederdik.

RABAŞ'IN GÜCÜ

RAŞBÎ'nin⁴⁴ mezar yeri, RABAŞ için her zaman özel olmuştur. Mezara yürümekten, taşına dokunmaktan ve kendi kendine birkaç söz söylemekten ne kadar ilham aldığını fark ettim.

Hiçbir zaman, herkesin yaptığı gibi yüksek sesle bir şey söylemezdi. Mezmurları veya dua kitabını da asla açmazdı. Bunun yerine, birkaç dakika boyunca içten, mükemmel bir şekilde derinlere odaklanırdı. Ben de hep yanında olurdum.

43 Meron Dağı, Celile'deki en yüksek dağdır, Safed şehrinin yanındadır

44 RAŞBÎ — Büyük bir Kabalist olan Rabi Şimon bar Yochai, Zohar Kitabı'nın yazarıdır.

Bazen, “Peki, bir şey hissettin mi? Ne hissettin?” diye sorardı. İzlenimlerimi paylaşırdım ama bu, ondan ne kadar uzakta olduğumu vurgulardı.

Lag BaOmer⁴⁵ bayramında, RAŞBİ’nin mezarında farklı bir RABAŞ gördüm.

Her yıl, RABAŞ bayram sebebiyle buraya gelmek için daha az heyecan duymaya başlamıştı. Bunun nedeni, yüz binlerce insanın Lag BaOmer’deki mezarı ziyaret etmeye ve bölgeyi tarikat/tapınma yeri gibi bir şey yapmaya başlamalarıydı. RAŞBİ’nin mezarında olmanın karakteristik özelliği olan içsel sadelik ve sessizlik gitmiş, yerini şatafatlı gösterilere ve ticarileşmeye bırakmıştı. Yığınla insan, hayatları düzene girsin diye hamsa⁴⁶ ve mezuzah⁴⁷ almak için akın akın bölgeye geliyordu.

Mezara yaklaşmak, terbiyesizlik ve keskin dirsekler gerektiren bir mücadeleye dönüştü.

1984, bayramda mezarı ziyaret ettiğimiz son yıl oldu.

45 Lag BaOmer’e: Rabbi Şimon bar Yochai’ye (RAŞBİ) adanmış bir bayram.

46 Hamsa: Yahudiler ve Araplar arasında popüler olan, avuç içi şeklinde bir muska.

47 Mezuzah, “saf bir hayvanın derisinden yapılan, duanın bir parçası olan Tora’dan iki alıntı içeren, dekoratif bir kutu içinde bulunan ve Yahudi evlerinin kapı sövesine yapıştırılan Şema İsrail’in bulunduğu bir parşömen parçasıdır.

Bir kaleye saldırır gibi, RAŞBÎ'nin mezarına doğru yol aldığımızı hatırlıyorum. RABAŞ'a yüzüm dönüktü ve ellerini tutarak kalabalığı itmek için geri geri yürüyordum. İlk başta işe yaradı ama mezara yaklaştıkça durmak zorunda kaldım. Elimden geldiğince sırtımla itmeye devam etsem de arkamdakiler bir santim bile kıpırdamıyordu.

Arkamı döndüm ve yerinden kıpırdamayan tıknaz bir adamla yüz yüze geldim. Tekrar itmeye çalıştığımda, yüzünde bir sırıtişla beni kolayca ve kasıtlı olarak geri tuttu. O zaman daha fazla çabanın faydasız olacağını anlamıştım.

Aniden RABAŞ'ın "Kenara çekil" dediğini duydum. Hiç beklemeden beni kenara itti, sonra uzandı, adamın omzunu tuttu ve kendine doğru çevirdi.

Adam savaşa hazır bir şekilde arkasını döndü ama RABAŞ'ı gördüğü anda yüzü bembeyaz oldu, gözleri yuvalarından çıktı ve çığlık atmaya başladı. Çok acayıpti! Adam korkudan kekelemeye ve RABAŞ'tan kurtulmaya çalışarak kollarını sallamaya başladı. Ama kalabalık çok yoğundu, hepimizi bir arada tutuyordu. Yine de panik içinde feryat figan böğürmeye devam etti...

RABAŞ ona hafifçe dokunduğu için, fiziksel bir acı hissetmemişti. Ancak RABAŞ'ın gözlerinde, onu bu duruma getiren bir şey vardı.

RABAŞ'ın bakışlarıyla ona ne iletteğı hakkında hiçbir fikrim yok ama adam yanmış gibi irkildi. Ve kalabalığı ite ite, RAŞBI'nin mezar taşına giden bir yol açtı. RABAŞ yürüdü, elini taşın üzerine koydu, kısa bir süre orada durdu ve geri döndü.

O orada dururken, kalabalığın ne kadar sessiz olduğunu hala hatırlıyorum.

Bittiğinde, RABAŞ, tek kelime etmeden arabaya geri döndü.

RABAŞ'ı her gün, her saat bu şekilde keşfettim. Bu keşiflerin bir sonu olmayacağını anladım.

“RABAŞ’ı tanıyorum” diye güvenle söyleyebileceğim bir saniye bile olmadı.

RABAŞ KORKUYA NASIL YAKLAŞIRDI?

Kısa bir süre sonra, onu ne kadar az tanıdığımı bir kez daha görecektim. Diğer çocukların beklediği Bnei Brak’taki derse zamanında yetişmek için, Tiberias’tan erken çıktık. Rebbe ile sohbete dalmışken, bir yerlerde yanlış bir dönüş yapmış olmalıyım ki kendimizi tanıdık olmayan bir yolda, tanıdık olmayan tabelaların ortasında bulduk. Birdenbire bir Arap kasabasında olduğumuzu fark ettik. Sokaklar, dükkânlar ve insanlar, hepsi Arap’tı.

O sıralar siyasi huzursuzluk ve ufukta Filistin ayaklanması vardı. Aniden oradaydık, onların şehrinde yapayalnızdık; siyah cüppeli ve şapkalı, uzun sakallı iki Yahudi, kaçınılmaz! Bazıları bizi hemen fark etti, durup başkalarına bizi işaret etti. Diğerleri arabanın arkasından veya yanından koşmaya başladı. O zaman anladım ki, onları, arabayı durdurup, bizi öldürmek için, karanlık bir sokağa sürüklemekten hiçbir şey alıkoyamazdı. Daha da kötüsü, bizi hemen orada bir kaya yığınının altına gömebilirlerdi.

Böyle bir senaryo çok gerçekçiydi. Ordudayken Nablus⁴⁸'ta görev yapmışım ve şehrin yakınlarına bile silahsız gitmeye cesaret edemezdik.

Birbirlerine bağırışlarını duymaya, canavara benzer ifadelerini görmeye başlamışım bile... Tek düşünemediğim, “Rebbe burada benimle, ne yapmalıyım?” oldu.

Ona baktım ve tamamen sakin olduğunu gördüm. Yüzünde endişeden eser yoktu. Sonra bana dedi ki: “İlginç bir yer. Buraya daha önce hiç gelmemiştim. Acele etme. Normal sür.”

Onun emriyle yavaşladım. Kalabalık hala arabanın arkasından ve yanında koşuyordu.

Ama RABAŞ, bana sanki onları hiç görmüyormuş gibi bir tür sakinlik verdi. Yine de onları gördüm!

48 Nablus (Schem): Ürdün Nehri'nin kuzey Batı Şeria'sında, Filistin Yönetimi tarafından yönetilen bir şehir.

İleride kalabalık bir grup toplanınca, bizi durduracaklarını fark ettim. Ne yapmalıyım?

Birden köşeden bir otobüs çıktı. Bir İsrail otobüsü. Onun güzergâhı tam olarak takip ederek, otobüsün dibinden gitmeye başladım. Böylece dışarı çıkana kadar, şehrin içinden tepeye çıkana kadar sürdüm.

Her şey tekrar güvenli olunca, aracı durdurdum ve arka koltuğa uzanıp bir sigara yaktım. Ellerim, vücudum komple titriyordu.

“Rebbe, dehşete düştüm!” diye itiraf ettim.

“Ben düşmedim,” diye yanıtladı RABAŞ.

“Nasıl olur?!” diye sordum.

“Hiçbir şey olmayacağından emindim,” dedi.

Ama nasıl olabilirdi? RABAŞ’a inanmıyormuşçasına baktım ama kendisi oldukça sakindi ve hatta gülümsüyordu.

“Bizi gördüklerinde ne düşündüklerini sanıyorsunuz?” diye sordu.

“Ölü birer adam olduğumuzu!” dedim.

“Hayır, bizim gibi adamlar onların kasabalarına geldiyse, bir nedenden ötürü geldiğimizi, belki de onların bilge insanlarından birisiyle görüşmeye geldiğimizi düşünmüş olmalılar. Belki de onların

İmamları⁴⁹ tarafından davet edildiğimizi düşündüler,” dedi ciddiyetle ve vurgulamak için başını sallayarak.

Sonrasında fark ettim ki, bunu hiç düşünmemişti bile, bunu beni sakinleştirmek için söylemişti. Sıradan bir insaninkine kıyasla, onun korkuya olan tutumu tamamen farklıydı.

Yaradan’a bağlandığınızda, hiçbir korkunuz kalmaz. Bunu ilk elden RABAŞ’ta gördüm. Bütün farklılıkları silecek şekilde, bütün dünyayı, kendini, her şeyi Yaradan’a bağlardı. İşte bu bağlantıda, her şeyin ona yaklaşmak amacıyla gerçekleştiğini ve her şeyin Yaradan’dan geldiğini fark ettiğinizde, bütün korku ve şüphe çözülür. Eğer durum bu ise, korkuya ne kadar yer vardır?

Sonra arabadayken, RABAŞ, mavi *Şamati* not defterini çıkardı ve tam da o sayfayı açtı: “Korkunun kişiye gelmesine dair.” Baal HaSulam’ın sözlerini okudum: “Korku geldiğinde, kişi bilmelidir ki, O’ndan başkası yoktur...”⁵⁰

⁴⁹ İmam: İslami bir liderlik pozisyonu. Sünni Müslümanlar için İmam en yaygın olarak bir caminin ibadet liderinin unvanı olarak kullanılır.

⁵⁰ *Şamati* (Duydum), Makale No. 138, “Bazen Kişiye Gelen Korkuya Dair”, Baal HaSulam’ın Yazılarında, Cilt. 2, s 181.

İşte RABAŞ böyle yaşıyordu. Yaradan korkusuyla yaşıyordu, korkunun kendi içinde değil. Ve bu bağlantının sürekli olması beni halen buna hayran bırakır. Ben de aynı o şekilde yaşamak istiyordum.

BEKLENMEDİK

Beklenmedik bir şey oldu.

Hafta sonu geri döneriz planlarıyla Tiberias'tan döndük. Nedenini hatırlamıyorum ama küçük bir yemek tertip edildi. Eşim Olga ve kızlarımız, diğer kadınlarla birlikte RABAŞ'ın eşi olan Yoheved ile ikinci katta, üst kattaydılar.

Birdenbire Olga'yı gördüğüm ve hemen bir şeylerin ters gittiğini anladım. İkinci kattan bana Rusça, "Michael, yukarı gel! Çabuk ol!" diye bağırdı. Herkes bana bakıyordu- hiçbirisi Rusça bilmiyordu. "Yukarı çıkmam lazım," dedim ve aceleyle yukarı çıktım.

Yukarı vardığımda, Rabbanit'in⁵¹ yerde hareketsiz bir biçimde yattığını gördüm. Gözleri açıktı ve nefes alıyordu ama hareketsizdi. Daha sonradan anlaşıldı

⁵¹ Rabbanit, Rav'ın (Rabbi) karısına verilen unvandır.

ki felç geçirmişti. Bir doktorumuz vardı, kimseye bir şey açıklamadan, hemen onu aradım. “Doktor, çabuk gel!” Doktor yukarı çıktı ve ne olduğunu hemen anladı.

Bir sonraki hareketimizin bir hata olduğunu anlayacaktık. Doktor, “Hadi onu kanepeye taşıyalım,” dedi ama böyle bir durumda o kişiyi hareket ettirmemek gerekirdi. Onu kanepeye taşıdık ve tam RABAŞ’ı çağırmak üzereyken o çıkageldi. Her şeyi gördü... ve sessizliğe büründü, hareket etmeksizin ayakta durdu. Daha sonra dikkatli bir şekilde odanın köşesine geçti ve ne yaptığımızı yakından izledi. Gözlerindeki korku ve şefkati, onu nasıl izlediğini asla unutmayacağım. Eşinin gözlerinde de aynı ifade vardı. Sanki eşi onu teselli ediyor gibiydi, oysa RABAŞ her şeyi çoktan anlamıştı.

Daha sonra ambulans geldi ve onu hastaneye götürdü.

RABBANİT YOHEVED

RABAŞ, eşini çok severdi. 64 yıl birlikte yaşadılar. Eşi ondan bir iki yaş büyüktü ve Kudüs’ün önde gelen ailelerinden birinden geliyordu. Aile, Kudüs’te yedi nesildir yaşıyordu ki buna “asil aristokrasi” denebilir.

Rabbanit Yoheved uzunca boylu, güzel ve ince ruhlu bir kadındı. Onu çok iyi tanıyordum; bir tür içsel bağ paylaştık. Belki de bir oğlun babasına duyduğu sevgi gibi, benim RABAŞ'a karşı sevgimi hissettiği içindi. O da beni oğlu gibi görürdü. Her Şabat'ta bize balık gönderirdi ki bu sadece benim ailemin aldığı bir hediye idi.

Gerçek bir Kudüslü'nün sert kişiliğine sahipti. RABAŞ, onu sevdi ve saygı duydu hatta bir noktaya kadar ona riayet etti.

Görünüşteki farklılıklarına rağmen birbirlerine duydukları sevgiye rağmen, hastaneye kaldırılmasının ardından tanık olduğum şey beni gerçekten hayrete düşürecekti.

HASTANEDE

RABAŞ'ın onunla ilgilenme şekli buydu.

Saygıdeğer bir ADMOR, bir öğretmen ve bir Kabalist olarak onunla bir bebeğe gösterilen sevgi ve şefkatle baktı. Böyle bir şeyi asla hayal edemezdim. Onu ilk

gördüğümde orada oturdum ve şaşkın şaşkın baktım; sonrasında da alışamadım.

Zamanla, konuşma yetisini ve bacakları hariç vücudunun bazı kısımlarının kontrolünü geri kazandı.

Tabii ki kızları tarafından ve belli zaman aralıklarıyla eşim ve Feyga tarafından ziyaret ediliyordu, ancak RABAŞ, dört yıl boyunca her gece onunla kaldı, onunla ilgilendi, onun temizliğiyle uğraştı ve onu besledi. Her zaman yanındaydı. Ona herkesten çok ihtiyacı olduğunu hissediyordu. İçsel olarak inanılmaz bir bağları vardı.

Hatta RABAŞ'ın kendisini edinilemez, imkânsız bir koşula kadar nasıl iptal edebildiğine bir kez daha şahit oldum. Öylece var olmadığı bir noktaya dek, kendinden her şeyi verdi.

Ona baktığınızda, ona kıyasla kendinizin nasıl vahşi olduğunu ve onun durumundan ne kadar uzakta olduğunuzu anlıyorsunuz. Onun yüceliğine şaşardınız.

Bu gerçek aşktı. Bizim materyalist, egoist aşkımız değildi, iki güzel insan arasındaki içten bir aşktı.

SEVGİ

Sevgi, kişinin egosunun üzerindedir. RABAŞ ve ben bu konu hakkında pek konuşmazdık ama onun şöyle bir tanım yaptığını hatırlıyorum: “Sevgi, karşılıklı ödünlerle beslenen evcil bir hayvandır.”

Yoheved ile böyle yaşadı, sevgiyi iki paralel boyutta yarattı. Bir boyutta, birbirleriyle tartışır ve anlaşılamazlardı. Radikal olarak birbirlerinden farklıydılar. Bir yanda Ortodoks ruhuyla yetiştirilmiş bir Kudüs aristokratı, diğer yanda ise bir Kabalist. Amadiğer boyutta, bütün bu zıtlıkların üzerinde bir bağ kuruyorlar. “Sevgi bütün günahları örter” in anlamı budur.

Onlara bakınca, bunun iki insanın sevgi dolu, güçlü, sağlıklı ve gerçekten insani bir bağ kurmasının tek yolunun bu olduğu anlaşılır hale geliyordu.

VEDA

Rabbanit Yoheved, dört yıl sonra, bir daha o felçten tamamen kurtulamadan vefat etti.

Gece 11 civarı gerçekleşti bu. Telefonum çaldı, “Michael, çabuk buraya gel. Rebbe ile ne yapacağımızı bilmiyoruz.”

Derhal oraya gittim. RABAŞ odasında, eşinin boş yatağının karşısında uzanmıştı. İçeri girdim ve yanına oturdum.” Diğerlerine bir şey demek istiyor musun?” diye sordum. “Hayır” diye yanıtladı.

Uzunca bir müddet sessizliğini korudu. Sessizliğini bozmak istemedim, o yüzden ben de sessizce oturdum. Kapının ötesindeki kadınların sesini duyabiliyorduk. “Ne istiyorlar Michael?” diye sordu RABAŞ. “Git öğren.”

Dışarı çıktım ve RABAŞ’ın kızları, Kudüs’teki Har HaMenucho⁵² mezarlığından yer ayırtmak istediklerini söylediler. Geri dönüp bunu RABAŞ’a ilettim. Tepkisi sürpriz oldu. “Har HaMenucho? Kudüs? Niçin? Pencereden dışarı bakın, bu evden üç yüz metre ileride bir mezarlık var. Onu oraya gömelim.”

Bu, eşine karşı ihmalkâr olduğundan değildi, tam tersine, bu onun maddesel şeylere karşı tutumuydu. Tabii ki, kızları buna anlam veremedi ve kızdılar. “Annemiz gibi bir Kudüs yerlisinin, Kudüs’e değil de Bnei Brak’a gömülmesini mi istiyorsunuz? İmkânsız.” Buna karşılık RABAŞ şöyle cevap verdi: “Ne yapmak istiyorlarsa bırak yapsınlar, işlerine karışmayacağım.”

Ve böylece Yoheved Kudüs’e gömüldü.

⁵² Har HaMenucho [lit. Dinlenme Dağı]: Kudüs’te merkezi bir Yahudi mezarlığı.

RABAŞ BENİ BİR KEZ DAHA ŞOK EDİYOR

Yoheved'in cenazesini takip eden yedi gün boyunca RABAŞ derin düşünceler içinde ve sessizdi. Şiva oturmamızı bitirdikten sonra, beni yine şok eden bir şey söyledi.

Bana sadece bir amaca tutunmanın, amaçtan başka bir şey görmemenin ve tamamen amaca kendini adanmanın ve ona odaklanmanın ne demek olduğunu gösterdi. Mantık ötesinde, duyguların ötesinde ve budünyanın tüm geleneklerinin ve her şeyin ötesinde.

Bana geldi ve şöyle dedi, "Bana eş bulmama yardım et." Ne diyeceğimi bilmez ve şaşırılmış bir halde durdum. Bu esnada devam etti, "Chuppah⁵³ yapmam lazım."

O ana kadar da bu gerekliliğin manevi kökenini anlamıştım. Bir Kabalistin evli olması gerektiğini biliyordum fakat RABAŞ'ın bu kadar hızlı bir karar vereceğini tahmin edemezdim.

O ve Yoheved iyi günde de kötü günde de ayrılmazlardı. Yoheved'in göçüp gitmesiyle, bir belki iki yıl bekleyeceğini düşünmüştüm... ama hayır.

⁵³ Chuppah= Yahudi bir çiftin evlilik seremonisi sırasında altında durdukları örtü.

Bekleyemezdi, buna hakkı yoktu. Evli olması hatta resmi olarak evli olması, yukarıdan bir gereklilikti ve bu nedenle onun için her şeyin üstündeydi çünkü manevi bir gereklilikti.

Böylece, hayatının alacakaranlığında, RABAŞ yeni bir devrim başlattı...

Uzunca bir arayışın sonunda, Yoheved'e bakan ve RABAŞ'ın sadık bir öğrenci olarak gördüğü Feyga, RABAŞ'ın ikinci eşi oldu. Bu hareketiyle, RABAŞ bir kez daha kanıtladı ki, başkalarının ne söylediğine veya düşündüğüne bakmaksızın her devrime hazırdı. Eğer konu amaçla ilgiliyse, o her şeye hazırdı. Ama bu konuyu başka bir zaman konuşacağız.

RABAŞ GÜÇTEN DÜŞÜYOR

Bir yıl daha geçmişti. RABAŞ ile olan her gün özeldi; onun yanında olmak en büyük mutluluktu. Elbette sonsuza dek sürmesini isterdim ama fiziksel bedenlerimizin en nihayetinde ayrılacağını anlıyordum.

Onun ölümü hakkında düşünmemeye çalışıyordum ama bir gün gerçekten çok korktum.

RABAŞ 85 yaşındaydı ve Bnei Brak civarında ‘koşan Rebbe’ olarak göze çarpan bu adamın, artık koşmadığı fark edildi.

Her yaz ikimiz kumsala giderdik ama bu yaz yüzme-yi tamamen bırakmıştı. Her seferinde onun suya girmesini beklerdim ama o girmezdi. “Sen git, beni bekleme,” derdi.

Her zaman suya ilk dalıp, bir hevesle o sağlam dört yüz kulacını atan oydu. Şimdi ise burada yalnız başıma yüzüyor ve sürekli sahile bakıyordum. Kumda ileri geri yürüyüp, kendi düşünceleri içindeyken bana el sallardı.

Bir bakıma, kendini çoktan bırakmıştı. Bunu kabullenmişti. Bunu sadece ben anlamıyordum. Daha önce gerçekleşmemiş bir biçimde, kendini bütün tedavilerden mahrum bırakmıştı. Onun tipik davranışı hiç itiraz etmeden doktora gidip, kendisine ne söyleniyorsa onu uygulamaktı. Ama aniden, kanlı akıntılardan muzdarip olduğunu öğrendiğimde, endişelendim ve tedavi hakkında konuşmaya başladım. Cevap olarak bana tuhaf bir bakış attı ve dedi ki, "Merak etme, her şey yolunda." "Ama Rebbe..." diye ona karşı çıkmaya başladım ama sözümü kesti, "Bir kelime daha duymak istemiyorum!" Sanki "Boş ver" dercesine elini ilgisizce sallamasını halen hatırlarım.

Zamanının geldiğini çok iyi biliyordu.

Ben geçer diye düşünmüş olsam da kendisi bunu mutlak bir şekilde hissediyordu.

Sukkot Bayramı için Etrog ya da Lulav⁵⁴ bile almak istemedi; daha zamanı gelmeden önce bir şey yapmak istemiyordu. Bayramlar yaklaşıyordu. Roş Aşana,⁵⁵ ardından Sukkot ama o bir sukkah kurmaktan bile bahsetmiyordu. Bu bayram için telaşını bilirdim, herkesten sukkah kurmak için en küçük parçaya bile bakmayı ve gerekli şeyleri daha bayram gelmeden bir ay evvel getirmelerini talep ederdi. Ama bu sefer oldukça sessizdi.

Sürekli kendi düşünceleri içinde kalıyordu.

Şimdi geriye dönüp bakınca, telaşa kapılmamış olmam şok edici. Onu, doktora gidip gerekli testleri yaptırması için ikna etmeliydim. Kabul edene ve tedavi altına alınana kadar ısrar etmeliydim...

Ama bunu yapmama izin verilmedi. Bir süre önce aldığımız uyarıları bir şekilde unutmuştuk. Arkadaşım Yossi Gimpel bana, Beer Sheva'da bir kadınla olan görüşmesini anlatmıştı ve kadının birden bire "RABAŞ çok yakında göçüp gidecek" demesinden bahsetmişti ve ardından acayip bir ifadede bulunduğunu belirtti: "Niye bu şekilde

⁵⁴ Etrog [Citron] ve Lulav [palmiye dalı]: Yahudilerin Sukkot kutlamaları sırasında kullanılan dört bitki türünden ikisi.

⁵⁵ Kelimenin tam anlamıyla "yılın başı" anlamına gelen Roş Aşana, Yahudi Yeni Yılı'dır.

davranıyorsun Yossi?” Dönüp bütün bunları öğrenebileceğin birisi var. O da senin yapmanı istiyor ama yapamıyorsun.” Yossi şöyle cevap verdi ona, “Haklısın, yapamam. Nasıl yapacağımı bilmiyorum. Ona nasıl gideceğimi ve nasıl soracağımı bilmiyorum. Sormayı gerçekten çok istiyorum ama soramıyorum.” Kadın ona şöyle dedi, “Pekala, öyle olsun. Ama şunu unutma ki sadece 1991’e kadar zamanın var.” Bu, RABAŞ’ın ölümünden dört yıl öncesine ait bir konuşmaydı. Sonra unutulup aklımızdan çıktı gitti. Bu tahminlere inanmanın mantıklı olmadığını düşündük.

Fakat tahmin doğru çıktı.

Bugün şunu anlıyorum ki beyninizi, duygularınızı, korkunuzu ve endişelerinizi tamamen kapatmış olabilirsiniz. Tamamen üst gücün kontrolü altındayız. O, kesinlikle her şeye hükmediyor.

Ve RABAŞ bunu herkesten daha iyi biliyordu. İçsel olarak sürekli Yaradan ile bir diyalog halinde idi.

SON GÜNLERİ

Bir defasında, Miller ders esnasında yanıma geldi. “Bunu görüyor musun?” diye RABAŞ’ı işaret ederek kulağıma fısıldadı. RABAŞ, masada her yeri titreyerek oturuyordu.

“Bu ilk kez olmuyor, biliyorsun” dedi. “Fark etmemiştim! Ne yapacağız?” diye bağırdım, cidden korkarak. Bu açıkça kalp ile ilgili bir sıkıntı idi, belki felç olmuş bile olabilirdi! Bir felç geçiriyordu ve kimseye söylemiyordu. Bilerek sessiz kalıyordu.

Tanıdık bir doktoru çağırdım. Kardiyograf getirdi ve kardiyogram çektik, sonrasında doktor, “Hemen onu hastaneye götürmelisin, durumu gerçekten kötü. Hatta dur, ben de seninle geleceğim.” dedi.

Onu, Rabin Medikal Merkezi’ne götürdük. RABAŞ’ın kalbinin güçlü olduğunu biliyordum, fakat bir saat içinde iyileşeceğini beklemiyordum. Hatta bunun mümkün olduğunu bile düşünmüyordum. Fakat RABAŞ’a başka bir kardiyogram yapıldıktan sonra sonuç gösterdi ki, her şey yolundaydı. Kalp atışları ve bütün hayati değerleri sanki bir çocuğunki gibi sağlıklı ve iyiseviyedeydi.

Bizi eve göndermek istediler ama ben bizi kardiyo-loji servisine nakletmeleri konusunda ısrarcı oldum.

Daha sonra, sonuç olarak kalp olayını sıradan ve acil olmayan olarak reddedip, bizi tekrar dahiliyeye aldılar.

Sonuçta doktorlar bu duruma karşı çok farklı bir tutuma sahipti. Onlara göre, o, neslinin en sonuncusu olan muhteşem bir Kabalist değil, 1907'de doğmuş, 85 yaşında ve zaten yeteri kadar uzun bir hayat yaşamış bir adamdı.

KENDİ HALKIM ARASINDA YAŞIYORUM⁵⁶

İki gün boyunca onun yanından ayrılmadım. Onu yıkadım, pijamalarını değiştirdim ve battaniyelere sardım ve yatağının yanı başında oturdum.

Onun bulunduğu koğuşta, tıpkı onun gibi yaşlı olan 6-8 hasta daha vardı. İçlerinden biri sürekli inleyip sızlanıyordu, ben de RABAŞ'ın özel bir odaya taşınması için ısrar ediyordum ama beni durdurdu: “Hayır, Michael, ‘Ben kendi halkımın arasında yaşıyorum.’ Otur, keyfine bak. Birazdan uykuya dalacağım, bunu hissedebiliyorum. Bunu yaptığında, eve git. Sabah erkenden geri gel ve

⁵⁶ “Kendi halkım arasında yaşıyorum” (2. Krallar 4:13). Ayet, ışıık, sevgi, ihsan etme anlamında Yaradan'ı bu birlik içinde ortaya çıkarmak için, tek bir bütünde birleşenlerle ilgilidir.

Tefillin⁵⁷'i takmama yardım et.” Sonra elimi tuttu ve “İşte *Şamati*,” dedi, daima yanında bulundurduğu mavi not defterini bana uzattı. “Al bunu ve çalış... şimdi git.”

Oradan ayrıldım.

Oradan ayrılmadan önce arkama döndüm. Elini veda edercesine salladı. Odayı terk ederken kendi kendime, *Neden not defterini bana verdi? Niye şimdi? Bununla ne demek istedi?!* diye düşündüm. O zaman veda ettiğini anlamamıştım. Bütün ömrü boyunca yanında taşıdığı, babasının sözlerini içeren notları, en değerli varlığını bana veriyordu.

Şimdi geriye dönüp bakınca, orada kalmamış olmam o kadar garip geliyor ki, sanki onu reddedemeyecek kadar ‘hipnotize’ edilmişim. Yine de hiçbir şey yapamazdım, her şey Yaradan’ın elindeydi, onun iradesi dışında hiçbir şeyin olmadığını ve O’nun önünde bizlerin birer hiç olduğumuzu anlıyorum!

57 Tefillin veya filakteriler: Tora’dan ayetler ile yazılmış parşömen tomarları içeren küçük siyah deri kutular.

VEFATI

Ertesi gün, nedense dersi erteledim. Eve gittim, Olga'nın tam da RABAŞ'ın sevdiği gibi hazırladığı yulaf ezmesini aldım: sütlü, şekersiz. Hastaneye vardığımda saat sabahın altısıydı. Saate baktığımı halen hatırlıyorum, sanki zaman durmuş gibiydi.

Yatağında, yüzü pencereye dönük bir şekilde ve sanki bir çocuk gibi kıvrılmış yatıyordu. En çok korktuğum şey başıma gelmişti, ona doğru fırladım ve nefesini duydum... Boğuluyordu ve kimsenin umurunda değildi! Kimse alarm vermemiş veya doktor çağırmamıştı! Koğuşta kalanlar sadece diğer hastalardı ve RABAŞ'ın orada sessizce inlemeden yatarken boğulmasını duymamışlardı. “Rebbe! Rebbe!” Ona seslendim, cevap yoktu. Doktor bulmak için koştum.

Doktor ona şöyle bir baktı ve her şeyi anladı. Biri şok cihazı getirdi ve kalbini attırmaya çalıştılar. Doktorlar muhtemelen iki saat boyunca uğraştılar. Koğuşta kalmak istedim ama koridora çıkmamı istediler.

Koridorda bekledim, pencereden odaya baktım, onların çalışmasını izledim. Gerçekten de ellerinden geleni yaptılar, yanından ayrılmadılar, damardan iğne yaptılar... Orada beklerken, hayatımdaki en yakın kişinin göçüp gitmesine şahit oluyordum. Daha yakın kimse yoktu ve hiçbir zaman olmayacaktı.

Ama içimde bir telaş yoktu. Ne de olsa gidişine beni hazırlamıştı...

Bilincini geri kazanamadan öldü.

Sağlam bir adam olan doktoru, ter içinde koridora çıktı. “Her şey sona erdi,” dedi. Kafamı salladım. Daha sonrasında ne olduğunu hayal meyal hatırlıyorum.

Olga’yı aradım, o da Feyga ve Miller’i aradı. RABAŞ’ın oğulları ile birlikte hastaneye geldiler. Büyük bir kalabalık toplandı, koridoru yakınları ve öğrencileri ile doldurdu. Bu esnada, bir sigarayı yakıp ötekini söndürüyordum.

RABAŞ morga kaldırıldı. Doktor bana saatini teslim etti. Her şey sona ermişti

GİTTİ AMA HALA ARAMIZDA

Sonra ne oldu...

Cenaze merasimi aynı gün, Cuma günü gerçekleşti. Dini bir gazete olan *Hamodia* gazetesi şöyle manşet yaptı:

האדמו"ר רבי ברוך אשלג זצ"ל

קהל גדול ירוח בערב שבת קודש בבני ברק למנוחות, את מ"ק האדמו"ר רבי ברוך שלום הלוי אשלג זצוק"ל, בנו בכורו של מ"ק האדמו"ר "שר בית הווד"ר רבי יהודה לייב בעל "הסולם" זצוק"ל, אשר נתמקש לשיבתו של משה במקורו של יום, בשנת ה'תשנ"א.

מסע ההלויה הגדול יצא מבית מדרשו אשר בפאתי רחוב חוזה איש בבני ברק, כאשר אחרי המי טה הולכים אחריו, ראשי ישיבות, רבנים ודיינים, מרביצי תורה, ואפי' אגודת ישראל בבני ברק קהל תלמידיו ותסידיו, אשר יצקו מים על ידו עד יומי האחרון יציבור גדול מבני עיר התורה והתסידות בני ברק. משם עברה ההלוויה להר המנוחות בירושלים, שם נתמן סמוך לאוהל אביו זצוק"ל.

כמעט עד לאותו יום, ניהל האדמו"ר שהיה זה מסיק מרגלי וות, את סדר יומה העמוס משעת חצות לילה ועד שעת בוקר, כולל שיעורי התורה בגולה ובנסתר, בבית מדרשו "הארי" אשלג" ובישיבותו ללימוד חכמת הנסתר. עוד בראש השנה, התפלל לפני העמוד בבית מדרשו בקהל הצר ובמלוא תקופה, כאשר כל הקהל

הקדוש מתענג לשמור את חפצו, במבוא ראש השנה חש ברע והובלה לבית החולים בילינסון, חסידיו ומעריציו העתירו בתפילות לרפואתו, אך ביום ששי בשעה 7 בבוקר, השיב נשמתו לבוראה, כאשר בנו הרב שמואל והרב יחזקאל נאמן ביו"ר מכילא ליי"ט נטבם ליד מיטתו.

נולד בורשה שבפולין, בו בשבט תרס"ז לאביו המקובל הקדוש שהיה דיין ומורה הוראה בעיר. בצעירותו נסע עם אביו לאדמו"ר מפורסם וצוק"ל. ערב פרוץ מלחמת העולם הראשונה, לקח אביו לאדמו"ר רבי יעקב דב מבעלזא וצוק"ל. ביקשו להשאיר במחיצתו תקופה, אך הרה"ק מבעלזא הורה אותם לשוב, שכן "יש עוד רכבת", היתה זו הרכבת האחרונה.

כבר בימים ההם נודע בהתמדות המופלגות, בגיל 13 עלה לירושלים עם אביו, שם למד בישיבת "תורת אמת" חב"ד, התגייר ארכיסי"חמיסר ידע כל התניא בע"ס התפרסם כגאון מופלג בנג"ל, ובקי בש"ס ובפוסקים כבר בחירותו. בן 17 הוסמך לרבנות על ידי רבה של ירושלים הגאון רבי יוסף חיים זינגפלד וצוק"ל (המשך בעמ' ג')

15 Eylül 1991 "Roş Aşana bayramının sonunda, RABAŞ hastalandı ve derhal Rabin Medikal Merkezi'ne götürüldü. Destekçileri ve ona bağlı olanlar, iyileşmesi için dua etti ancak Cuma günü sabah 7'de, ruhunu Yaradan'a teslim etti. Yatağın başında duran oğulla-

rı, Rav Shmuel ve Rav Yehezkel ve Evinin Vekili⁵⁸
Michael Laitman.”

RABAŞ, Baal HaSulam'ın yanına gömüldü.⁵⁹

⁵⁸ Evin Vekili, harika bir kişinin hizmetinde olan birinin en saygın konumudur. Bu, Yaradan'ın Musa hakkında söylediği “O, bütün ev halkım içinde sadık olandır” (Sayılar 12:4) ayetinden gelir.

⁵⁹ “RABAŞ öldüğünde kimse onu nereye gömeceğini bilmiyordu. Diğerlerinin aksine, kendine bir mezarlık arsası satın almadı. O zamanlar Baal HaSulam'ın yanındaki arsalar 5.000 dolar veya daha fazlasına satılıyordu. Bazı insanlar uzun zaman önce kendilerini garantiye almışlardı ama RABAŞ bunu hiç düşünmemişti bile. Hedefle ilgili olmadığı için, onun için önemi yoktu.”

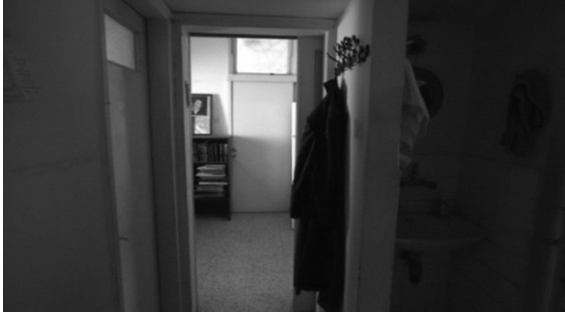
Cenazeye haber verilenler katıldı. Akrabaları tarafından devralınan mezardan uzakta, kenarda durdum. Cenaze sonrası Şiva'ya oturuldu. İnsanlar geldi ve gitti. Çokça söz, çokça gözyaşı vardı. Tansiyonum yükseldi, hayatımda ilk kez başım döndü ve sersemledim. Tansiyonum ölçüldü ve 18'e 10 çıktı. İçsel olarak muazzam bir baskı kendini gösteriyordu.

Her şeye rağmen ne korku ne de panik hissetmediğimi çok net bir şekilde hatırlıyorum. Beynimin iki tarafı da eş zamanlı olarak çalışıyordu. Birinde, fiziksel formun terk edişini açıkça anlıyor ve hissediyordum. Diğerinde ise, yeni bir çağın doğmakta olduğuna dair mutlak bir kesinlik vardı.

Hayatımın son 12 yılı, Rabaş'ın çevresinde geçmişti. Sabahtan akşama değin onunla birlikteydim. Fiziksel olarak yokken bile, düşüncelerim onunlaydı. "Peyniri bitmiş, gidip alayım.", "Son zamanlarda uyumakta sıkıntı çekiyor, onu doktora götürmeliyim.", "Olga yemek hazırlamış, ona da götürmeyi unutmayayım." RABAŞ, benim ikinci kimliğim olmuştu. Onsuz bir hayatı düşünemiyordum bile.

BİRDENBİRE GİTTİ!

Bir süre soğuk terler içinde uyanır, saate bakar ve paniğe kapılır, “Uyuya kaldım, saat dokuzu geçiyor, dokuzda onun evinde olmalıydım” diye uyanırdım. Sonra hatırlardım ki hayır, hiç geç falan kalkmamıştım. Olmam gereken bir yer yoktu.

Uzanır ve gözlerimi kapatır, sanki hayattaymış gibi onu önümde dururken görürdüm...

Başlarda benim için çok zordu. Araba sürmek özellikle zordu, araba sürerken hep o yanımdaydı. Sesini hala duyabiliyorum, “Yavaşla, Michael, fazla hız yapma!” Saatte 90 kilometreden daha fazla hız yapmamdan hoşlanmazdı. “Ön camın temizlik vakti gelmiş, Michael.” Ön camın kusursuz bir şekilde temiz olmasını severdi. “Michael, Meron Dağı’na gidelim” ve biz de aracı RAŞBİ’nin Meron

Dağı'ndaki mezarına doğru sürerdik. Şimdi onsuz nereye sürecektim?

Fakat yine de zamanla, bununla baş etmeyi öğrendim. Tamda beynin ikinci kısmı sayesinde, onu mutlak bir netlikle sezebildiğim ana kısmı. Bir yandan öğretmenimi, babamı, dostumu kaybetmiştim. Diğer yandan, onu hiç kaybetmemiştim; hiçbir yere gitmedi! Zaman geçtikçe onu daha iyi hissetmeye başladım. Sonuçta, RABAŞ kendini tamamen buna vermişti. Kendisi için bir şey yaptığı tek bir dakika bile olmamıştı. Bütün hayatı sadece tek bir yönde şekillendirilmişti: Kendinden başkalarına.

Ve bana da aynı amacı bulaştırmıştı.

Beni ileriye doğru itiyordu, onun adımlarını takip etmek dışında hiçbir seçeneğimin olmadığı, başka bir yere sapmadığım veya boyun eğmediğim, sadece ileriye doğru hareket ettiğim ve kendisinin dünyaya nakletmek istediği her şeyi ilettiğim o yere. O zaman da bu sorumluluğu hissediyordum, bugün de hissetmeye devam ediyorum.

O zamandan bu yana, bana olan her şeyi, bütün hepsini ona borçluyum.